„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Therese Anne Fowler

„Un adevărat festin... Am terminat *Un Cartier Select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun." Jodi Picoultj autoarea bestsellerului *0 Scânteie de Viaţă*

Therese Anne Fowler

bol * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

„Un adevărat festin... Am terminat *Un Cartier Select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun." Jodi Picoultj autoarea bestsellerului *0 Scânteie de Viaţă*

Therese Anne Fowler

bol * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului." Newsweek

„Un adevărat festin... Am terminat *Un Cartier Select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun." Jodi Picoult, autoarea bestsellerului 0 *Scânteie de Viat*

bol*BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

ă**bull**

II Hi
<iii(i
te în top

m

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

Ocoktiecosiiio politiloculi

opere ae ncnune
alllllMC)

b o l * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

imrnz Dii

au ¡11 airs kjse in zeci ae nniDi - earn provocaioar .t e care abia astepti sa le citesti

bol * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Therese Anne Fowler

Un cartier select

bol * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale şi mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Traducere din limba engleză şi note ALEXANDRA AXINTE-CRISTEA
L I T E R A
Bucureşti 202

0*A Good Neighborhood* Therese Anne Fowler Copyright ©

2020 Therese Anne Fowler Toate drepturile rezervate

b o l * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

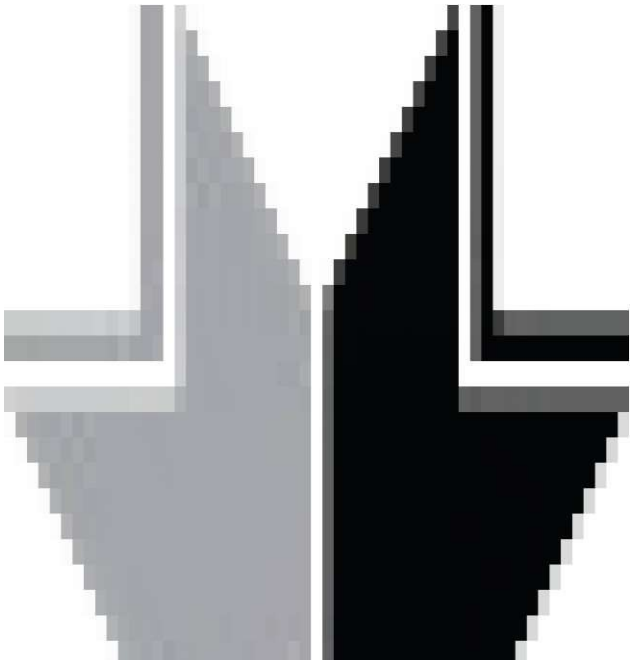

bol * BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale şi mai necesare romane ale anului."
Newsweek

HURA

Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4,

Bucureşti, România tel.: 021 319 6390; 031 425 1619;

0752 548 372 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Un cartier select Therese Anne Fowler

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în

limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păuniţa Ana Copertă: Cătălin Ancorean
uTehnoredactare şi prepress: Anca Suciu, Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

bol*BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale şi mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Fowler, Therese Anne

Un cartier select / Therese Anne Fowler;

trad, din lb. engleză: Alexandra Axinte-Cristea -

Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6262-0

ISBN EPUB 978-606-33-6570-6

I. Axinte-Cristea, Alexandra (trad.)

821.11

1Pentru Wendy şi John, care îmi sunt mereu alături

Această poveste a luat naştere în mintea mea cu mult înainte de a mă simţi pregătită să aştern vreun rând. Un cartier select e o poveste foarte diferită de romanele istorice de până acum, iar schimbarea de registru putea fi

bol*BOOHS

„Unul dintre cele mai actuale şi mai necesare romane ale anului."
Newsweek

riscantă pentru cariera mea. Şi totuşi, aceste personaje, cu destinele lor împletite, cu conflictele şi escaladarea lor, mi s-au părut urgente. Simţeam că era necesar să le spun povestea, ca un fel de activism în vremurile noastre tulburi şi tulburătoare.
A fost o provocare legată de mine, o scriitoare albă, care trebuia să ilustreze punctele de vedere a două personaje afro-americane, esenţiale povestirii. Am abordat proiectul cu respect, având ca scop o reprezentare cât mai precisă, fiind, de asemenea, atentă la lucrurile pe care alţi autori albi le-au înţeles greşit. Cam pe atunci am mers să ascult un speech al lui Zadie Smith. La un moment dat, un scriitor din audienţă a întrebat-o dacă albii ar trebui să scrie vreodată din punctul de vedere al unui personaj de culoare. Zadie a spus că, în principiu, un scriitor poate şi ar trebui să scrie orice îşi doreşte. A mai spus că, dacă vrei să scrii despre un personaj care nu-ţi seamănă, trebuie să-ţi faci mai întâi temele. Asta se potrivea perfect cu ce credeam deja. Mi-am făcut temele pe îndelete (vizavi de respectivul subiect şi celelalte aspecte relevante) şi, cu tot ce acumulasem, am scris acest roman. în aceste pagini îmi văd prietenii şi vecinii, văd chipurile celor din comunitatea şi din ţara mea şi le văd şi pe cele din lumea noastră interconectată. E o poveste care sper că-i va provoca pe cititori să realizeze cât de uşor pot oamenii buni să facă alegeri greşite, nu din răutate deliberată, ci cel mai adesea din obişnuinţă sau din convenţie, din neatenţie sau teamă. E, de asemenea, o poveste care spune că răul îşi face

„Unul dintre cele mai actuale şi mai necesare romane ale anului."
Newsweek

mereu lucrarea, dar noi, la rândul nostru, trebuie să devenim bastionul rezistenţei.

Aş vrea să le mulţumesc următoarelor persoane pentru îndrumare, ajutor, supraveghere, verificare, încredere în mine, asistenţă, sprijin şi prietenie oferite pe tot parcursul scrierii acestei cărţi şi al publicării sale: Wendy Sherman, Sarah Cantin, Sally Richardson, Jen Enderlin, Lisa Senz, George Witte, Dori Weintraub, Rachel Diebel, Jessica Zimmerman, Lucy Stille, Jenny Meyer

bol * BOOHS

,Cherise Fisher, Trina Allen. Mulţumiri speciale Olgăi Grlic pentru încă un uimitor design de copertă şi întregii echipe de marketing a Editurii St.Martin, librarilor şi scriitorilor care mi-au citit cartea foarte devreme şi mi-au oferit comentarii entuziaste.
îi sunt pe veci recunoscătoare lui Sharon Kurtzman, care aude tot şi nu suflă nimic. Le mulţumesc, de asemenea, şi scriitoarelor din localitatea mea, a căror camaraderie îmi îmbogăţeşte viaţa în nenumărate feluri. La fel şi mulţimilor de la distanţă. Sunteţi cu toţii minunaţi şi un adevărat sprijin pentru mine.
Mii de mulţumiri şi laude fiilor mei; faptul că-i cresc mi-a oferit calificarea necesară scrierii acestei cărţi - şi, de asemenea, sunt şi nişte băieţi pe cinste. Şi nu în ultimul rând, mulţumesc celuilalt bărbat extraordinar din viaţa mea, scriitorului incredibil de talentat John Kessel, care mi-a oferit sprijin necondiţionat, sugestii valoroase, empatie şi susţinere de toate felurile şi care nu se supără niciodată că lucrez în halat toată ziua, fiindcă adesea procedează întocmai.PARTEA I
O casă nouă şi elegantă într-un cartier vechi şi simplu. O fată stând pe un şezlong lângă o piscină, o fată care vrea să fie lăsată în pace. începem povestea aici, cu câteva minute înainte ca un mic incident să schimbe totul. E o după- amiază de mai, când cartierul nostru încă-şi păstrează pacea fragilă, un echilibru lejer între vechi şi nou, între noi şi ei. Mai târziu, vara aceasta, când va avea loc înmormântarea, mass-media va specula cu îndrăzneală a cui e vina. îi vor provoca pe unii participanţi să spună de care parte sunt.
A *se consemna că n-am vrut niciodată să luăm partea cuiva.*
Juniper Whitman, fata de lângă piscină, avea 17 ani. Neîndoielnic, o vârstă dificilă, chiar dacă toate îţi merg strună, ceea ce nouă aşa ni se părea. E un truism să spunem că aparenţele înşală, aşa că n-o vom face. Vom spune că nu poţi cunoaşte pe cineva doar după aparenţe. Vom spune că cei mai mulţi dintre noi ascundem ceea ce ne îngrijorează sau ne derutează, etalând, în schimb, faţete pe care sperăm că alţii le vor aproba, etalăm părţile ce sperăm că vor plăcea altora. Juniper ascundea ceva şi nu ştia dacă trebuia să se simtă jenată sau furioasă sau în vreun fel anume.
Curtea acestei noi case era mult mai mică decât vechea curte în care locuise Juniper - n-avea nici o treime de acru, cea dinainte având trei. Unde să meargă când simţea nevoia să plece, dar nu i se permitea să iasă? Acolo nu era bucăţică rămasă neocupată de

casă şi de piscină, iar spaţiile libere erau descoperite. N- avea pic de intimitate. La vechea adresă, lui Juniper îi plăcea să se plimbe printre pinii înalţi, cu ace lungi din spatele proprietăţii, suficient de departe de casă, unde avea spaţiul necesar să respire şi să reflecteze. îi plăcea să fie în mijlocul biocenozei, cum o numeau oamenii de ştiinţă. Asta o făcea să se simtă mai bine, întotdeauna. Dar cel care construise această mare şi strălucitoare casă albă curăţase lotul de toţi copacii maiestuoşi, cu lemn de esenţă tare, care umbreau căsuţa ce fusese odinioară acolo, căsuţa care fusese demolată cu nepăsare şi înlăturată ca o dărâmătură rămasă după o furtună sau un cutremur. Doar că pe acolo nu fuseseră nici vreo furtună şi nici vreun cutremur. Era un cartier select, în inima unui oraş dezirabil din Carolina de Nord şi cumpărători gata să-şi cheltuie banii. Atât doar, iar acum apăruseră această casă mare, cu curtea ei mică, goală şi costisitoare, cu piscina şi şezlongul şi fata cu cartea ei.
Juniper se gândi că foşnetele pe care le auzise în curtea din spatele curţii ei - ce încă avea o pădure mică din arbori de corn, cicoare, nuci, castani, pini şi un stejar uriaş, care trăise acolo mai mult ca oricare locuitor al cartierului - erau de la veveriţe. Ei nu-i plăceau veveriţele. Sigur, erau drăguţe, dar nu te puteai încrede în ele să nu-ţi sară în faţa maşinii când te vedeau venind. Şi mereu se strecurau în căsuţele pentru păsări, să le fure toate seminţele. Juniper avea o carte pe genunchi, aşa că se concentră din nou asupra acesteia. Povestea era bună, iar ea devenise tot mai pricepută să evadeze în poveşti.
- Hei, zise o voce care nu era a unei veveriţe.
Juniper ridică ochii şi văzu un adolescent care stătea la marginea curţii ei cu o greblă într-o mână, salutând-o cu cealaltă.
- Trebuie să fii noua noastră vecină. Mă pregăteam să mătur nişte frunze şi te- am văzut aici, aşa că am zis să te salut.
Apariţia lui o surprinse din două motive. Juniper nu ştiuse că mai locuia cineva în apropiere. Dar chiar dacă ar fi suspectat că acolo era cineva, un băiat, un adolescent, s-ar fi aşteptat să arate ca ea şi anume - să fie alb. Toţi vecinii din vechiul cartier erau albi. în schimb, el era negru, de asta era destul de sigură. Mulatru mai precis, cu părul creţ, auriu-închis.
- Hei, zise ea. Da, ieri ne-am mutat - eu, împreună cu sora mea mai mică şi cu părinţii.

- Şi toţi sunteţi din afara oraşului?

- Nu, suntem dintr-o zonă mai îndepărtată din oraş.

Tare, zise el zâmbind. Ei bine, n-am vrut să te deranjez. Doar să-ţi urez bu

nvenit.
- Nu e nici un deranj. Mersi.
Dacă asta ar fi fost tot, dacă ar fi putut doar să se salute şi apoi să lase lucrurile aşa - ei bine, totul ar fi fost, cel puţin, mai simplu pentru toată lumea.Carolina de Nord are o climă temperată. Ăsta e marele ei avantaj: iarna e uşoară, primăvara vine devreme. Da, verile sunt fierbinţi, dar toamna aduce uşurare şi ţine mult. Stejarii nu-şi leapădă frunzele până târziu în decembrie, iar uneori, când iarna e deosebit de blândă, unele specii - printre care şi stejarul, cu frunzele lui suple, în formă de pene, în aparenţă delicate - îşi păstrează coroana şi de-a lungul anotimpului rece.
Băiatul care o întâmpinase pe Juniper în prima zi, Xavier Alston-Holt, ştia multe despre copaci. Aceştia nu îl pasionau în mod special; era mult mai interesat de muzică, în special cea produsă de chitarele acustice. Acestea însă sunt făcute din lemn, aşa că atunci când mama lui i-a povestit nenumărate detalii despre diverşi copaci, despre habitatele, rezidenţii, calităţile şi ameninţările la adresa lor (în vârf aflându-se dezvoltatorii imobiliari lacomi), o ascultase în mare parte cu atenţie.
Când mama lui stătuse în curtea din spate, filmând şi plângând în ziua când lotul din spatele lor fusese curăţat, ziua când oameni cu fierăstraie şi concasoare începuseră în zori şi continuaseră până la apus, iar urechile lui ţiuiseră pentru tot restul nopţii, el rămăsese acolo în curte, cuprinzându-i umerii cu braţul, fiindcă atât putuse face pentru ea, cea care făcuse atâtea pentru el.

Astfel că Xavier nu era surprins, aşa cum nici unul dintre noi nu eram, că mama lui nu era nerăbdătoare să-i cunoască pe noii vecini care cumpăraseră casa construită în spatele proprietăţii lor. Valerie Alston-Holt nu era convinsă că putea fi prietenoasă cu genul de oameni care ar fi plătit ca să

dărâme vechea casă şi să taie copacii. Toţi copacii

Capitolul 2

.- Genul ăsta de oameni, spusese ea de mai multe ori - deoarece acest lucru se mai întâmplase în Oak Knoll[1] sub diverse forme - genul ăsta de oameni nu au conştiinţă. E ca şi cum ar viola peisajul. Ca şi cum l-ar masacra. Copacii înseamnă viaţă. Şi nu doar viaţa mea, ar fi adăugat ea, domeniile ei fiind silvicultura şi ecologia. Trebuie să păstrăm cel puţin şapte copaci pentru fiecare om de pe planetă, altfel ajungem să ne sufocăm. Gândeşte-te la asta.

Xavier merse până în curtea împădurită din faţă, unde mama lui tăia bujori, ce urmau să decoreze noptiera unui vecin bolnav. Rondurile de flori din jurul modestei lor locuinţe din cărămidă, o casă ridicată în 1952 şi care fusese foarte puţin îmbunătăţită de atunci, erau preferatele lui Valerie, imediat după fiul său, al treilea lucru preferat fiind stejarul înalt de cam 25 de metri care domina curtea din spate. Nu te-ai gândi că un copac poate însemna atât de mult pentru cineva. Totuşi, acest copac era mai mult decât o magnifică piesă de istorie arboricolă; pentru Valerie Alston-Holt, era un martor şi un camarad. Trunchiul lui lat era primul lucru pe care ea îl observa ori de câte ori privea pe fereastră, spre curtea din spate. îi amintea de multe momente din anii petrecuţi aici, printre care şi de acea noapte de vară, când ea îşi sprijinise fruntea îngândurată de scoarţa gri- maronie şi plânsese în vreme ce Xavier dormea în leagănul lui, fiind prea mic să afle că Dumnezeu le luase totul.

Şase soiuri de irişi, bujori de diverse culori, azalee, brumărele, ghiocei, camelii, rododendroni, curpeni albi, caprifoi, iasomii sunt plantele pe care Valerie Hoit le pusese deja undeva în parcelele lor. îi plăcea să afirme că terapia ei era să aibă grijă de plante, era felul ei de a îndepărta stresul cauzat de predatul către studenţii de la universitate - sau, mai adesea, stresul cauzat de relaţia cu şeful catedrei sau cu decanul. Studenţii erau, de fapt, chiar grozavi, curioşi, isteţi, orientaţi spre politică în moduri utile, ajutând la protejarea habitatelor naturale, sau pe care măcar încercau să le protejeze, şi asta oricum însemna enorm. Tinerii urmau să salveze

lumea de ea însăşi, iar Valerie avea de gând să-i încurajeze în toate felurile posibile.
- E timpul, îi spuse Xavier.

Capitolul 3

- Timpul pentru ce? Pleci pe undeva? întrebă ea punând florile şi foarfeca în coş şi se ridică. Am crezut că ai de gând să mături toate frunzele alea moarte pentru mine.
- Asta o să şi fac. Avem vecini noi.
- Ah, asta. Ştiu. Era inevitabil. Ca şi moartea, de altfel, adăugă Valerie cu un zâmbet mâhnit.
- M-am întâlnit acum cu o vecină. A spus că s-a mutat cu sora şi cu părinţii.

- Doar patru inşi în casa aia enormă?

- Aşa cred, răspunse Xavier, ridicând din umeri.

- Ce vârstă?
- Fata? De vârsta mea, cred, pe acolo. Şi are o soră mai mică, a zis. N-am mai întrebat şi de ea.

Mama lui încuviinţă din cap.

- Bine, mersi pentru informaţie.

- Vrei să vin după tine dacă părinţii ies în curte?

- Nu. Da. Bineînţeles. O să fiu o vecină bună.

- Mereu eşti.

- Mersi, Zay.

- Eu doar spun adevărul.

- Asta trebuie să facem mereu, pe cât putem.
Xavier se întoarse în curtea din spate şi începu să măture frunzele dintr-o zonă unde mama lui intenţiona să facă un iaz cu peşti koi. Cum el urma să plece din toamnă la Conservatorul din San Francisco, să studieze muzica, ea-i spusese că are nevoie de fiinţe

noi să o ţină ocupată, ca să nu-l sune zilnic să se asigure că el poate supravieţui în cealaltă parte a ţării fără ea. El ştia că ea glumea; nu l-ar fi sunat zilnic, indiferent de situaţie. Voia, însă n-

Capitolul 4

avea s-o facă. El înţelegea. Fuseseră doar ei doi vreme îndelungată.
- Fă iazul şi poate ieşi cu un localnic, îi zisese el.
- Ah, uite cine vorbeşte de ieşit la întâlniri.
El îi oferi zâmbetul timid, care-i adusese o mare popularitate în rândul vârstnicelor din Oak Knoll şi, după cum eram convinse noi, şi printre tinerele din şcoala lui.
- Sunt prea ocupat să-mi fac o prietenă, îi spuse el.
- Prea năzuros, aş zice eu.
Adevărul era că Xavier era atât ocupat, cât şi năzuros - dar mai mult năzuros. Nu întâlnise încă persoana care să-l facă să simtă că trebuie să-şi schimbe vreuna dintre priorităţi. Avea destule amice, printre care şi fete care ar fi ieşit cu el, dacă Xavier ar fi manifestat vreun interes. însă el nu a dat vreun semn, deoarece se cunoştea pe sine suficient de bine încât să înţeleagă că era genul de tip pe principiul „totul sau nimic". Şi aşa fusese dintotdeauna. în ultimul an se cuplase cu vreo două fete, mai mult din dorinţă şi oportunitate, dar acum nu simţea că era momentul pentru o relaţie. Iubirea lui cea mare era muzica.
Acum o privea pe fata de la marginea piscinei, noua vecină, fata cu care făcuse într-un fel cunoştinţă. „Cum o cheamă?" se gândi el. „Ce-ţi pasă?" gândi tot el. „Vezi-ţi de treabă şi gata."
La şase ani, Xavier zdrăngănise pentru prima dată la chitară, la petrecerea fiicei unei colege de-a mamei sale. Mai mulţi adulţi veniseră cu instrumente - chitare, mandoline, bongo-uri, o muzicuţă - şi după tort şi cadouri, cu toţii se adunaseră în jurul verandei zgrunţuroase din cărămidă, pe scaune din plastic, să se joace sau să cânte. întâi au fost melodii de Rafi, pentru copii, apoi mult Neil Young şi Beatles şi apoi James Taylor. îi plăcuse muzica, dar o chitară în mod special îi trezise interesul. îl atrăsese aspectul ei şi nuanţa clară şi deschisă. îl întrebase pe proprietar, un profesor de istorie pe nume Sean, dacă ar putea s-o încerce. Sean se aşezase şi-i pusese chitara în poală lui Xavier. Instrumentul era enorm pe lângă băieţelul slăbănog. Xavier o prinsese de după gât,

întinsese mâna peste coarde şi zdrăngănise ceva, dar asta fusese tot şi apoi dispăruse. O săptămână mai târziu primea prima lecţie. La vârsta de zece ani, făcuse o fixaţie pentru muzica clasică,

Capitolul 5

exclusiv; dintre toate genurile, acesta fusese singurul care-l făcuse să simtă frumuseţe, iar el avea nevoie de asta, să treacă mai uşor prin tot zgomotul emoţional din lumea lui. Apoi, la începutul acestui an, la vârsta de optsprezece ani, dăduse o probă pentru un mult râvnit loc la Conservatorul din San Francisco şi îl obţinuse.
Xavier adună frunzele grămadă şi începu să le îndese în pungile biodegradabile pe care Valerie le cumpărase din magazinul unde fiecare lucru costa de patru ori mai mult ca alternativa lui mai ieftină şi, de obicei, mai toxică (într-un fel sau altul). Majoritatea obiectelor de curăţat, îmbăiat, depozitat şi îmbrăcat proveneau de acolo. între aceste cheltuieli, grădinărit şi lecţiile de muzică a lui Xavier, nu era de mirare că nu rămâneau bani pentru renovarea casei, dacă Valerie ar fi avut vreodată intenţia.
Uneori mai râdeam de ea - în felul în care râdeam de prietena noastră care mersese atât de departe cu dieta Paleo, încât nu mai mânca nici un preparat cu grăunţe dacă acestea nu erau măcinate manual cu o piatră. Valerie primea tachinările noastre în spiritul în care acestea fuseseră lansate: cu afecţiune, din moment ce puteam doar să iubim o femeie grijulie ca ea şi să-i respectăm părerile.
Noua vecină era tot pe şezlong, lângă piscina albastră şi strălucitoare, săpată în pământ, încă citind. Lui Xavier îi plăcu priveliştea (mai mult fata, deşi nici piscina nu era de lepădat). Chiar dacă nu avusese încă ocazia să-i studieze trăsăturile, prima impresie fusese favorabilă. Fata era albă, cu păr şaten, foarte lung, cu un chip frumos. Purta o cămaşă în carouri, legată în talie, cu mânecile suflecate, pantaloni scurţi din blugi tăiaţi şi era desculţă. Pe unghiile de la degetul mare de la picior se vedea ojă care bătea în verde.
Continuă să o privească atât cât munci şi avu strania, dar plăcuta senzaţie că şi ea era conştientă de prezenţa lui, în timp ce citea.
- Cremă de soare, Juniper, zise o voce de femeie.
Xavier ridică privirea şi văzu o femeie care ieşi prin uşile înalte franţuzeşti spre veranda acoperită, cu un tub de cremă pentru protecţie solară în mână.

Juniper.
Părul femeii era blond şi lung, dar nu la fel de lung ca al lui Juniper. îl purta în coadă de cal ridicată, deasupra cerceilor rotunzi

Capitolul 6

din aur, care, după părerea lui Xavier, nu se potriveau cu maioul de fitness, pantalonii sport şi pantofii de tenis, toate cu modele şi culori moderne, despre care, dacă Xavier ar fi ştiut ceva despre moda fitness, ar fi recunoscut că erau din colecţia de primăvară Ultracor. Arăta ca într-o reclamă de catalog.
Privind-o pe femeie, Xavier se gândi că era bine întreţinută, un termen pe care-l auzise la unele femei, atunci când mama lui îşi invita acasă prietenele, la clubul de lectură. înainte să înceapă să discute romanul, oricare era acela, ele se înfruptau mai întâi pe îndelete din porţia de bârfă. în ultima vreme acel cuvânt, bine întreţinută, apărea tot mai des în partea de bârfă a serii, în strânsă legătură cu numărul tot mai mare de case elegante ridicate în zonă. Femeile se străduiau s-o spună ca pe o simplă observaţie, dar Xavier îşi putea da seama că o spuneau ca pe o etichetă.
Aceste femeie erau toate profesioniste în domeniul lor: unele erau profesoare la şcoală sau la universitate, ca mama lui; altele lucrau în domeniul sănătăţii publice sau erau asistente sociale sau aveau o mică afacere. Nici una dintre ele nu era întreţinută.
Lui Xavier îi plăcea să stea cu ele, nu să bârfească (treaba lor era numai a lor), însă să profite de aperitivele şi salatele aduse de acestea. Aduceau şi vin, de asemenea. Mult vin. Avea acum optsprezece ani şi era suficient de matur să moară pentru ţara lui, deci suficient de matur să savureze un pahar de vin lângă humus şi măsline, smochine umplute cu brânză de capră, cu salată de linte şi rucola. Xavier nu era un împătimit al vinului, însă în ceea ce-l privea, nu putea să refuze vreodată un crack dip, o cremă de brânză fierbinte, cu roşii cubuleţe, şi extravaganza de crenvurşti picanţi tocaţi. Plănuia să cumpere un aparat electric de gătit Crock-Pot pentru camera lui din cămin, ca să-şi facă singur sosul şi să trăiască mâncând numai aşa ceva.
- Juniper, spuse din nou femeia bine întreţinută, de data aceasta pe un ton iritat.
- Juniper, şopti Xavier, încercând să-i rostească numele. Idiotule, n-ai timp pentru asta, adăugă el la fel.

- Zău, mamă? spuse Juniper.
- Pe faţă? Bineînţeles. De asemenea şi pe braţe şi pe picioare. Trebuie să te îngrijeşti de pielea ta de pe acum, altfel ai să

Capitolul 7

sfârşeşti cheltuind mult prea mulţi bani mai încolo, ca să-ţi tratezi arsurile. Vrei să sfârşeşti arătând ca bunica Lottie? Mi-aş fi dorit să am o mamă aşa deşteaptă ca mine.
- Dacă aşa zici, spuse Juniper, luând crema.
- Apropo, să nu-i spui bunicii că am zis asta.
Ieşi apoi şi un bărbat la bustul gol, bronzat ca un jucător de golf, cu pantaloni scurţi, coloraţi şi înfloraţi, cu o burtă proeminentă, atât de des întâlnită la bărbaţii de vârsta a doua. Lăsă deschisă uşa în urma lui.
- E sau nu e viaţă asta? întrebă el ţinând într-o mână o bere şi în cealaltă o carafă
cu un lichid roz în ea. Cine-i gata de o baie? continuă, punând carafa pe masa din lemn de tek a sufrageriei.
- Eşti sigur că apa-i destul de caldă? De abia ce au umplut ieri piscina, zise femeia.
Fetiţa care avea probabil şapte ani, îmbrăcată în bikini fucsia, cu ochelari mari şi galbeni, îşi puse mâna în şold şi-i răspunse:
- Mami, tu eşti om sau eşti şoarece?
Xavier, realizând că se holba, termină de umplut sacul şi apoi puse jos grebla şi merse să-şi caute mama. Putea prea bine să termine acum cu prezentările. De abia apucă să facă câţiva paşi că-l auzi pe bărbat strigându-l.
- Salut, băiete.
Xavier se întoarse. Bărbatul îi făcea cu mâna şi se apropia de el.
- Uite ce e, zise el, intrând în curte. Mă întreb dacă ai vrea să te angajez să faci nişte treabă şi pentru mine, când termini cu astea. De abia ne-am mutat şi am cutii de scos şi de băgat, nişte mobilă de mutat - soţia mea nu s-a putut hotărî asupra băieţilor care să ne ajute la mutat, aşa că... Chicoti. Cincizeci de dolari e în regulă? Am nevoie de tine doar o oră, cam aşa, hai că-s bani buni, nu?
- Ăăă, eu... Eu doar o ajutam pe mama. Xavier arătă cu degetul spre casă. Sunt Xavier Alston-Holt. Lumea mă strigă Zay, spuse el întinzând mâna.
- Ah, zise bărbatul, dând noroc cu el. Eu sunt Brad Whitman, de la CVAC^2. Probabil că mi-ai văzut reclamele, nu-i aşa?

- Probabil, răspunse Xavier. Noi n-avem televizor.

Capitolul 8

- Sunt şi pe internet şi la radio.

- OK, sigur.
- Hei, am crezut că eşti angajatul bătrânei care locuieşte aici, spuse Brad Whitman, apoi se aplecă şi-l bătu pe umăr pe Xavier.
- Nu cred că mama ar aprecia să i se spună că e „o bătrână", răspunse Xavier, zâmbind politicos.
- Nu, aşa-i? Cărei femei i-ar plăcea asta?
- Are doar patruzeci şi opt de ani.
- Aşa zici? Cred că agentul imobiliar a înţeles greşit, zise Brad Whitman. Dar cartierul ăsta e plin de bătrâne, nu-i aşa?

- Şi de bătrâni, încuviinţă Xavier. De tot felul de oameni.

- Sigur, zise Brad. Doar asta ne dorim, nu?

- Tocmai eram pe cale să o chem pe mama, aprobă Xavier. Vrea să

vă salute.
- Sigur, bine. Adu-o încoace, îi indică Brad înspre casă. Julia tocmai a făcut nişte limonadă roz. Fetelor le place la nebunie. O să-ţi ofer o bere dacă pe buletin scrie că ai douăzeci şi unu de ani.

- Nu încă, dar mulţumesc. Mă întorc imediat.

Xavier aproape ajunsese în casă când Brad Whitman îl strigă din

nou:

- Cheamă-l şi pe tatăl tău încoace. Am cel puţin una rece în frigider

pentru el.

Xavier ridică mâna în semn că-l auzise.
Să-şi aducă tatăl? Ar fi vrut să poată.

Capitolul 9

Dintotdeauna

.înainte de a începe să descriem prima întâlnire a personajelor principale ale povestirii, trebuie să avem o perspectivă mai amplă asupra contextului în care s- a desfăşurat această tragedie lentă. Aşa cum ar ţine să ne reamintească vecinul nostru, profesorul de

Capitolul 1

engleză, spaţiul, mai ales în povestirile din Sud, e un personaj la fel de important ca orice fiinţă umană şi inseparabil de intrigă, ba chiar, în cazul de faţă, absolut necesar ca să înţelegem ce se întâmplă.

Valerie Alston-Holt se îndrăgostise de cartierul nostru, Oak Knoll, de prima dată când se aşezase pe un trotuar. Era originară din Michigan şi îşi terminase doctoratul de doi ani, lucrând de douăzeci de luni la noul ei post de la universitate, fiind măritată de un an şi gravidă în luna a şaptea. Ea şi soţul ei, Tom Holt-Alston, un tânăr profesor de sociologie, închiriaseră un apartament intim în apropierea campusului. Apoi însă, venise vremea să cumpere o casă - iar acesta era cartierul preferat al colegilor lor. Toată lumea spunea că Tom şi Val nu puteau să greşească cumpărând aici.

Ca multe alte suburbii americane, Oak Knoll fusese proiectat în anii de creştere economică, după cel de-al Doilea Război Mondial. Era un cartier cu străzi largi, cu trotuare şi - fiindcă aici vorbim despre Carolina de Nord, ţinut bogat atât în copaci, cât şi în argilă - locuinţe din cărămidă cu trei dormitoare şi cu o baie mică, dar funcţională, în mijlocul unor terenuri generoase şi împădurite.

Primăvara era cel mai spectaculos sezon din Oak Knoll: arbuşti de lemn câinesc înfloriţi, albi şi roz, alături de castani, peri şi călini şi camelii, cireşi, curmali japonezi, păducei şi arbuşti de ilex. Mai erau şi magnoliile, aceşti arbuşti care din când în când îşi făceau apariţia roz şi nerăbdători, numai pentru a fi pedepsiţi de un îngheţ întârziat. Cartierul era mai ales cunoscut pentru arbuştii de lemn câinesc, aceşti arbuşti delicaţi şi lenţi în creştere, ce aveau nevoie de două decenii pentru a ajunge la înălţimea unui arţar de şase ani. Valerie îl adusese peTom să se plimbe prin împrejurimi, să-şi dea singur seama ce frumos era aici, perfect pentru ei şi copilul care avea să vină pe lume. Unii dintre noi îşi mai amintesc că i-au văzut pe amândoi în ziua aceea, pe Valerie, atât de însărcinată şi atât de neagră, în contrast izbitor cu soţul ei înalt şi blond. Normal că-i văzuserăm. Majoritatea eram de părere că aveau un aer exotic, că erau un fel de celebrităţi într-un cartier căruia îi plăcea să se considere progresist, dar care nu făcea prea multe eforturi să demonstreze asta. Cel mult puteam spune că unii rezidenţi erau albi şi alţii erau ne-albi, că unii aveau venituri fixe şi alţii erau tineri profesionişti în domenii prost plătite şi că ne tratam unii pe alţii cu bunătate şi respect. Să fim cinstiţi, ce altceva puteam face? Cel puţin până de curând, Oak Knoll nu era considerat un cartier de top în oraşul nostru. Oamenii cu bani adevăraţi stăteau în apropiere, la Hillside. Acolo trăiau descendenţi cu sânge albastru, politicieni, chirurgi, fondatorii de industrii şi lanţuri de magazine, majoritatea locuind în case uriaşe din piatră şi cărămidă, case din poveşti, cu porţi acoperite cu iederă, alei lungi, porticuri şi arbuşti sculptaţi şi bineînţeles, stejari falnici. Valerie admira atât conacele mari, cât şi versiunile lor diminutive, pitite în curţile înverzite de pe loturile mai mici de acolo - tot frumoase şi acelea. Cine nu le-ar fi admirat?

însă nu şi-ar fi imaginat, în viaţa aceasta sau într-una viitoare (mai puţin în cazul în care ar fi câştigat milioane la loterie) că Hillside ar fi putut deveni căminul ei. Şi chiar dacă ar fi avut milioane, majoritatea rezidenţilor din Hillside ar fi zis că o femeie de culoare, cu un soţ alb, avea aici mai puţină legitimitate ca angajaţii negri, pentru că evident, ea nu-şi cunoştea locul.

Pe măsură ce timpul trecea şi oraşul creştea, genul de oameni cunoscuţi pe atunci drept „yuppies"[3] cumpăraseră case mari şi urâte în noile subdivizii cu loturi mari de teren, unde proprietăţile erau supranumite „domenii" şi multe familii aveau maşinuţe de golf

în garajele lor de trei sau patru maşini. Soţii Whitman trăiseră într-unui dintreaceste cartiere pentru că realitatea face că acolo primeşti mai mult spaţiu pentru banii pe care-i dai, iar vecinii stau prea departe ca să-şi bage nasul în treburile tale. De asemenea, Whitman CVAC era o companie în creştere, nu suficient de matură pentru a obţine casa pe care şi-o dorea, pentru ipoteca pe care şi-o permitea, conducând în continuare un BMW şi dăruindu-i Juliei un nou SUV marca Lexus, în timp ce le plătea şi fetelor şcoala privată. Brad Whitman, care râvnea în secret după prestigiul din Hillside, trebuia să se mulţumească doar cu asta.

La scurt timp inventase un dispozitiv sau o parte dintr-un sistem CVAC (nu ştim exact ce era), îl patentase, pentru ca apoi să îl vândă unui industriaş, câştigând undeva pe la două milioane de dolari. Asta însemna că putea să le mute pe Julia şi pe fete într-o casă din Hillside. într-una dintre cele mai mici, adevărat; trei sute şaptezeci de metri pătraţi, în loc de cinci sute cincizeci sau şapte sute cincizeci. Dar lui Brad îi surâsese acest plan; taxele lui aveau să fie mai mici decât cele ale adevăratelor conace şi tot ar fi avut acea adresă de invidiat din Hillside.

Planul soţilor Whitman ar fi fost să se mute acolo, doar că cei mai buni prieteni ai lor, soţii Jamison (Jimmy lucra în industria farmaceutică şi o ducea bine), descoperiseră Oak Knoll, cu casele lui bătrâne şi, în majoritatea cazurilor, cu rezidenţi în vârstă. Unul câte unul, aceştia din urmă îşi vindeau proprietăţile şi se mutau în aziluri. Sau unii pur şi simplu mureau şi copiii lor n-aveau nici un interes să se întoarcă acolo şi să trăiască în casele înghesuite, cu o singură baie, în care crescuseră, case care acum miroseau a naftalină şi a cremă Preparation H[4] şi care aveau pete de nicotină pe tavan şi pe pereţi. Aşa că urmaşii lor le curăţau de bibelouri şi le vindeau aşa cum erau.

Spre deosebire de Hillside, unde casele erau cel puţin la fel de vechi, dacă nu şi mai vechi (şi miroseau mai bine - uneori - fiind şi mai bine întreţinute), în Oak Knoll nu trebuia să plăteşti să-ţi iasă pe nas casa şi apoi să mai cheltuieşti şi cu modernizarea. Casele din Oak Knoll erau suficient de ieftine să le razi de pe pământ şi apoi să construieşti de la zero o locuinţă nouă şi spectaculoasă, cu cele mai bune materiale şi cea mai nouă tehnologie, să te bucuri de utilităţi mai ieftine, de taxe de întreţinere şi impozite mai mici şi de un profit mai mare, în cazul în care te hotărai să vinzi - Oak Knoll era genul de loc în care voiai să te muţi, îi spusese Jimmy Jamison

lui Brad. Deja îşi alesese constructorul, iar lui Brad n-avea să-i vină a crede ce sistem media îi proiectase. Jimmy îl dusese pe Brad să-i arate una dintre casele pe care constructorul deja le ridicase (acum locuinţa lui Mark şi a Lisei Wertheimer). Bărbaţii stătuseră în bucătăria cu tavan înalt de trei metri, cu blaturi din marmură, cu frigiderul marca Sub Zero şi cu plita electrică Wolf Range, iar Brad spusese: „Drace, recunosc că aş vrea să construiesc una din asta pentru mine şi Julia".

Din bucătăria mult mai simplă din casa familiei Alston-Holt, Valerie îşi aranjă bujorii în glastră, în timp ce-l urmărea pe Xavier vorbind cu noul lui vecin. Vizual, bărbatul îi împlinea toate aşteptările legate de persoana care urma să
ocupe acea acasă: alb, trecut de patruzeci şi cinci de ani, cu şort de firmă care să se asorteze cu piscina şi cu grătarul enorm din oţel inoxidabil, aşezat pe lespedea verandei din apropiere. Purta şlapi şi şapcă întoarsă. Un băieţandru cu bani.

Erau mulţi ca el în zilele noastre. Ieşise cu vreo două asemenea specimene, întâlniri aranjate de o prietenă de la Facultatea de Inginerie, care avea în mod regulat de-a face cu bărbaţi din industria locală. Fuseseră mai mult tatonări: se văzuseră în miezul zilei, să se lămurească dacă aveau vreun fel de chimie şi să inspecteze dacă interesul lor de a se vedea cu o femeie de culoare provenea din motive onorabile. Valerie Alston-Holt nu era vreo puicuţă exotică, care să satisfacă fanteziile erotice ale unui alb în căutarea unei sclave - şi da, chiar existau bărbaţi cărora le surâdea ideea şi care se gândiseră că şi ei i-ar fi plăcut.

Valerie nu-i spusese nimic din toate acestea lui Xavier. Chiar şi când ieşise pe bune cu cineva, păstrase discreţia. De pildă, iubitul ei actual era un bărbat pe care-l cunoscuse la o conferinţă din Virginia, în urmă cu aproape trei ani, şi pe care Xavier îl văzuse numai de două ori. îl chema Chris Johnson - şi nouă ni se părea cel mai nesărat nume. în schimb, avea recomandări foarte bune şi era titularizat la Universitatea din Virginia, la Facultatea de Ştiinţe Politice „Frank Batten". De asemenea, era bariton într-un cvartet premiat.

„întâlnirile" lor romantice se limitau la conversaţii pe FaceTime şi la escapade ocazionale în weekenduri, acum că Xavier se putea descurca şi singur acasă.

Valerie nu îl invitase pe Chris aici, mai puţin în cele două rânduri menţionate, şi nici nu vorbea despre el. Aşa cum ştiu mulţi dintre

părinţii singuri, să ai o relaţie în timp ce creşti unul sau mai mulţi copii nu e treabă uşoară. Valerie nu voia să-l îngrijoreze pe Xavier de ceva care putea sau nu să se întâmple. Odată ce băiatul se fixa pe o idee, nu renunţa uşor la ea. Observase asta destul de devreme la el: o păturică preferată, o mâncare favorită, o jucărie, o carte, un autor - într-o vară nu citise altceva decât romanele Redwalls ale lui Brian Jacques, toate douăzeci şi două. Avea doi prieteni, care-i fuseseră alături de la grădiniţă. Şi desigur, mai erau muzica şi chitarele lui.
Iată încă un exemplu de câtă râvnă avea în el acest băiat: posibilitatea ca universitatea ce fusese prima lui alegere să nu-l accepte îl ţinuse treaz nopţi în şir, deşi era la fel de priceput şi talentat ca oricine altcineva cu care fusese în competiţie de-a lungul anilor. Spre încântarea noastră, a celor care locuiam în apropiere şi-l puteam auzi cântând când afară era frumos şi geamurile erau
deschise, Xavier îşi intensificase pregătirea la o oră de muzică înainte de şcoală şi la două noaptea, după ce se întorcea de la serviciu, unde aproviziona rafturile unui magazin alimentar. Apoi îşi făcea temele. Cu două zile înainte şi una după admiterea din ianuarie la Conservatorul din San Francisco, abia mâncase ceva, ceea ce spune multe despre el. Şi deşi intrase într-o rutină cât de cât normală, la întoarcerea din San Francisco, rămăsese în tensiune până la venirea scrisorii oficiale de admitere, la mijlocul lui martie. Aşa era felul acestui tânăr. Valerie se străduise pe cât de mult posibil să-l înveţe să-şi folosească râvna în folosul său. Note bune, o etică a muncii solidă, recomandări bune de la profesori şi de la şeful lui - toate acestea dăduseră roade.
Dar toate acestea ar fi putut la fel de bine să nu funcţioneze în interesul lui, aceasta fiind încă o posibilitate; oare câte nopţi îşi petrecuse Valerie în ultimii ani aşteptându-l să vină acasă şi rugându-se ca fiul său şi prietenii lui să nu fi fost opriţi de poliţie? Rugându-se ca acesta să nu fi fost vreodată trimis la puşcărie, unde s-ar fi simţit neîndreptăţit şi defensiv, gata să-şi reverse furia pe poliţişti? Era mândru. Era negru. Valerie îi spusese de atâtea ori: „Dacă se sperie de tine, o să tragă", urând faptul că era nevoită să spună asta, urând faptul că progresul către un viitor post-rasist, pe care ea, soţul ei şi alţii asemenea îl încurajau cu fervoare, avea să fie distrus. De ce nu reuşeam să ne vedem unii pe alţii ca oameni şi să ne înţelegem, pentru numele lui Dumnezeu? Planeta se stingea,

în vreme ce diverşi indivizi se certau pe subiecte de genul cine era mai american sau cine era american cu adevărat.
Acum ea îl privea pe Xavier cum îl lăsa în urmă pe bărbatul-copil cu bani şi intra în casă.
- Sunt toţi acolo, zise el, alăturându-i-se în bucătărie.
- Am văzut. Ai răbdare să termin cu asta şi să mă spăl pe mâini.
Xavier se aplecă peste blat, luă un măr dintr-un castron şi-l şterse de tricou. Apoi îl puse la loc şi procedă întocmai cu un altul, spunând:
- A crezut că sunt servitorul tău.
- Şi asta ne surprinde cu ceva?
- De asemenea, a crezut că tu ai fi vreo babă. Ei bine, nu tu în mod special. A crezut că aici locuieşte o babă. A zis că aşa i-a spus agentul imobiliar.
- Ei, asta-i o greşeală de înţeles. îşi uscă mâinile pe un prosop de vase. Ai reţinut cum îl cheamă?
- Brad şi încă ceva. Lucrează la căldură, ventilaţie şi aer condiţionat. A zis că firma lui a apărut în nişte reclame la televizor, de parcă ar fi trebuit să ştiu cine e.
- Ah, da, corect. Acum îmi amintesc că Ellen mi-a zis că o vedetă locală îşi cumpără aici casă. Doar că nu îşi amintea pe care anume. Clar, se fac bani buni în domeniul ăsta.
Valerie se gândi şi apoi se răzgândi să-şi mai schimbe tricoul transpirat şi pantalonii scurţi zdrenţuiţi. N-aveau decât s-o accepte, sau nu, aşa cum era. îşi puse ochelarii de soare şi o pălărie, apoi ea şi Xavier traversară curtea către familia Whitman, ieşind din paradisul lor împădurit, şi ajunseră la veranda şi piscina familiei Whitman.
- Bună ziua, spuse ea păşind pe lespezi.
Cel puţin soţii Whitman aleseseră piatră naturală şi nu turnaseră beton. Nici piatra nu era o alegere inspirată din punctul de vedere al impactului asupra mediului înconjurător, dată fiind acoperirea dură, şi Valerie îl suspecta pe constructor că ar fi făcut rabat la piscină şi la verandă, poate chiar şi la casă, altfel cum ar fi reuşit să scape acoperind atât de mult teren? însă lespedea avea o permeabilitate mai bună decât betonul şi un aspect mult mai natural.
Adevărata problemă era pericolul pentru copacii din vecinătate. Cei mari, precum stejarul din curtea din spate a lui Valerie, aveau rădăcini de suprafaţă care se puteau extinde la zeci de metri

distanţă faţă de trunchi. Din ziua când lotul familiei Whitman fusese curăţat, ea tot verificase dacă stejarul prezenta semne de stres.
Copacul însemna enorm pentru ea. De câte ori se uita la el, îl vedea pe Xavier bebeluş, în leagănul din pânză roşie pe care ei îl atârnaseră de una dintre crengile mai joase; apoi pe micul Xavier la vârsta de patru ani, în leagănul de „băiat mare", care-i urmase celui dintâi, mişcându-şi picioarele înainte şi înapoi să-şi ia avânt; îl vedea pe Zay la vârsta de zece ani şi pe unchiul lui, Kyle, construind o casă în copac, în care Zay şi cei mai buni prieteni ai săi, Dashawn şi Joseph, îşi petrecuseră nenumărate ore în anii ce urmară, citind benzi desenate şi jucând jocuri video, consumând cantităţi industriale de snacksuri. Atât casa, cât şi leagănul erau încă acolo. Xavier şi prietenii lui încă le mai foloseau din când în când, ca şi când ar fi fost la fel de reticenţi să rupă aceste legături cu copilăria, pe cât era Valerie de împotrivă să le vadă frânte.
Julia Whitman fu prima care-i răspunse lui Valerie la salut. Se ridică de unde stătea şi anume de pe un scaun de răchită cu perniţă, din veranda acoperită.
- Bună, veniţi să staţi cu noi. Eu sunt Julia. Hai să vă torn nişte limonadă.
- Bună. Sunt Valerie Alston-Holt. I se adresă Juliei, dar merse drept către Brad Whitman, cu mâna întinsă. Ştia din experienţă că ea trebuia să dea tonul. Tu trebuie să fii Brad.
- Brad Whitman, de la Whitman CVAC. Mă bucur să vă cunosc. Mulţumesc că aţi trecut pe aici.
Apoi Valerie dădu mâna cu Julia şi acceptă ca aceasta să-i toarne un pahar, înainte de a se aşeza lângă Brad.
- Am aşteptat la nesfârşit să fie gata casa.
- Şi noi, zise Julia, luminoasă ca şi imprimeul portocaliu de pe pantalonii ei scurţi.
- *Opt luni de zgomot şi agitaţie, spuse Valerie, fără a intenţiona să deschidă subiectul, dar cumva totuşi voind s-o facă. Compresoarele cu aer şi pistoalele cu cuie şi fierăstraiele, muncitorii care dădeau muzica tare cât era ziua de lungă... sincer, fiecare zi liberă pe care am avut-o în septembrie a fost perturbată de zgomot.*
- Of, îmi pare atât de rău, spuse Julia.
- E gata acum. Totul e bine când se termină cu bine, conchise Brad.
- Până când începe un vecin de alături sau de peste drum. O să vă convingeţi singuri. L-aţi cunoscut pe fiul meu, Xavier?
- Brad l-a cunoscut. Bună, vrei nişte limonadă roz? îl întrebă Julia.

- Nu, sunt bine, mulţumesc, zise Xavier în timp ce se aşeză lângă mama lui.
- Cea din piscină e Lily şi ea e Juniper, spuse Julia indicând spre fiica ei cea mare, care lăsase cartea din mână, pregătindu-se să se alăture grupului de pe verandă.
- Bună ziua, doamna Vecină, spuse Lily, cu picioarele atârnând pe marginea piscinei. îmi pare rău, dar v-am uitat numele.
- E doamna Alston-Holt. Am zis bine? întrebă Julia.
- Domnişoara Alston-Holt, o corectă Valerie.
Personal, n-o deranja dacă copiii îi spuneam pe numele mic, dar mulţi părinţi din Sud insistau asupra formalităţii titlurilor de adresare. Dacă aşa erau şi oamenii aceştia, ei bine, puteau măcar să i se adreseze corect.
- îmi plac numele fetelor, adăugă ea. Plantele sunt preferatele mele. Brad, mi-ai zis că te ocupi de încălzire, aerisire şi aer condiţionat? Poate poţi să arunci o privire la compresorul meu. Scoate un zgomot ciudat.
îi aruncă o căutătură aparte lui Xavier, care se abţinu să nu râdă. Ştia că aceasta nu era o rugăminte sinceră şi că nu exista nici un zgomot dubios; Valerie i-o întorcea lui Brad Whitman, fiindcă îl luase pe Xavier drept grădinarul ei.
- Cu plăcere, zise Brad şi-şi puse berea pe masă. Stai să-mi pun un tricou şi pantofii şi...
- Ei, hai, n-am zis acum. Nu se aşteptase ca el să se ofere să facă asta personal. Mulţumesc oricum. Şi ştii, nu scoate zgomotul ăla chiar tot timpul. Nu cred că l- am auzit azi. Zay, tu îţi aminteşti să fi auzit ceva?
- Nu azi, răspunse el.
- Mai poate aştepta. în plus, nici nu mă gândesc să te deranjez cu asta duminică.
- Ziua lui Dumnezeu, spuse Juniper, luând loc lângă Julia. Doar că noi nu mai mergem la biserică.
- Ei, uneori mai mergem, completă Julia.
- Dumnezeu e peste tot, chiar şi aici în piscină, enunţă Lily.
- Aşa e, dulceaţă mică, zise tatăl ei. Apoi se întoarse către Valerie. Trebuie să recunosc, mie îmi place să joc golf duminică dimineaţă. Mă mai relaxez şi eu.
- Lui îi place să joace golf zilnic. însă merge doar sâmbăta şi duminica, adăugă Julia.

- Nici noi nu prea obişnuim să dăm pe la biserică. Mai ales în perioada asta. La mine, dimineţile de duminică sunt pentru grădinărit.
Spusese şi asta cu direcţie. Vecinii ei abia dacă aveau curte, şi aceea redusă la minimum. Nu s-ar fi ocupat niciodată de grădinărit singuri, ci mai degrabă ar fi angajat pe cineva s-o facă.
- O să spuneţi că sunt insistent, dar sunt genul curios, aşa că vă mai întreb o dată: există şi vreun domn Alston-Holt?

- Nu, suntem doar noi, răspunse Valerie.

- Sigur, nici o problemă, zise Brad.

- Sunt văduvă, clarifică ea situaţia.
Atât Brad, cât şi Julia reacţionară aşa cum procedează o cunoştinţă nouă: priviri surprinse, urmate de „Ah, ne pare atât de rău", rămânând cu o curiozitate nesatisfăcută, evitând din politeţe să mai pună întrebări.
- Juniper e în clasa a unsprezecea la Academia Blakely. Tu mergi la şcoală, Xavier?
- Termin Franklin Magnet în câteva săptămâni.
- Ah, liceul. Am crezut că eşti mai mare. Felicitări! Cred că eşti tare bucuros. Şi ia spune, o să mergi la facultate din toamnă? întrebă Julia.
- A obţinut o bursă la Conservatorul de Muzică din San Francisco, îi răspunse în schimb Valerie. Sunt tare mândră de el.
- O bursă parţială. Şi da, cânt la chitară, adăugă Xavier.
- Hei, ca Jimmy Hendrix! spuse Brad.

- Nu, la chitară acustică, clasică, scutură Xavier din cap.

- Nu vă îngrijoraţi, mai nimeni nu ştie de asta. Juniper se întoarse

către el.
- E adevărat că elevii de la Franklin aduc la şcoală arme, pentru bătălii între găşti şi că singurul motiv pentru care n-au avut loc împuşcături e fiindcă gardienii le confiscă armele?
- Poftim? Nu. De unde ai auzit asta? sări Xavier.
- N-ai zis tu asta? întrebă Juniper, uitându-se spre Brad.
Brad îi aruncă o privire tăioasă, pe care Valerie o observă. Reacţia lui (dacă ea-l citise corect) îi sugera că aspectul lui de bărbat-copil

voios era doar de faţadă. Dacă aşa era, n-o surprindea câtuşi de puţin. Din experienţa ei, unii oameni - mai ales bărbaţii albi cu bani - erau atât de obişnuiţi să aibă autoritate şi privilegii, încât le percepeau ca pe drepturi din naştere.
în ciuda numelui cu rezonanţă botanică[5], Juniper îi părea lui Valerie doar o adolescentă obişnuită. Poate una un pic ostilă, dar asta nu era nimic surprinzător, în condiţiile în care părinţii ei o mutaseră într-o casă nouă, cu câteva săptămâni înainte să termine şcoala, când probabil avea teze şi lucrări de predat. Din fericire, nu trebuia să mai schimbe şcoala în ultimul an. Educaţia în sistemul privat avea acest avantaj.
Acum, Brad i se adresă lui Juniper pe un ton calm.
- Cred că n-ai înţeles tu bine, scumpo.
Aşa că şi Valerie decise că ea înţelesese greşit şi că-l judecase pe Brad pe nedrept. Avea totuşi nişte prejudecăţi legate de tăierea arborilor. „Relaxează-te. Dă-i omului o şansă", îşi zise ea.
- Poate că am zis ceva de altă şcoală, continuă Brad. Sau poate că ai auzit tu asta la vreunul dintre prietenii tăi.
- Poate. Cred, conchise ea.
- A se consemna că Franklin este una dintre cele mai bune şcoli publice din stat, adăugă Valerie.
- Desigur, întări Brad. E suficient să ne uităm la Zay. Chitară clasică. Nu ştiu exact ce-i asta, dar dacă ai primit o bursă s-o studiezi, probabil că eşti bun. Juniper cântă la pian - deşi nu cred că va primi vreodată o bursă pentru asta.
- Trebuie să exerseze mai mult. Dar e bună la atletism. A fost în echipa universităţii, în primul an.
- Frumos, îi spuse Xavier lui Juniper. Asta vrei să faci şi la facultate?
- A, să-mi dau licenţa în sport? Nu, cred că vreau să studiez zoologia sau botanica. Sper să intru într-un program la Washington.
- Asta de când? o întrebă Julia.
- M-am tot gândit la asta.
- O să vedem, zise Brad. Nu cred că pe mama ta o încântă prea tare ideea să pleci aşa departe.
- Sau deloc, zise Julia, ridicând din umeri. Ce pot spune? E prima născută. Nu vreau să crească.
Valerie era pe cale să empatizeze cu Julia, când şase bărbaţi latino-americani în tricouri galbene intrară mărşăluind până în spatele

casei Whitman. Unul dintre ei avea o lopată în mână. Un altul avea un săpător cu motor pe benzină.
- Iată-i, zise Brad ridicându-se. Băieţii cu gardul. Ar fi trebuit să termine înainte ca noi să ne mutăm, dar au întârziat lucrarea din pricina ploii de săptămâna trecută. Oricum, am obţinut certificatul de conformitate al locuinţei; mă ştiu cu un tip de la biroul de permise. Mi-a fost de folos în multe feluri, adăugă şi merse să vorbească cu echipa.
- Văd că ridicaţi gard, îi spuse Valerie Juliei. Desigur, uitasem de reglementarea aia. Pe vremuri, nimeni din Oak Knoll nu-şi permitea o piscină.

Nu-ţi face griji, punem doar un gard drăguţ din lemn. Nu un lanţ, răspunse Julia.Valerie nu era însă îngrijorată de materialul folosit, ci de faptul că se puteau distruge rădăcinile copacilor, care aveau să fie scoase la suprafaţă odată cu săpăturile. Dar ce putea face în privinţa asta? Nimic. Piscina exista deja şi gardul trebuia pus.

- O să le ia doar două zile să-l instaleze, spuse Brad care se întoarse pe verandă, îmi cer scuze în avans pentru zgomot. Totuşi, o să arate drăguţ. Mai multă intimitate pentru toţi.
- Sigur, spuse Valerie.

îşi dorea sincer ca zgomotul să fie cea mai mare problemă. Cu tot cu distrugerea rădăcinilor, era de acord să existe un gard între proprietatea ei şi a lor. N-avea nici cea mai mică dorinţă să vadă mereu pe geam piscina şi veranda, care, doar ea în sine trebuia să fi costat casa ei şi a lui Xavier. Şi nici nu se dădea în vânt după perspectiva de a o vedea pe tânăra şi frumoasa Julia Whitman stând cât era vara de lungă la piscină - probabil în bikini - etalându-şi trupul dus la sală cinci zile pe săptămână, când ea, Valerie, avea cinci kilograme în plus, pe care nu reuşea să le dea jos de tot atâţia ani.

- Vorba lui Frost, zise ea: „Gardurile bune fac vecini buni".

- Care Frost? întrebă Lily.

- Robert Frost, răspunse Juniper. Un poet.

Valerie aprobă din cap. într-adevăr, tinerii aveau să îi salveze pe toţi. Şi astfel, familiile Whitman şi Alston-Holt mai zăboviră un pic la umbra verandei închise şi schimbară banalităţi preţ de încă douăzeci de minute, în vreme ce echipa însărcinată cu ridicarea gardului îi întrerupse, Brad şi Valerie fiind mulţumiţi că făcuseră cunoştinţă atât cât era nevoie. Era un început de relaţie nesperat de bun. Nici unul dintre noi nu se gândi de două ori la copaci sau la copii.

Două zile mai târziu, Xavier era în dreptul blatului de bucătărie, făcându-şi un sendviş pe grătar cu şuncă şi brânză, pentru o cină timpurie, la care se alătură şi mama lui.

- Cum a fost la şcoală? întrebă ea, cuprinzându-l cu braţul de talie.

El era cu douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt ca ea, ceea ce încă-l făcea să se simtă ciudat. îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă dorindu-şi să fie mai mare, mai înalt şi mai zdravăn, iar

acum privea în jos, nu în sus, către majoritatea adulţilor. în clipa de faţă putea să vadă creştetul capului mamei sale. Şi-ar fi dorit să primească un dolar - sau mai bine zis zece - de câte ori cineva presupunea că el juca baschet.

Capitolul 2

- Recapitulare pentru examene. Destul de plictisitor, zise el, apoi aprinse aragazul şi acoperi flacăra cu o tigaie.
- Te apropii de sfârşit, spuse ea, strângându-l în braţe şi apoi dându-i drumul. Hei, uite, m-am tot gândit şi voiam să te întreb: ce părere ai de vestitul nostru vecin, Brad Whitman?
- Ce vrei să spui?
- Cred că e cam... opac. Adică, nu mi-am dat seama dacă e aşa de treabă pe cât voia să pară.
- Cred că e în regulă, zise Xavier, ungând cu unt ambele părţi ale sendvişurilor şi punându-le pe tavă. Vrei şi tu unul? Trebuie să plec la serviciu.
- Sigur, mulţumesc. Ea luă o roşie, un cuţit şi un tocător şi se aşeză la masa din bucătărie. Poate sunt prea sensibilă. Nu vreau să cred ce e mai rău despre aceşti oameni, când nici nu-i cunosc. Prejudecăţile sunt urâte. Nu-mi place să mă cred capabilă de aşa ceva.
- îmi pare rău să te anunţ, dar eşti om, îi zise Xavier, pregătindu-i un sendviş. în plus, nu e prejudecată dacă deja ai cunoscut persoana, corect?
- Practic, am început să-i judec din clipa în care am auzit fierăstrăul şi asta mă deranjează. încerc să-i dau fiecăruia o şansă, altfel cum pot să mă plâng când lumea are prejudecăţi legate de mine?

Xavier aşează sendvişurile în tigaie. Acestea începură să sfârâie, evaporând moleculele de lipide din untul fierbinte. Mirosul era chimie. Respiraţia era chimie. Digestia era chimie. Creşterea plantelor şi producţia de oxigen a acestor plante era de asemenea chimie. Mama lui îl învăţase totul despre plante în mod special, sperând că poate avea să-i împărtăşească într-o bună zi pasiunea pentru ecologie. Fusese absorbit de aceasta pentru două luni, apoi interesul lui se disipase.

Asta se întâmpla destul de des. Xavier descoperise că, deşi multe lucruri îl interesau, foarte puţine îl pasionau. De fiecare dată când era absorbit de ceva nou, mama lui îl lăsa să se bucure de asta,

încurajându-l să-şi ducă pasiunea cât de departe voia. Spunea că era unul dintre avantajele câştigate în urma bătăliilor pentru drepturile omului. Asta în contextul în care el era copilul unui bărbat alb şi al unei negrese cu studii superioare, crescut în gospodăria unei clase de mijloc, dintr-o ţară unde, spunea ea, „Poţi urma orice studii îţi doreşti. Orice. Poţi fi doar un copil, nu un copil de culoare. Trebuie să fim recunoscători când este cazul, Zay, şi să nu luăm nimic de-a gata".
însă ştia că afirmaţia ei cu „doar un copil, nu un copil de culoare", nu era întru totul adevărată. Şi mai ştia că nici ea nu credea în asta. Ştia că în zilele noastre erau mai mulţi oameni care încercau să nu-i trateze diferit pe cei cu pielea de altă culoare, într-adevăr. Apoi existau şi ceilalţi - majoritatea albi în vârstă - care se uitau urât la el şi-l evitau sau îl urmăreau ca uliii când era într-un magazin, de parcă ar fi avut de gând să-şi umple buzunarele sau să scoată la vedere o armă. Mai demult o întrebase pe mama lui: „De ce să fii pe jumătate alb nu e ca şi cum ai fi alb, când să fii pe jumătate negru e ca şi cum ai fi cu totul negru?". Răspunsul ei, povestea cu regula picăturii[6] etc., avea sens, dar nu-l mulţumise. în definitiv, era pe cât de alb, tot pe atât de negru.

Tu ai mai degrabă o problemă legată de ce au făcut soţii Whitman, nu de cine sunt ei. Fiecare plângere ar trebui evaluată pe bază de merite, punct.Tot ea îl învăţase şi asta. Să apeleze la logică, să fie drept, să demonstreze omenia şi integritatea aşa cum o făcuseră mereu Martin Luther King şi soţia lui, aşa cum încă o făcea John Lewis.
- Da, dar trebuie să recunosc, Zay, că genul ăsta de antipatie e ceva cu totul nou pentru mine. Am avut idei preconcepute legate de oameni şi lucruri de multe ori - e imposibil să nu ai, nu-i aşa? însă nu-mi amintesc vreun moment când am fost vreodată atât de predispusă să dispreţuiesc ceva sau pe cineva în felul ăsta. Scutură din cap. Cred că în situaţia dată, asta e strict legat de faptul că e o chestiune personală.

- Nu fi prea dură cu mama mea, zise el privind-o. E o persoană

bună.

- Mulţumesc, scumpule, spuse ea zâmbind. Dar tu?

- Eu ce?

- Ce crezi despre ei. Despre familia Whitman.

- Dincolo de faptul că au ras copacii din pământ şi toate cele, îmi par nişte oameni de treabă. în mod cert nişte vecini buni. Nu pot spune că m-am mai gândit la asta de ieri.
- Nu, desigur. Ai multe altele mai importante pe cap.
- Am, recunoscu el.
Se gândise - poate prea mult, dar ştia asta deja - la un singur membru al familiei Whitman. Se gândise la Juniper.
Deşi în Oak Knoll mai erau şi alte case mari şi alţi noi rezidenţi, noi eram în special curioşi cu privire la familia Whitman. Casa lor era cea mai mare, costase cel mai mult şi avea finisaje de lux, pe care majoritatea le văzuserăm doar la casele din Hillside, în filme sau la televizor. De pildă: jgheaburi şi burlane de scurgere din cupru; iluminare ambientală; un şemineu cu două feţe, între sufragerie şi veranda acoperită; o cămară pentru majordom; duş cu abur. îl avea, de asemenea, pe Brad Whitman, care, aşa cum îi mărturisise lui Xavier, era o mică celebritate locală. îşi făcea propriile reclame pentru Whitman CVAC, aşa că mulţi dintre noi îl văzuserăm la televizor şi îl auziserăm la radio. Nici că era om mai şarmant în

regiune, mai cald, mai afabil. în fiecare reclamă, privea direct la cameră şi spunea: „Tu eşti clientul meu preferat, ăsta-i adevărul". Apelasem la compania lui să ne depanăm, să ne reparăm şi să înlocuim vechile noastre sisteme de încălzire şi răcire. Ne simţeam

Capitolul 2

privilegiaţi - cel puţin unii dintre noi - că alesese cartierul nostru să fie noul lui cămin. Voiam să-i cunoaştem pe el şi frumoasa lui familie, să vedem îndeaproape cum trăia cealaltă jumătate. Eram foarte interesaţi de soţia lui, Julia. Părea atât de drăguţă, de tânără şi de norocoasă.

- Ce program ai azi? îşi întrebă Julia Whitman soţul, când el părăsi patul, îndreptându-se spre duş.
- Programul obişnuit, zise el. Porni apa şi-şi dădu jos pantalonii scurţi din mătase în care dormise. Tu?

-La fel. Mai puţin diseară.

Seara ei prevestea o schimbare de ritm: fusese invitată să intre în clubul de lectură din Oak Knoll. în acea primă seară avea să fie doar un vizitator, dinmoment ce nu citise cartea din luna respectivă, un roman istoric. De obicei citea ficţiune contemporană - romane de suspans cu avocaţi, poveşti cu femei aflate la ananghie sau enigme uşoare, scrise de autori britanici. Dar, dacă grupul ar fi plăcut-o şi discuţia ar fi decurs bine, ar fi putut să recupereze şi să citească cartea până la întâlnirea de săptămâna următoare. în fond, aceasta era doar „o lectură de plajă", aşa cum îi spusese vecina ei Kelli Hanes, când o invitase pe Julia să i se alăture. Mereu alegeau o carte de plajă pentru întâlnirea din iunie şi toată lumea trebuia să se îmbrace întocmai. Asta ar fi fost distractiv.

- Merg la Valerie, vecina de alături, pentru o întâlnire a clubului de lectură. Tu rămâi acasă, corect?

- Da, zise el intrând la duş. Joc „Nu te supăra, frate" cu Lily.

Julia îl privi pentru o clipă. Era încă un bărbat arătos, toată lumea spunea asta, cu părul lui nisipiu, cu zâmbetul drăcos şi cu ochii albaştri, scăpărători. Dar se îngrăşase cel puţin şapte kilograme, de ultima oară când îl văzuse dezbrăcat. Era pufos şi palid în fiecare loc unde soarele nu ajunsese să-l bronzeze. Părul i se rărise în creştetul capului, deşi îl pieptăna de aşa natură încât să nu se observe. Vârsta de mijloc începea să pună stăpânire pe el, deşi el nu se mulţumea cu asta - cea mai nouă maşină fiind dovada vie a rezistenţei lui. Oare bărbaţii aveau să înceteze vreodată să se mai poarte ca nişte adolescenţi?

- Vrei omletă? strigă după el, îndreptându-se spre şifonier.

- Ouă scrob. Pune şi doi cârnaţi, te rog. Mersi.

Rutina de dimineaţă a familiei Whitman era sistematizată: Julia şi Brad se trezeau la ora şase; el făcea duş, în vreme ce ea se îmbrăca cu haine potrivite activităţilor ei sportive, care erau fie tenis, Pilates, exerciţii la spalier sau spinning; apoi fetele coborau să ia micul dejun cu ei - Julia îşi lua ceva uşor, un iaurt sau un ou fiert tare şi o încuraja pe Juniper să mănânce şi ea întocmai; Julia făcea curat în bucătărie cât fetele se îmbrăcau (uniformele făceau asta să fie mai uşor); Brad pleca la muncă pe la 6.35 şi ea urca fetele în maşină la şapte. Noua locuinţă nu le altera cu nimic rutina, fiind la fel de aproape de şcoală ca înainte, doar că din altă direcţie. Doar că ea se gândea că ar fi mai bine să grăbească un pic lucrurile, în funcţie de traficul din oraş. Era o rutină banală? Da. Dar tocmai asta o încânta atât de tare.

Acum era ora 7.05, în prima lor zi de luni aici, şi Julia încă stătea să aştepte după
Juniper.
- Haide că întârziem, strigă ea din hol spre capătul scărilor din spate, unde Lily i se alătură.
Casa mirosea a lemn, vopsea proaspătă şi chit, însă ei îi plăcea la nebunie, iubind fiecare centimetru impecabil de acolo. Podeaua din stejar restaurată, cu scândurile ei groase de 15 cm. Blaturile din marmură, faianţa în nuanţe diferite. Cămara mare cât primul dormitor al lui Juniper. Duşumelele încălzite din băi. Cada din baia principală, atât de mare şi de adâncă, încât aproape puteai să înoţi în ea. Casa lor de dinainte fusese mai spaţioasă şi mai frumoasă ca orice altă locuinţă în care stătuseră, însă, în termeni de lux şi calitate, nu se compara cu aceasta. „Dacă asta am visat, vă rog nu mă treziţi", îşi zise ea, nu pentru prima dată.
- Ce-i ia atât surorii tale? o întrebă ea pe Lily.
- Adolescenţii sunt lenţi ca ţestoasele bătrâne. Mai puţin la alergare. Juniper e bună la asta. Poate tocmai de aceea e lentă acum. îşi foloseşte toată viteza la curse.

Julia îi zâmbi lui Lily şi apoi strigă:

- Juniper, hai odată!

- Vin! răspunse ea.

Sunetul paşilor o asigură pe Julia că fiica ei era pe drum - destul de înceată. Juniper nu se grăbi să coboare. Julia o analiză: clar era obosită şi parcă mai observase ceva în ultimele luni. Să fi fost tristeţe? Furie? Orice ar fi fost, pe Julia o întrista că încă persista, chiar şi aici. Aveau o viaţă atât de bună!
Oricât şi-ar fi dorit să obţină nişte răspunsuri de la Juniper (care fusese foarte puţin sociabilă), acum nu era momentul. Şi poate că nu era bine s-o deranjeze mai mult decât o făcuse deja. Poate că ar trebui să continue să-i dea pace şi să spere că lucrurile aveau să se rezolve de la sine. Julia îşi aminti de propria adolescenţă. Detestase că mama ei o sâcâia tot timpul, cu fiecare mărunţiş. Mama ei făcea asta în continuare.
- Ce a durat atât? întrebă ea pe un ton cât putu de relaxat, când urcară în maşină.

- Nu reuşeam să-mi găsesc pantofii.

- Toţi erau în aceeaşi cutie.

- Nu şi ăştia.

- I-am pus pe băieţii cu mutarea să-i împacheteze aşa în mod

expres.

- Ei bine, n-au făcut-o, răspunse Juniper.

- Păi şi atunci unde erau?

- în altă cutie.
- în regulă, încercă Julia să se calmeze. Bine. Azi o să termin să-ţi aranjez camera, ca să nu-ţi mai fie greu să găseşti lucruri, pe viitor.
Asta avea să-i fie ei la fel de util ca şi lui Juniper. Această activitate avea să-i umple după-amiaza şi apoi, cu cât casa era mai repede ordonată, cu atât mai bine. Acum dezordinea o deranja pe Julia mai tare ca odinioară. Simţea că o trăgea înapoi.
înainte de Brad, dezordinea îi marcase existenţa agitată, în vreme ce ordinea, oricât de dezirabilă, fusese un lux de neatins. Şi cum nu o putea avea - nu se gândea la ea - aşa te descurcai de la un salariu la altul, aşa supravieţuiai de pe o zi pe alta, fără să înnebuneşti. Poate că ar fi vrut un apartament vast, impecabil, într-o comunitate bine dirijată, într-un ansamblu unde uşile din interior se încuiau când le închideai, unde aveai suficient spaţiu în dulapuri, unde apa la toaletă se trăgea corect şi nu curgea tot timpul, unde gândaci enormi nu pândeau prin dulapuri. în cazul acela, ar fi vrut şi un weekend întreg să spele şi să aranjeze rufele, să facă cumpărăturile, să aspire în toată casa, să recicleze gunoiul şi să-şi ducă fata la locul de joacă sau la un film. Ar fi vrut multe lucruri pe care nu şi le putea permite, deoarece avea două slujbe, de pe urma cărora câştiga doar cât să cumpere mâncare, să plătească chiria şi grădiniţa şi bona, aşa că la ce i-ar fi ajutat să tânjească după toate astea? Ar fi făcut-o doar să se simtă şi mai nelalocul ei şi Julia detesta chestia asta. De fapt, dispreţuia chestia asta.
Aici ar fi de menţionat că odată ce am aflat despre trecutul ei, nu ni s-a părut că
Julia fusese nelalocul ei, ci mai degrabă că avusese ghinion. Acesta era adevărul pe care şi ea trebuia să şi-l reamintească sieşi. Unii

oameni se năşteau privilegiaţi şi primeau totul pe tavă; alţii se năşteau în sărăcie şi erau nevoiţi să se agite pentru a obţine doar o a mia parte din ceea ce aveau privilegiaţii. Unele femei făceau sex neprotejat şi nu se alegeau niciodată cu o sarcină; altele rămâneau gravide înainte să afle numele de familie al individului. Unele făceau avort, să scape de ghinion, altele hotărau că un copil ar fi fost o alinare pentru existenţa lor îndurerată, o persoană numai şi numai a lor, pe care să o iubească indiferent de situaţie.
Oare Juniper încă o mai iubea? Julia privi către fiica ei, aşezată în scaunul de alături. Poate că era o întrebare stupidă. Deşi uneori îşi dădea greu seama. Se simţea recunoscătoare pentru Lily, „Lily cea poznaşă", care nu era doar o rază de soare în vieţile lor, ci un soare întreg. Practic, era un copil care se născuse râzând.
Julia se simţea vinovată pentru diferenţele majore din primii ani de viaţă ai fiicelor sale. însă, aşa cum îi reamintise şi părintele Matthews de la Noua Speranţă când era proaspăt căsătorită şi gravidă cu Lily şi îi împărtăşise temerile, se descurcase cum putuse mai bine cu Juniper. Cu accent pe mai bine şi putuse.

- Cioc-cioc, zise Lily, de pe bancheta din spate.

- Cine e? întrebă Julia.

- Nu - Juniper. Cioc, cioc, Juniper.

- Cine-i acolo? întrebă Juniper, lăsând jos cartea de matematică pe

care o studia. -Hap.

- Hap cine?

- Hapciu! zise Lily. Te-ai prins?

- Un strănut, îi zâmbi Julia în oglinda retrovizoare.

- Cioc-cioc.
- Cine e? întrebă din nou Julia.
- Nu, Juniper să zică.
- Cine-i acolo? răspunse Juniper. încerc să învăţ. Am evaluare pentru a doua jumătate a semestrului.
- N-ai învăţat aseară? o întrebă Julia.

- Hei, mami, scânci Lily. Ne-ai întrerupt. Acum începem din nou. Cioc-cioc, Juniper.

- Cine e acolo? -Nai.

- Nai cine?

- N-ai răspuns mai devreme. Ha!

- Eşti de comă! spuse Juniper zâmbind.

- Zi şi tu una.

- Nu-mi vine nici una în minte.

- Mie-mi vin o sută, plusă Lily.

- Da, dar la trigonometrie te pricepi?

- Poate că m-aş pricepe, dacă-mi arăţi cum.

- întreabă-mă peste zece ani, când o să fii la liceu.

- Păi atunci o să fii departe, într-o pădure tropicală sau ceva de

genul ăsta.

- Poate, dar te învăţ pe FaceTime.

- De acord, zise Lily. Jură pe degetul mic.
- Jur, zise Juniper şi se întoarse în spate. Cele două fete îşi încrucişară degetele mici.
Juliei îi încălzea inima să le vadă pe fete jucându-se aşa. Juniper devenise năzuroasă şi uneori retrasă, chiar şi faţă de Lily. Nu voise să se mute, nu-i păsa câtuşi de puţin că aveau o casă superbă într-o zonă din ce în ce mai prestigioasă, aproape de centrul oraşului, făcând ca drumurile spre activităţile ei extraşcolare şi ale lui Lily să-i fie şi mai convenabile Juliei, care-şi petrecea majoritatea dimineţilor la volan.
- E aşa temperamentală, îi spusese Julia lui Brad într-o noapte în urmă cu ceva vreme, când le duseseră pe fete să vadă casa, care pe atunci era doar în faza de început, dar suficient de avansată cât

să-şi imagineze cum avea să arate. Juniper se plimbase prin interioare cu ei, dar nu scosese un cuvânt.
- Nu fi prea dură cu ea, îi spusese Brad. E adolescentă. Hormonii sunt de vină.
- Vreau doar să nu fie nerecunoscătoare pentru tot ce-ai făcut şi faci pentru noi şi pentru ea. Trebuie să nu uite cum erau lucrurile înainte pentru noi.
O s-o spunem pur şi simplu: povestea Juliei nu era nimic din ce ne imaginaserăm - ceea ce denotă că până şi oamenii cu experienţă şi cu intenţii bune se pot înşela. în perioada ei de dinainte, fusese concediată de la serviciul care trebuia să-i uşureze existenţa, dintr-o poziţie administrativă de la un lanţ naţional de magazine cu saltele, după ce refuzase - de patru ori - să se culce cu managerul ei - un bărbat scund, vânos şi dezgustător, ale cărui unghii erau aproape la fel de lungi ca ale ei - care nu erau tocmai lungi, dar totuşi, asta o scârbea grozav. în plus, ea n-avea obiceiul să-şi amestece serviciul cu viaţa personală, fiindcă învăţase deja ce situaţii stânjenitoare şi încurcate puteau degenera din asta. Nu-i spusese nimic din toate acestea şefului ei de echipă. Când el îi făcuse avansuri, ea-l refuzase simplu, spunând „Sunt de părere că e mai bine să nu" şi „Sunt flatată, dar nu e o idee bună", strecurând printre rânduri şi celelalte două răspunsuri. Apoi întârziase la muncă într-o dimineaţă mai dificilă, când Juniper, care avea pe atunci nouă ani, stătuse toată noaptea trează din pricina unui gât înroşit, iar bona acceptase să aibă grijă de ea, dar o taxase dublu pe Julia şi aceasta era extenuată şi ameţită de la atâtea permutări, iar acum privea lung spre cartela de pontare, care o anunţa, în limbaj corporatist, că fusese pusă pe liber.
După ce petrecu zece minute plângând în maşină, Julia îşi suflă nasul, îşi împrospătă machiajul în oglindă şi porni spre biroul regional de forţe de muncă unde fusese ajutată să-şi găsească acest serviciu. Intenţiona să depună o plângere. După ce ajunse acolo, rămăsese să aştepte, să aştepte şi iar să aştepte şi, într-un final, se gândi că mai bine ar renunţa şi ar folosi timpul rămas să-şi caute alt loc de muncă. N-avea nici timpul şi nici energia să se lupte cu un manager nenorocit al unui lanţ de magazine cu saltele, ca să ce? Să-şi primească înapoi vechea slujbă? Probabil.
Consilierul de la forţele de muncă îşi notă că Julia fusese dată afară că întârziase, apoi îi sugeră să aplice pentru o poziţie similară care apăruse cu o zi înainte la Whitman CVAC. Julia traversă oraşul îndatoritoare spre sediul companiei, o clădire mică şi pătrată dintr-

un parc industrial izolat. Văzu două camioane pictate cu logoul galben şi albastru, care pe atunci nu-i era deloc familiar, ambele parcate lângă un BMW sedan roşu strălucitor. Dacă asta era maşina şefului, gândi ea, putea la fel de bine să facă cale întoarsă şi s-o ia pe Juniper de la şcoală. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un bărbat în poziţie de autoritate, care se credea macho şi care să se dea la ea. însă n-ar fi aflat cu certitudine, dacă n-ar fi intrat. Maşina era într-adevăr a şefului. Totuşi, el nu era nimic din ceea ce-şi închipuise. Era, probabil, unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care-i întâlnise.
Brad Whitman îşi făcuse timp să se întâlnească cu ea personal şi să-i mulţumească pentru interesul acordat. Când ea sună din nou pentru un interviu, el acceptă, fără să pună mai multe întrebări, explicaţia pe care ea i-o oferi vizavi de întârziere şi concediere. După ce Julia obţinu slujba, el îşi făcu timp să o salute în fiecare dimineaţă şi să o întrebe cum îi mergea. îi lăuda etica muncii. Stătea la poveşti cu ea în momentele mai libere şi vorbeau despre formarea lui, interesându-se în acelaşi timp de a ei. Uneori comanda prânzul la birou pentru ea şi pentru alţi angajaţi. întreba des de Juniper. Câteva luni mai târziu, când Julia îşi aduse fiica la un picnic organizat de companie, Brad se jucă leapşa cu ea şi cu alţi copii, le cumpără Juliei şi lui Juniper sendvişuri din îngheţată şi o cără pe Juniper în spate la o întrecere cu ştafetă şi apoi - în mod respectuos - o întrebă pe Julia dacă ar fi de acord să ia cina cu el, weekendul următor. Fermecată de asta şi de tot ce făcuse el înainte, ea hotărî să-şi calce pe inimă şi să spună da.
Weekendul următor la cină, într-un restaurant şic din centru, el îi mărturisi: „Eu nu prea vreau să fiu şeful tău. Vreau să fiu soţul tău" şi-i oferi un inel cu montură de diamant, care probabil îl uşurase de vreo şase sau opt mii de dolari. Era nebunesc de romantic. Mai târziu, în acea noapte, mama Juliei o sfătuise la
telefon pe fiica ei să nu se grăbească şi să-l facă să aştepte după răspuns, să vadă dacă era într-adevăr atât de bun pe cât se prezenta. Julia avea deja inelul pe deget.
Acum, la colţul din faţa Academiei Blakely, Julia le lăsă pe fete la şcoală.
- Să aveţi o zi grozavă, fetelor! Juniper, succes la trigonometrie! După ce termini şcoala, poate-ţi faci timp să mănânci nişte iaurt îngheţat, înainte de alergare, OK?

- Grozav plan, măi mami! zise ea, după ce-şi dădu jos centura. Lily îşi îmbrăţişă mama de după scaun.

- Normal. Julia privi către Juniper. Sună bine?

- Ştii că nu-mi place să mănânc înainte să alerg, zise ea ieşind din maşină.

- Sora ta e o morocănoasă, îi spuse Julia lui Lily.

- Asta a zis şi tata după ce a încercat să o înveselească. Nu vreau să fiu adolescentă, spuse Lily, punându-şi rucsacul. Prea multe drame. Cred că sar peste perioada asta.

- Bine aşa.

Julia aşteptă să se dea şi Lily jos şi apoi ieşi de pe alee, gândindu-se la Juniper - la încordarea pe care o simţise în vocea ei când i se adresase, în comparaţie cu tonul cald pe care-l folosise când îi vorbise lui Lily. Ceva nu era în regulă. Dincolo de a-i acorda timp şi spaţiu nelimitat, trebuia să facă ceva în legătură cu asta. Avea să mai aştepte o săptămână, două, să vadă dacă avea loc vreo îmbunătăţire şi apoi, dacă nu, deşi nu mai fuseseră de mult timp la biserică, să meargă să-l vadă pe părintele Matthews, să-i ceară sfatul ca o familie, ca Juniper să nu se simtă izolată.

De cum luă această hotărâre, Julia începu imediat să şovăie: lui Brad nu i-ar fi plăcut să „dea din casă". El credea în autodisciplină, în capacitatea fiecăruia de a-şi rezolva propriile probleme, cam asta era situaţia. De asemenea, era de părere că problemele personale se tratează discret. Era o chestiune de intimitate. în definitiv, Brad era un fel de figură publică şi, deşi avea încredere în părintele Matthews, îl considera „o idee prea îndrăgostit de propriile-i păreri încât să le împrăştie la scară largă. Perfect pentru un preot, desigur. Dar nu te duce acum să- i spui totul despre tine, despre fete sau despre mine".

Poate Juniper avea să-şi revină singură şi Julia ar putea astfel evita o conversaţie dificilă cu Brad. Era atât de bun cu ea, însă atât de ferm în părerile lui. N-ar fi fost de acord să recunoască faptul că Juniper chiar putea să aibă o problemă reală, că nu era totul în ordine perfectă şi că el nu avea control deplin pe domeniul lui.

Şi da, Juniper era încăpăţânată, se gândi Julia, oprind maşina în parcarea sălii de sport. Probabil că ea, Julia, îşi făcea prea multe griji. Trecuseră prin situaţii mult mai rele ca asta. Mai rele? Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în capul ei? Mutarea asta a lor era un dar minunat, nu o problemă! Avea nevoie să se relaxeze. Juniper era doar o adolescentă normală, iar ea, Julia, doar o mamă normală mult prea grijulie. Totul avea să fie bine.în faţa uşilor de la intrarea în Academia Blakely, Juniper o aşteptă pe sora ei să o ajungă din urmă, apoi intră împreună cu ea.

- Cioc, cioc, zise Juniper pe măsură ce înaintară spre coridorul ce ducea către clasele mici.

- Cine-i acolo?

- Nume.

- Nume cine?

- Simplu: „Cine", spuse Juniper şi Lily se zgudui de râs, în felul ei nestingherit. Juniper o invidia. Pentru Lily totul era atât de direct, atât de simplu şi de uşor.

- *M-ai prins, zise Lily, rânjind către Juniper. Aproape că nu-mi vine să cred.*

- Pe asta o păstram de ceva timp. Ne vedem mai încolo, floricică, spuse Juniper, urmărind-o pe Lily cum îşi continuă drumul spre clasă.

în spate, pe coridorul principal, două adolescente din anii mai mari o zăriră pe Juniper şi-i ieşiră în cale.

- Ia uite, dacă nu-i chiar Juni-pura Whitman, zise prima dintre ele, o fată pe nume Meghan, care se tot lua de Juniper de când aceasta devenise elevă la Blakely, însă îndrăcise ritmul în urmă cu trei ani, când aflase că Juniper depusese un jurământ de castitate în biserică. Cum îţi merge, Prinţesă Juni-pură?

Uite ce faţă are, zise cealaltă, Kathi, acolita lui Meghan. Mai că-i vine să-ţi spună du-te dracului

- .Dar n-o s-o spună niciodată, pentru că e atât de pură.
- Tare aş mai vrea să fiu şi eu la fel de pură. Stai, nu, de fapt, nu.
- Atât de toantă, îi zise Meghan. Ar fi trebuit să te duci şi tu la Academia Creştină, cu alţi ciudaţi de-ai lui Iisus.
- Serios, de ce nu eşti acolo? o întrebă ironic Kathi.

„Echilibrul" era motivul pentru care ea nu învăţa acolo. Când Julia se măritase cu Brad şi-i dăduse viaţa peste cap, voise ca Juniper să înveţe la o şcoală privată, departe de influenţele proaste care pe Julia o duseseră pe căi greşite. Noua Speranţă avea un program mic de tip K-12[7], dar Julia simţea că o educaţie seculară în timpul săptămânii şi una religioasă duminica erau ce mai bună formulă care să-i asigure lui Juniper influenţe la fel de echilibrate ca mesele pe care acum îşi permitea să i le ofere.

Blakely trebuia să fie cel mai bun mediu şcolar pe care banii îl puteau cumpăra - cel puţin în această regiune a Carolinei de Nord. Cei mai buni copii, din cele mai bune familii. Cei mai buni profesori şi cea mai bună tehnologie. Cel mai bun meniu de prânz, cu mâncare gătită, preparată de zeiţe culinare - cam aşa îşi prezenta şcoala serviciile către părinţi şi aceştia erau încântaţi la culme. Educaţie de tip butic, ca şi hotelurile de tip butic. Iar acum se purtau discuţii să strângă fonduri pentru un spa integrat în şcoală. Din ce-şi dădea seama Juniper, Julia era total dedicată ideii. între Blakely şi Noua Speranţă, ea se asigura că fetele ei erau pregătite să devină nişte îngeri pe pământ. Se asigura că au parte şi de activităţile extraşcolare „corecte" şi le încuraja să-şi facă prieteni numai dintre „copiii buni". Julia nu era genul de părinte sufocant; nu, era mult mai rău. Era ca o întreagă atmosferă care înconjura trupurile fetelor sale, controlându-le vieţile.

Juniper n-o văzuse mereu pe Julia într-o lumină atât de proastă. în primii ani după ce se mutaseră cu Brad, Juniper se simţise uşurată să aibă atâta ordine în viaţă. Extrem de bucuroasă, de fapt. în ultima vreme însă, începuse să se simtă sufocată şi criticată - de către Julia, în principal; Brad era complet altă poveste. Aparenţele erau tot ceea ce conta pentru mama ei: mai mult ca oricând, trebuiau să aibă casa perfectă şi Juniper trebuia să fie copilul perfect, dovada vie a faptului că toate nenorocirile şi greşelile lor din trecut fuseseră remediate, fără să lase urme vizibile. Juniper detesta asta şi pe fetele acestea cu vieţile lor ideale şi aerele lor de superioritate. De abia aştepta să termine cu toate astea, să-şi ia viaţa în mâini.

Juniper nu le răspunse fetelor.

- Poate că e mult prea ciudată şi pentru Academia Creştină, insistă Meghan.

- Asta e posibil. Poate ai dreptate, zise Kathi.

- *Am. Nici măcar nu vrea să fie normală, nici măcar la modul creştinesc normal.*

- Aţi terminat? întrebă Juniper.

- Am terminat? întrebă şi Kathi.

- Cred că da, răspunse Meghan. Trebuie să mă duc să exersez să devin şi eu aşa sfântă.

- Şi eu, zise Kathi.

- Cred că-i ia mult timp şi face multe eforturi - de aia n-o vedem noi pe Juni- pură la vreo petrecere tare. Asta sau că nu e niciodată invitată, conchise Meghan.

Apoi cele două fete trecură pe lângă Juniper şi merseră la ore.

- Duceţi-vă dracului! şopti Juniper şi continuă să meargă pe hol. Juni-pura. Meghan se credea aşa deşteaptă. N-avea decât. N-avea decât să creadă că era mai bine să se îmbete rangă în fiecare weekend. Să creadă ea că era mai bine să fie genul de fată care să-şi deschidă picioarele pentru orice băiat, decât genul care preferă discreţia. Fetele ca Meghan sfârşeau mereu făcând avorturi sau copii; cine ar fi ştiut mai bine ca Juniper, care ea însăşi fusese un asemenea copil?

Virginitatea unei tinere, puritatea, era superputerea ei - asta-i spusese Brad, iar la biserică învăţase mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. Şi fix acum Juniper simţea asta ca fiind ceva atât de adevărat, mai ales în lumina faptului că hărţuirea lui Meghan şi Kathi nu avusese vreun efect asupra ei.

De asemenea, Juniper se bucura de respectul şi admiraţia multor adulţi, ale căror
păreri contau pentru ea. în vreme ce fetele ca Meghan şi Kathi nu puteau şti nici măcar dacă propriii iubiţi le respectau sau doar stăteau cu ele fiindcă erau uşoare. Oricum, asta îşi spunea sieşi, ca nimic să nu o atingă. Faptul că era o creştină castă nu însemna că

era naivă cu desăvârşire. Nu însemna că nu avea porniri sau tentaţii, sau că nu era confuză în privinţa unor lucruri care tulbură orice fată. Faptul că era „pură" nu o ajutase să-şi rezolve toate problemele ca prin magie. „Dacă aşa ar sta lucrurile, ar fi o treabă", gândi ea intrând la ora de engleză, unde se citea literatură britanică. Totul suna mai bine în engleza britanică.
Prietena ei, Pepper, îi făcu semn cu mâna.
- Trebuie să-ţi zic ceva tare, zise ea şi Juniper zâmbi.
- Varsă tot.Clubul de lectură din Oak Knoll se întrunea acasă la Valerie Alston-Holt în fiecare a treia joi din fiecare lună. în primii ani, membrii clubului ţinuseră aceste întâlniri cu rândul. Totuşi, stabilirea programului se lăsa mereu cu bătăi de cap, aşa că Valerie, încercând să se obişnuiască mai lesne cu văduvia, tânjea să aibă casa din nou plină, se oferise să găzduiască ea permanent întrunirile, propunere la care nimeni nu obiectase. Celelalte membre erau încântate să scape de îndatoririle lor domestice pentru o seară şi astfel nici un soţ nu se putea plânge de râsul cotcodăcit (Belinda) sau de râsul hohotit (Lisa) sau de numărul sticlelor de vin goale, aliniate în capătul mesei, la finalul fiecărei seri. De asemenea, membrele clubului se bucurau să-l audă pe Xavier cântând la chitară în fundal, asta dacă era acasă şi exersa. La această întâlnire din mai se prezentaseră majoritatea membrelor clubului. Celelalte regretau că nu putuseră veni; era prima interacţiune publică dintre Valerie şi Julia şi toate eram curioase să vedem cum avea să se poarte Valerie. Nu ne aşteptam la ceva urât - Valerie nu era genul de persoană care să facă pe cineva să se simtă prost, în mod intenţionat. Era, aşa cum spusese şi Xavier, o bună vecină, care se urnea mereu să vadă ce face un prieten bolnav, o foarte bună organizatoare la zile de naştere şi parastase. Chiar şi aşa, toată lumea ştia că suferea pe fond psihic în urma tăierii tuturor copacilor de vara trecută şi că Julia Whitman era un exponent al ofensei care-i provocase suferinţa.
- Bună! Am întârziat cumva? Am tăiat-o prin curtea casei, zise Julia bătând în tocul uşii, odată ajunsă la intrarea din spate a casei lui Valerie.
Valerie îi făcu semn să vină înăuntru. Stătea alături de încă două femei la masa din bucătărie şi îşi umpleau farfuriile cu mâncare.
- Sper că a fost în regulă, zise Julia.

Pentru asta au fost făcute uşile, îi zise Valerie, luând coşul pe care Julia î

laduse în dar.
în coş era o conservă de foie gras şi o pungă cu uscăţele gourmet asortate, alături de o sticlă de Pinot Noir, recomandată de tipul cu magazinul de vinuri din piaţă. Julia nu voise să se zgârcească, dar acum că stătea în bucătăria lui Valerie, simţi că depăşise măsura. Ceea ce nu era vreo critică adresată casei lui Valerie; locuinţa era micuţă, dar fermecătoare şi mult mai frumoasă decât cea în care copilărise Julia (o rulotă). Era mai frumoasă şi ca majoritatea locurilor în care-şi petrecuse viaţa de adult, înainte de a se mărita cu Brad. Brusc, Julia simţi că era pe cale să pară ostentativă. Foie gras? Doamne! Fusese atât de dornică să obţină aprobarea acestor femei, că acum aveau să creadă că era o nesimţită.
Pe măsură ce Valerie despacheta şi adăuga conţinutul coşului pe lângă celelalte mâncăruri întinse pe masă, Julia spuse:
- Sincer, n-am văzut rostul pentru care să avem o poartă acolo, dar compania care ne-a construit gardurile a spus că o să ne bucurăm mai târziu că avem acces uşor în spatele proprietăţii, pentru lucrări de întreţinere...
- Adică atunci când îmi înfloresc mie caprifoiul şi pyracantha, zise Valerie în glumă.
- Ador caprifoiul, zise Julia.
- De parcă ai lăsa vreun răsad să-ţi scape de sub control, zise una dintre celelalte femei, care apoi se prezentă. Tu trebuie să fii Julia. Eu sunt Lisa Orlean. Locuiesc pe Mimosa Court. Kelli spune că de abia v-aţi mutat?
- Chiar acolo, îi indică Valerie Lisei cu cuţitul pe care tocmai îl folosise să-şi taie o bucăţică de brânză.
- Ce casă impresionantă! Am intrat în ea cât încă era în construcţie. Cred că mai toată lumea a făcut asta, încuviinţă Lisa.

- Mulţumesc, zise Julia. Suntem foarte încântaţi de ea.

- Eu nu, zise Valerie. Adică n-am fost cât era în construcţie.

- Normal că tu nu, completă Lisa. Apoi se întoarse spre Julia. Cu ce

te ocupi?
- Cu ce mă ocup...?
- Profesional.
- Ah, da.

Trecuse ceva timp de când cineva o întrebase asta pe Julia. Prietenele ei din vechiul cartier şi femeile pe care le cunoscuse la tenis şi la sală erau cu toatele casnice.
- Ei bine, răspunse ea, odinioară am fost administrator, ceea ce era desigur o exagerare a istoricului său de muncă. Acum fac mult voluntariat la şcoala unde învaţă fetele mele.
- Grozav! zise Lisa. Era o femeie de culoare, minionă, care arăta în jur de treizeci de ani.
- Tu? o întrebă Julia.
- Am înfiinţat şi conduc un ONG care oferă provizii medicale şi sanitare în principal comunităţilor din America Centrală, deşi încercăm să ne implicăm şi în zone de criză temporară - de genul uragane sau cutremure. Ne coordonăm cu Crucea Roşie, cu Medici Fără Frontiere etc.
- Uau, zise Julia.
O organizaţie de caritate, nonprofit. Lisa o înfiinţase. Julia se simţi în egală măsură surprinsă şi complexată.
- Dacă eşti în căutare de noi oportunităţi de voluntariat, dă-mi un semn. Ne-ar fi de folos ajutorul tău, adăugă Lisa.
Julia ascultă cu atenţie după orice semn de judecată sau critică, dar nu auzi vreunul.

- Aşa voi face. Mersi.

Xavier intră în bucătărie şi luă o farfurie.

- Ah, bună seara doamnă Whitman!
- Bună, Xavier. Nu se aşteptase să-l vadă. Eşti şi tu în clubul de lectură?
- Nu, zise el, umplându-şi farfuria cu de toate, dar evitând foie gras. Eu doar fur din mâncare.
- A mâncat imediat după şcoală şi acum mănâncă din nou şi o să mai ciugulească ceva şi după ce-şi termină temele, explică Valerie.
- Nu mai am teme pe anul ăsta. Doar mă pregătesc de examene, pentru care oricum o să mai am nevoie de gustări. Mă bucur că v-am văzut din nou, i se adresă din nou Juliei, ieşind din bucătărie.

- E aşa de... Nu ştiu cum să spun. Matur? îi spuse Julia lui Valerie.

- Stăpân pe el, zise Lisa.

- Asta era, da. E impresionant. Ai făcut treabă bună cu el, Valerie.

- Mulţumesc. Apreciez că spui asta.

Cele trei se alăturară celorlalte opt femei care se adunaseră în sufragerie, cu farfurii pe genunchi şi băuturi în mână, împărtăşindu-şi ultimele noutăţi din vieţile lor. Era un grup pestriţ din toate punctele de vedere: rasă, etnicitate, vârstă, nivel de educaţie şi acum, că şi Julia li se alăturase, clasă (care, de fapt, se traducea prin căsătorie şi noroc). Ce răsturnare de situaţie spectaculoasă, gândi Julia. Ea, care locuise jumătate din viaţă într-o rulotă dărăpănată, ea, care se lăsase de şcoală în timpul liceului, era acum percepută ca fiind cu nasul pe sus.

Valerie adăugase şase scaune pliante la amplasamentul mobilierului, care consta într-o canapea lungă şi mare, un fotoliu dublu verde în dungi, o masă îngustă, una de cafea, un raft îngust pentru cărţi şi un stand de plante din fier forjat, în trei picioare, care stătea mai mult sau mai puţin ascuns sub o adunătură de plante de casă luxuriante. Nu exista televizor. Asta o impresionă pe Julia mai mult decât orice; în noua ei casă erau... (se opri să numere)... şase televizoare, fiecare fiind „dispozitive inteligente", conectate la internet de mare viteză. Mai mult, Brad coordonase întregul sistem audio şi întregul sistem de securitate, amândouă putând fi controlate din aplicaţii de pe telefonul lui. Aveau şi lumini ambientale automate şi un sistem de irigaţie, de asemenea. Brad adora tehnologia. îi sugerase Juliei că putea să-şi facă on-line cumpărăturile pentru casă şi să i se livreze totul la domiciliu - ca ea să aibă mai mult timp pentru... pentru ce? îi
plăcea să împingă căruciorul pe coridoare, să facă cumpărăturile pe îndelete, să examineze varietăţile de produse alimentare şi proteine, supele şi mirodeniile, cafelele, pastele, aluaturile... Dacă ceva o făcea să se simtă ca o regină, în această nouă viaţă a ei reclădită, era să aibă timpul şi posibilitatea să-şi cumpere orice mâncare dorea. Uneori mai lua şi Spaghetti O[8] de amorul artei şi le mânca pe ascuns când rămânea singură acasă.

Kelli Hanes, asistenta albă de la urgenţă care locuia vizavi de Julia şi care o invitase aici, spuse:

- Atenţie toată lumea, ea e Julia Whitman, cel mai nou rezident din Oak Knoll. Mi-a spus că e o cititoare împătimită şi eu i-am zis că

ştiu un grup pentru ea. E pentru prima dată aici, aşa că fiţi drăguţe cu ea.
- Când nu suntem noi oare drăguţe? întrebă Belinda Johnson, apoi izbucni în râs.
- Ne amintim de luna trecută, când tu şi Esther v-aţi certat pe subiectul dacă L oliţa era sau nu complice la modul în care o trata Humbert, spuse Kelli.
- Ei bine, era un raţionament absurd.
- Unde-i Esther? întrebă Lisa.
- Probabil acasă, interveni Valerie, înfigând bolduri într-o efigie a Belindei. Nu, glumesc. M-a sunat. Hank nu se simte bine. A zis că spera să ajungă, dacă el se simţea mai bine, dar...
- Hank e bolnav? Ce-a păţit?
- Tuşeşte, e slăbit - îi fac analize. Esther zice că e probabil insuficienţă cardiacă. Are aproape optzeci de ani, îi spuse Valerie Juliei. De ceva timp nu mai stă bine cu sănătatea.
Julia ascultă cum femeile fac un plan să viziteze şi să ajute respectivul cuplu, pe Esther şi Hank. Aşa merg lucrurile când faci parte dintr-o comunitate, îşi zise ea. Aceste femei ştiau diverse lucruri una despre cealaltă şi se implicau activ - se bucura doar să se afle în aceeaşi încăpere cu ele. Deşi îi părea rău de Hank cel suferind, oricine ar fi fost el.
Nu era ca în vechiul lor cartier. Acolo familiile se cunoşteau vag şi fiecare îşi
vedea de treaba lui. Singurele femei cu care Julia fusese cât de cât apropiată erau cele trei care îşi trimiteau şi ele copiii la Blakely şi una care juca tenis la acelaşi club cu ea. Desigur, cu toţii se salutau din mers. Dar nimeni nu-şi planifica să aducă mâncare şi să-şi viziteze vecinul bolnav. Probabil şi fiindcă acolo nu existau vecini bătrâni şi bolnavi - era doar lume tânără. Dacă vreunul dintre rezidenţii tineri fusese bolnav, nimeni nu suflase o vorbă. Şi dacă ar fi existat vreun club de lectură, ea nu auzise de el.
într-un final, femeile din sufrageria lui Valerie ajunseră şi la cartea serii. Urmă o discuţie animată, cu ceva dezbateri, dar nici o ceartă. Julia iubea cum ceva atât de intim, ca experienţa lecturării unui roman, putea fi transformat într-o activitate comună. îi plăcea să le asculte pe femeile acelea inteligente vorbind cu grijă despre ceea ce citiseră. Totuşi, observă că, deşi lumea se ridicase în timpul discuţiei să consume jumătate sau două treimi din restul preparatelor, foie gras rămase neatins, în afară de bucăţica pe care

o luase ea. Mai târziu, când ceilalţi plecaseră deja şi Julia o ajuta pe Valerie să facă curat, Julia puse conserva într-o pungă de hârtie cerată şi zise cu uşurinţă premeditată:

- Cred că n-a fost un succes la fel de mare precum cartea.

- Nu-ţi face griji. Oamenii au gusturi diverse.

- Mă face să par cu nasul pe sus, nu-i aşa? Poţi să-mi spui.
- Chiar pot? întrebă Valerie privind spre Julia să vadă dacă a vorbit serios. Bine. Nu e vorba că pari cu nasul pe sus, deşi vreo două persoane ar putea crede asta. Marta - din capătul stâng al canapelei? E sută la sută contra burgheziei, aşa că n- o să te iubească niciodată, dar nu te stresa, fiindcă nu e ceva personal. Restul invitaţilor? Au mai degrabă ceva împotriva felului în care se face foie gras, împotriva faptului că păsările sunt hrănite cu forţa, să li se mărească ficatul. Li se îndeasă tuburi în gât. Este ceva cumplit.
- Eu... Doamne, nu ştiam. Acest gând o oripilă pe Julia. Cum se face că... ştii toate lucrurile astea?
- A fost ştire la postul naţional de radio, acum ceva vreme. Am vorbit despre asta la momentul ăla.
- Cumva îmi doresc să nu-mi fi spus, mărturisi Julia. Lui Brad îi place la nebunie.
Aruncă la gunoi conserva - şi apoi brusc îşi dori să nu fi făcut o dublă risipă, deoarece Brad ar fi mâncat-o, dacă ea ar fi adus-o acasă. Dar, dacă ar fi trebuit să-i explice de ce nimeni n-o mâncase, probabil el le-ar fi catalogat pe femei drept hipersensibile şi probabil ar fi adus vorba despre asta la petrecerea de casă nouă, pe care plănuiau s-o organizeze curând.
Lăsă conserva în gunoi. Valerie extrase conserva din gunoi şi îi curăţă conţinutul, vărsându-l în pubela cu îngrăşământ, spunând:
- Sigur, ignoranţa e o binecuvântare, dar nu le e de nici un folos raţelor şi nici gâştelor. Probabil nici faptul că acum ştii n-o să-ţi fie de ajutor. Adică, mulţi oameni o să cumpere în continuare foie gras şi multe alte lucruri periculoase şi jignitoare pe care le boicotez. Să nu mai vorbim de plastic. Fac ce pot, cât să mă pot privi în oglindă. în fine, a fost frumos în seara asta, nu-i aşa? Ţi-a plăcut?
- Da! La fiecare carte e la fel?

- Unele romane lasă mai mult loc de ceartă. Cum ai auzit că s-a întâmplat cu Loliţa. L-ai citit?
- Nu! Desigur, am auzit de el. E cel cu ispita aia adolescentină? îl seduce pe...
- N u e o adolescentă, sau o ispită, sau o seducătoare, zise Valerie. La doisprezece ani e răpită şi coruptă. Practic, violată.
- Ah, nu mi-am dat seama. Şi Esther - despre care vorbeai mai înainte, e de părere că fata e complice la asta?
- Esther are optzeci şi unu de ani şi vine dintr-un mediu foarte tradiţionalist. E de părere că dacă o fată face sex înainte de căsătorie, chiar şi forţat, e vina ei, că şi-a căutat-o, într-un fel sau altul. Fata n-ar fi trebuit să se îmbrace într-un anume fel sau să se uite într-un anume fel la un bărbat, sau să fi rămas singură cu el sau doar singură în casă - sau mă rog, zi tu o situaţie, că-i găseşte ea o justificare. A enervat-o rău pe Belinda. Şi pe mine, să-ţi spun drept. Prea multe tinere au fost traumatizate de bărbaţi şi de atitudini similare cu cea a lui Esther. Nu-i de mirare că majoritatea nici nu raportează fapta.
- Adevărat, încuviinţă Julia. Ezită un moment, apoi spuse. Aşa am procedat şi eu la un moment dat, odată demult. Aveam treisprezece ani şi el era şeful mamei. Ei bine, unul dintre şefii ei. Privi spre Valerie şi zări, ce? Acceptare? Da. Femeile aveau asta - nu din experienţa Juliei, dar ştia că se poate întâmpla, ştia că exista o comunitate în care ea să fie bine-venită, dacă ar fi putut să se deschidă vizavi de trecutul ei. Vinul îi înlesnise limba şi nu-i părea rău deloc. Voia să facă parte din această comunitate. Voia o nouă prietenă, pe această Valerie, despre care Kelli îi spusese că era liantul din Oak Knoll. Pielea neagră strălucitoare, ochii care scăpărau de inteligenţă şi umor, un zâmbet care întâmpina pe oricine. „îi place să aibă grijă de toată lumea, dar nu exagerează." Spre deosebire de mama Juliei, care făcuse din exagerare o artă.
- Mama făcea curat prin case pentru diverse familii, continuă Julia, şi uneori mă lua şi pe mine să o ajut. Curăţăm dormitorul de sus în vreme ce ea se ocupa de bucătărie, când acest bărbat a intrat în cameră, a încuiat uşa şi... Făcu o pauză să-şi amintească de cumplitul eveniment care avea să-i marcheze anii ce urmaseră. Mi-a spus „Eşti fierbinte. Am nevoie doar de un minut sau două". Mi-era atât de ruşine şi atât de teamă că, dacă mă luptam cu el sau îi făceam vreo scenă, o dădea afară pe mama. N-aveam nici un ban.

De abia reuşeam să plătim chiria din amărâta de rulotă în care stăteam.

- îmi pare rău, zise Valerie, strângându-i mâna Juliei.

- Mersi. Ridică din umeri. A fost demult.

- Câţi ani ai tu? Treizeci?

- Treizeci şi patru. Am făcut-o pe Juniper la şaptesprezece.

Valerie o mai strânse o dată de mână, apoi continuă să spele

paharele de vin.

- Mie nu mi s-a întâmplat nimic atât de grav. Dar era individul ăsta - noi îi ziceam Unchiul Ray - care locuia deasupra familiei mele, când stăteam în Michigan. îi plăcea să coboare să-şi ia ziarul, îmbrăcat doar în halat şi dacă părinţii mei erau plecaţi şi ştia că eram prin preajmă, îşi lăsa halatul deschis, să-i văd tot inventarul. Poate că le-a făcut asta şi surorilor mele mai mici. N-am spus nimic niciodată cuiva şi nici ele nu mi-au menţionat asta. Toate trecem prin mizerii din astea, nu-i aşa? Şi ne educăm băieţii, dacă avem băieţi, să fie bărbaţi decenţi.

- Şi ne protejăm fetele de asemenea situaţii. Cel puţin mă străduiesc. Brad e un tată grozav - mult mai strict decât a fost al meu înainte să plece. Are o inimă
mare, să ştii. Avem reguli un pic demodate, dar sunt corecte şi bune pentru fete. Trebuie să recunosc că am fost uşurată să mă mărit cu el şi să împart greutăţile de părinte cu cineva. Juniper n-a fost niciodată un copil dificil, dar când eşti mamă singură...

- Deci Brad nu e tatăl lui Juniper?

- Nu. Ea avea zece ani când m-am căsătorit cu el. Lily e fiica lui. Deşi o iubeşte şi pe Juniper ca pe copilul lui. Mai există şi câţiva bărbaţi buni pe lume.

- Ştiu, spuse Valerie. Am fost şi eu măritată cu unul.

- Poate o să fii din nou.

- Vedem. Mă văd cu cineva. E destul de grozav.

- Casa noastră? zise Julia arătând cu degetul. A fost ideea lui Brad în totalitate. A avut ceva baftă cu ceva inventat de el şi a vrut să beneficiem şi noi de asta.
- Generos din partea lui.
- Este, zise Julia omiţând să menţioneze şi casa de pe plajă, pe care tot el o cumpărase. Exista o limită între a împărtăşi şi a te da mare şi ea nu voia să strice acest început promiţător. în fine, zise ea. Ar cam trebui să mă întorc. Lui Lily îi place să-i citesc înainte de culcare. A fost chiar drăguţ să stăm de vorbă. Mă bucur că suntem vecine.
- Vii şi la întâlnirea de luna viitoare? întrebă Valerie, aprinzându-i lumina de la uşa din spate.
- Mi-ar plăcea.
- Bun. Sunt convinsă că o să ne mai vedem până atunci - o să stau mult prin curte, lucrând la iazul cu peşti koi. Zay râde şi spune că o să-l înlocuiesc cu un peşte.
- Ei bine, poarta mea e mereu deschisă, ca să zic aşa. Dacă auzi că ne împroşcăm cu apă, hai la noi.
- Poate că am să vin.

Julia îi ură noapte bună şi traversă curtea împădurită a lui Valerie, privind în trecere spre crengile întinse ale stejarului masiv. Era un arbore remarcabil şi se bucura să aibă asemenea privelişte din bucătăria ei.

Ajunse acasă cu un sentiment cald şi plăcut şi încântată de cum decursese seara, mai ales de conversaţia avută cu Valerie - dar un pic tristă pentru foie gras. Era atât de greu să navigheze prin lume, în ziua de azi. Ignoranţa era o binecuvântare, mai ales când te aflai într-un grup de oameni informaţi, dezgustaţi de ceva ce făcuseşi în mod neintenţionat, dar prea politicoşi să te certe pentru asta.

De asemenea, Julia n-ar fi avut de unde să ştie ce încercare se afla în spatele vorbelor rostite de Valerie „Poate am să vin". Ceea ce era bine, deoarece ar fi putut să o ia personal, când, de fapt, nu era pic de judecată îndreptată împotriva ei. Acum că Valerie o cunoscuse un pic pe Julia, o plăcuse aşa cum era. De fapt, Brad era problema, Brad o făcuse pe Valerie să rămână în curtea ei. Julia părea doar o victimă neştiutoare (sau mai bine spus o victimă cooperantă) a dorinţelor şi ambiţiilor soţului său.Deşi va veni şi vremea când toţi vom afla de ce Juniper Whitman simţea uneori o nevoie atât de acută să fie singură, în noaptea aceasta, la două săptămâni după mutarea familiei Whitman în Oak Knoll, ştiam doar

ce ştia şi Xavier Alston- Holt: că era atrăgătoare. Părea retrasă. Poate că spusesem despre ea că era cu nasul în cărţi, dar o spusesem ca pe un compliment.
Amurg, sfârşit de mai. Un moment când mulţi au ieşit să caute licurici şi să se bucure de cântecele păsărilor: cintezoi, cardinali, piţigoi şi mierle, intonând triluri la apus. Pentru Juniper, amurgul promitea un fel de acoperire. Putea să se plimbe pe alei fără a se simţi expusă, ca în timpul zilei. Juni-pura, ciudata. Dar nu din motivele crezute de colegele ei de clasă.
- Nu ieşi la alergat la ora asta, îi zise Brad, făcând-o să tresară, când stătea aşezată pe băncuţa din foaier, încălţându-se.
Era în camera din faţă, zisă şi „salon", aşa cum o denumiseră Julia şi decoratorul. Camera avea patru fotolii mari tapiţate, artă murală luminată şi un covor din imitaţie de piele de zebră. Şi pe Brad, care stătuse acolo singur, probabil contemplând apusul. Juniper nu-l observase înainte ca el să-i vorbească.
- Nu, ies doar la plimbare.
Sezonul de alergat se încheiase, aşa că ea îşi redusese programul de alergat de la şase ori pe săptămână la patru, determinând-o pe Julia să o lase în parcul de stat, unde putea să alerge pe piste multifuncţionale. îi plăcea să stea în pădure, unde aerul era mai răcoros, departe de trafic, de şcoală, de casă şi de viaţa ei. îi plăcea de asemenea să vadă păsări şi căprioare, îi plăcea cum razele soarelui transformau pădurea într-un tărâm de basm verde şi luxuriant. îi plăcea cum trunchiurile

copacilor păzeau potecile ca miile de santinele, mândri şi protectori, îi plăcea varietatea de tufe - plante ale căror nume nu le cunoştea încă, însă ale căror forme şi structuri o invitau să rătăcească după ce se răcorea după

oalergare, o invitau să arunce o privire mai atentă, să facă o poză - pe care un adolescent obişnuit ar fi urcat-o pe Instagram, dar nu şi Juniper, căreia îi era interzis să folosească reţele sociale, aşa că o salva în telefon, ca mai târziu să o scoată la imprimantă şi să o agaţe în camera ei. Din când în când, Julia îi verifica telefonul, să se asigure că nu minţea.
- Vreau să fii acasă la nouă, o anunţă Brad.
- Bine, răspunse ea ridicându-se. Dar ştii că fac optsprezece ani în curând. E în regulă să ies după ce se întunecă.
- Scuze. Ce voiam să spun e că ăsta e un cartier bun, dar încă nu ştim pe toată lumea. Vreau doar să fii în siguranţă.

Nu-şi făcuse niciodată griji că alerga în parc, dar acum îl îngrijora

locul ăsta?

- Sunt convinsă că o să fiu bine, zise ea.

- Ai telefonul la tine?

- Da, zise scoţându-l din buzunar să i-l arate.

- Dă-i înainte, atunci. Plimbare plăcută!

Juniper închise uşa în urma ei şi coborî aleea pietruită, îndreptându-se spre trotuar. Aerul cald era greu şi umed, cerul era roşu-portocaliu la orizont şi de un albastru-cobalt deasupra. Pe cer se zăreau două stele.
Ce anume făcea ca un cartier să fie considerat select? Aparent, pentru părinţii ei select desemna, în esenţă, un loc în care oamenii se plăceau unii pe alţii. Aşadar: un cartier plin de albi, privilegiaţi, foarte preocupaţi de aparenţe (ca mama ei) sau de felul în care erau percepuţi de ceilalţi (ca Brad). Deşi, să fim sinceri, acest cartier era amestecat şi, de asemenea, atât mama ei, cât şi Brad munciseră pe brânci să-şi câştige privilegiile. Nu primiseră nimic pe tavă - dacă nu cumva faptul că Brad se căsătorise cu mama ei putea fi considerat pomană. Neîndoielnic, fusese o mână întinsă. Şi Juniper ar fi minţit dacă ar fi spus că nu se bucurase la fel de tare ca Julia, la momentul respectiv, că nu fusese la fel de uşurată să fie scoasă din mocirla haotică a anilor de dinainte. Brad fusese eroul

preferat al lui Juniper la vârsta de zece ani, salvatorul ei, persoana preferată din întreaga lume.
Atâtea se schimbaseră de atunci, unele în moduri la care nu-i plăcea să se gândească - dar cum să-şi controleze oare acele gânduri? Creierul ei nu era mereu cooperant şi acum era blocată aici, în cartierul unde casele erau atât de apropiate şi unde oamenii erau prin preajmă tot timpul şi unde mai era şi Brad, stând singur în beznă.
Juniper se opri lângă trotuar şi inspiră adânc. Uită de asta, îşi zise, expirând şi apoi îşi începu plimbarea.
Casa soţilor Whitman era acum în perfectă ordine şi Julia o transforma într-un punct de atracţie, cu sprijinul unui decorator care o ajuta să aleagă fiecare piesă de mobilă, fiecare pernă, lampă sau covor. Fiecare cameră din casă era vopsită conform unei „palete de culori complementare" în tonuri de gri şi albastru palid, cu „accente" de culoare, aceste accente fiind date de frescele unor artişti locali şi de pernele aruncate ici-colo, care erau absurd de scumpe. Juniper văzuse factura detaliată a acestui designer de interior: 94 de dolari pentru o pernă. Cu 94 de dolari puteau adopta o bucăţică de pădure tropicală, puteau să ajute planeta să respire un pic mai mult.
Sau puteau adopta un câine de la adăpostul local. Lily îşi dorise să adopte un câine după mutare. „Doar unul mic, poate să doarmă cu mine, o să-l plimb şi o să-i dau de mâncare, promit" şi Julia scosese nişte zgomote cum că ar ceda. Cum acum exista în casă un covor de 3 000 de dolari şi mobilă albă imaculată în sufragerie şi o carpetă sută la sută din lână, adusă din Noua Zeelandă, în dormitorul lor, lui Juniper îi era clar că n-o să-i ia vreun câine - sau vreo pisică, vreun iepure sau măcar un hamster, pentru că luaseră un hamster când Juniper avea zece ani, cadou la pachet cu căsătoria Juliei şi mutarea temporară din ultimul lor apartament de doi bani în „prima casă" a lui Brad, cum o numise el. Apoi animalul dăduse naştere la şase puişori şi mâncase patru dintre ei, traumatizând-o pe Juniper, care nu ştiuse că aşa ceva era posibil.
Totuşi, acum Juniper avea şaptesprezece ani. înţelegea mult mai multe despre viaţă. Acestea fiind zise, ea fusese relativ ferită în ultimii şapte ani, aşa că sub nici o formă nu înţelegea chiar totul. Poate nici măcar destul, fiindcă, dacă ar fi înţeles destul, după ce ar fi dat colţul străzii ei şi ar fi mers pe strada în prelungire şi apoi

spre casa lui Xavier, în faţa căreia l-a zărit stând alături de doi prieteni pe capota unei maşini, sub un stâlp de iluminat de abia aprins, nu s-ar fi oprit la vorbă.
Nu, o Juniper mai precaută ar fi salutat din mers şi şi-ar fi continuat plimbarea, ar fi cotit pe următoarea stradă şi s-ar fi întors acasă, mai mult sau mai puţin în aceeaşi stare de spirit în care plecase. în regulă, poate ar fi fost în toane mai bune după plimbare. Totuşi, acesta ar fi fost întreg scenariul, de la început până la sfârşit.
însă, în loc să o învinuim pe Juniper pentru un necaz pe care nu putea să-l prevadă, ar trebui să o felicităm că a fost prietenoasă, că nu i s-au înmuiat genunchii de teamă la vederea unor bărbaţi de culoare, teamă pe care o au atâtea fete, mai ales în Sud.
Nici noi, cu toată înţelepciunea colectivă, dar cu ştiinţa imperfectă, nu am putut prevedea ce a urmat.

Când o văzu că se apropie, Xavier îi făcu cu mâna.

- Juniper, corect? Ce mai faci?

- Cred că bine. Tu?
- Toate bune, zise el, apoi indică spre unul dintre tovarăşii lui. El e amicul meu, Joseph.
- Hei, o salută Joseph.
Era opusul lui Xavier, atât la înălţime, cât şi la culoare: scund, palid şi bălai. îşi purta părul în codiţe rasta. Juniper nu-şi amintea să fi văzut vreodată un copil alb cu codiţe de acest fel.
- Şi el e Dashawn, zise Xavier, indicând spre celălalt băiat, care era şi mai negru ca el.
Dashawn avea părul umflat - o freză afro, îşi zise Juniper. Voia să o atingă, să o apese şi să vadă cât de mult se arcuia. Totuşi, probabil că lui nu i-ar fi plăcut asta (de parcă ar fi îndrăznit s-o facă), aşa cum nici ei nu-i plăcea ca străinii să-i atingă semnul din naştere de pe antebraţ.
- Bună, Juniper, zise Dashawn.
- Hei, îmi pare bine de cunoştinţă.

- Juniper locuieşte în spatele meu, indică Xavier înspre casa lui.

- Am văzut casa, fluieră Joseph încet. Frumoasă mai e!

- învaţă la Blakely, adăugă Xavier. A unşpea, corect?

- Din păcate.

- Anul viitor va trece mai repede decât te aştepţi. Urma să intrăm şi să cântăm ceva. Eu la chitară, aici nu-i vreo surpriză. Joseph cântă la saxofon - alto şi tenor, o informă Xavier.

- Şi bariton.

- Şi bariton, zise Xavier ca un ecou. Cei doi băieţi bătură darabana. Dashawn e un toboşar incredibil. M-am apucat de jazz doar aşa, de distracţie, şi ei mi-au tolerat mediocritatea. Vrei să stai cu noi?

Când anume, în viaţa lui Juniper, mai apăruse vreodată un băiat atât de cool? Niciodată. Xavier Alston-Holt nu doar că arăta bine (pentru Juniper era aproape perfect), însă mai era şi talentat şi avea o fire extrovertită, pentru care ea-l admira. în ziua aceea, la ea acasă, când venise împreună cu mama lui să-i cunoască părinţii, el stătuse acolo ca unul dintre adulţi, relaxat, stăpân pe el, politicos în modul cel mai firesc. Majoritatea băieţilor din şcoala ei se purtau fals şi slugarnic în faţa adulţilor, ca şi când se credeau superiori, dar ştiau că trebuie să se prefacă a fi pe dos. Xavier avea... ei bine, trebuia să recunoască că avea prestanţă. Şi ea răspundea bine la asta. Nu e ca şi cum ar fi vrut, dar cum se putea abţine? Nu putea. Nici nu voia să se abţină în mod expres şi asta o surprinse.

- Mersi, dar trebuie să mă întorc. Brad crede că o să mă atace vampirii sau ceva dacă rămân pe afară după nouă.

- E fratele tău? întrebă Dashawn.

- Tatăl vitreg.

- E tipul de la Whitman CVAC, adăugă Xavier.

- îl ştiu, zise Joseph. Nu în sensul că îl cunosc personal.

- Din reclame, completă Juniper.

- Şi se înţelege cu tatăl tău adevărat? întrebă Joseph. Taţii mei se poartă de parcă ar fi gata să se ia la bătaie pentru orice tâmpenie, tot timpul.

- Nu-l cunosc pe tatăl meu adevărat. Nu e... adică n-a fost niciodată parte din viaţa mea. Nici măcar... Se opri... Nici măcar nu ştiu cine e.

- Se întâmplă, zise Joseph, iar ceilalţi doi aprobară şi Juniper se simţi mândră că le spusese ceva de care se ferea în general.
- însă asta n-o să mi se întâmple şi mie, spuse Dashawn. O să am grijă.
- Mersi că mi-ai zis, spuse Xavier. Apoi se întoarse către Juniper: Poate ar fi mai bine să suni şi să vezi dacă te lasă să intri cu noi, departe de vampiri. Bine, mai puţin ăsta, glumi el, clătinând capul spre Joseph. E mama acasă, dacă se pune.
Juniper se gândi să-l sune pe Brad şi să-i spună că Xavier o invitase înăuntru.
- OK, am să verific. îşi scoase telefonul din buzunar şi îi telefonă mamei sale în schimb. Hei, eu sunt. Sunt în spatele casei şi Xavier - băiatul care locuieşte în spate la noi - e aici cu doi prieteni şi vor să ştie dacă mă laşi să stau cu ei o vreme. Doamna Alston-Holt e acasă.

- Prin prieteni să înţeleg că sunt băieţi sau fete sau ce?

- Băieţi.

- Nu-i o idee bună, zise Julia. Ştii asta. Vino acasă! E aproape nouă,

oricum.

- Pe bune? E vineri.
- Ştii regulile. Ar fi trebuit să-ţi faci planuri cu fetele. Hai acasă! Mă uit la Regatul de gheaţă cu Lily, dacă vrei să vii şi tu.
- Bine.
Juniper închise şi le spuse băieţilor:

- îmi pare rău, dar nu mă lasă.

- Data viitoare, îi spuse Xavier şi Juniper simţi că e copleşită de

plăcere.

- Sunt mereu aşa de stricţi? întrebă Joseph.

- Sunt destul de protectori, răspunse ea ridicând din umeri.

- Brad pare de treabă la televizor, spuse Dashawn.

- Da, sigur, este. Doar că... ei sunt de modă veche când vine vorba de lucruri din astea. Nu mă aşteptam să zică da, dar am vrut să încerc.
Juniper îşi direcţionă ultima replică spre Xavier. Fu răsplătită cu zâmbetul timid pe care-l adorau toate doamnele din Oak Knoll. începu să creadă că l-ar fi putut adora, dacă i se oferea şansa. Sau dacă şi-o crea.Nu putem spune că-l cunoşteam pe Brad Whitman după câteva săptămâni de întâlniri întâmplătoare, în ciuda comportamentului său gregar faţă de vecini sau a informaţiilor legate de el, disponibile pe internet. Stilul lui era să-i întrebe pe oameni despre ei înşişi, să-i facă să vorbească, să-i facă să se simtă importanţi şi vizibili. Nu prea le oferea nimic mai mult despre el, dincolo de ce se ştia la suprafaţă. Oricum, era la fel de şarmant ca şi la televizor, asta era sigur.
Atât ziarelor locale şi regionale, cât şi revistelor de business le plăcea să scrie despre el, despre acest băiat din Carolina de Nord, care pornise de la zero şi se ridicase prin propriile puteri, construind o companie care ne devenise tuturor familiară, camioanele şi dubele ei de serviciu fiind aproape oriunde te uitai. Dacă era cald, aveai probleme cu aerul condiţionat. Dacă era frig, aveai probleme cu sobele şi pompele termice. Pentru Brad, aceste necazuri se traduceau prin bani în cont.
Tehnicienii de la Whitman CVAC erau cu toţii bărbaţi curaţi, politicoşi şi cinstiţi, toţi albi deoarece, am presupus noi, Brad înţelesese adevărul despre conaţionalii lui din Sud: majoritatea dintre ei n-ar fi deschis uşa unui bărbat de culoare, oricât ar fi fost el de curat sau de politicos. Şi Brad nu-şi putea permite să fie refuzat de clienţi, în virtutea unei temeri nerezonabile. Cu toţii eram de acord că era un om practic - poate nu în avantajul lui, deşi nu ne dădeam seama de variantă încă.

Acestea fiind spuse, făceam doar presupuneri despre cine era şi ce-l motiva în fiecare dimineaţă când îşi cobora picioarele pe covorul lui ţesut de mână, din lână de alpaca de

Himalaya, pe care designerul de interior îl selectase să stea sub patul lui şi al Juliei. De abia mai târziu am ajuns să-l înţelegem cu adevărat (deşi probabil cuvântul înţelegere e o exagerare); de abia că-l vedeam prin cartier vara, dat fiind faptul că trebuia să conducă o afacere de succes

- .Whitman CVAC e beton, spuse Mark Lewis, contabilul şi vechiul prieten al lui Brad. Mark de abia îi prezentase evaluarea bianuală şi „beton" era concluzia. Nici că ai stat vreodată mai bine.
Erau în biroul lui Brad din ceea ce ei numeau Centrul de Operaţiuni, sediul companiei, acum mijlocul unei roţi care avea şapte sateliţi în patru oraşe. Biroul, micuţ şi ordonat, era vopsit gri şi avea puţină personalitate: un birou utilitar, un singur dulap plin cu dosare, o canapea veche - prima canapea a lui Brad, din vremea când locuia într-o garsonieră şi supravieţuia mâncând burrito şi lasagna, trăind numai din credite, străduindu-se să-şi pună afacerea pe picioare. Mark stătea pe un scaun din plastic de la IKEA, în vreme ce Brad era aşezat în singurul răsfăţ din încăpere: un scaun de birou din piele marca Eames, posibil cea mai comodă piesă de mobilier creată vreodată şi cu siguranţă cea mai bună pe care o avusese Brad.
- în formă, zici? Brad se bătu uşor pe burtă. Poate după câteva ore la sală, da.
- Poate că acum ar fi momentul să te apuci de asta, zise Mark. Ca şi Brad, purta un tricou de golf de designer. însă, spre deosebire de al lui Brad, nu era cu burtă. Mai reduci un pic programul, petreci mai mult timp la sală, poate şi mai mult în natură. Tot zici că vrei să cumperi o barcă.

- Da, tot aşa zic.

- în general, când zici ceva, tu şi faci.

- Asta cam aşa e.

- Păi, vorbesc serios. Eşti într-o formă grozavă, amice. Ai deja casă pe plajă: acum trebuie doar să-ţi iei o barcă de pescuit şi să începi să înveţi cum să dai la peşte-spadă.
- Aş putea. Deşi, mai degrabă, mă tentează un velier.
Mark închise fişierele de pe tableta lui, pe care şi-o îndesă apoi în servietă.
- Orice barcă ce te aduce mai aproape de apă e la fel de bună. Trebuie doar să-ţi alegi una şi să o cumperi. Să ai o barcă e în cursul firesc al evoluţiei. Ah, şi desigur, o să ai nevoie şi de un secund.
- Ei bine, râse Brad, ştiu la cine să apelez. între timp, tu şi Carrie veniţi la mica noastră serată, da?

- Petrecerea de casă nouă? Cu siguranţă. Şi spune-mi dacă vrei să te pun în legătură cu Ed Levinson, el e agentul de bărci pe care îl folosesc unii dintre clienţii mei.
- După cum încerci să mă convingi să-mi iau barcă, te suspectez de comision.
- Nu, se disculpă Mark, doar îmi place mie să am prieteni cu bărci. Aşa, n-am să fiu niciodată nevoit să-mi iau eu una.
- Nu ştiu dacă asta te face leneş sau deştept.
- Sunt mândru să afirm că ambele, când vine vorba de bărci. Mark se ridică şi Brad îl conduse spre ieşire. Doar gândeşte-te la asta - şi la restul ce am vorbit, OK?

- Nu întineresc, dacă asta vrei să spui.

- Nici unul dintre noi nu întinereşte. Trăieşte naibii clipa, cât mai

poţi.

- Eşti bun de poet, amice. Dar nu te lăsa de contabilitate.

Când Mark ieşi, Brad se întoarse la biroul lui şi-şi aşeză picioarele pe birou, într- o rară manifestare de relaxare. Ultima evaluare a lui Mark asupra afacerii sale confirmase ceea ce el deja credea că era adevărat, iar acum sfatul lui Mark - care mereu avusese dreptate şi, în parte, dusese spre aceste rezultate grozave - erau lucruri la care merita să se gândească.
Să se oprească oare aici, cu opt locaţii Whitman CVAC care mergeau bine, gata să scoată bani pe bandă rulantă, acum că terminase cu cheltuielile de extindere? Era mulţumit cu micul regat pe care-l construise, avea vreo nevoie sau vreo dorinţă să se extindă? Creşterea trebuia mereu atent supravegheată şi asta cerea timp, iar timpul era singurul lux pe care nu şi-l mai putea permite. Douăzeci de ani de străduanii şi multe realizări, desigur, însă acum era dornic de noi provocări şi noi experienţe. Nu intenţionase niciodată ca CVAC să fie viaţa lui.
înfiinţase această companie din nimic: datorii de patru mii de dolari, pe care îi acumulase făcând o serie de cursuri universitare, care nu-i folosiseră la nimic:
filosofie, psihologie, sociologie, engleză, fizică şi matematică de bază. Ce-ar fi trebuit să facă cu ce învăţase de pe urma acestor cursuri? Desigur, unele erau interesante, însă lui îi trebuia o

diplomă în electrotehnică şi totuşi, programa din primul lui an era plină de asemenea „cursuri de bază".
în timpul celui de-al doilea semestru plecase din mijlocul unui curs extrem de plictisitor de compunere, mersese la biroul de înregistrări şi renunţase la facultate. Apoi se înrolase pentru un curs de certificare în CVAC (Căldură, Ventilaţie şi Aer Condiţionat) care i-ar fi permis să se angajeze direct într-un domeniu care, în opinia lui, era la fel de important ca pompele funebre. Cea mai inteligentă mişcare pe face o făcuse, după cum le spunea tuturor, de câte ori venea vorba despre asta. „Eram prea deştept pentru facultate", fiind celălalt lucru pe care-l enunţa mereu. De fapt, îi spusese asta şi lui Juniper, cu o noapte în urmă.
- Eram prea deştept pentru facultate şi sincer, scumpa mea, cred că şi tu eşti prea deşteaptă. Nu văd de ce să mergi la Washington sau oriunde în altă parte. Nimic din ce vei învăţa acolo nu te va ajuta pe viitor.
Stătuseră în salon cât timp Julia îi citise lui Lily înainte de culcare. Brad schimba canalele la televizor. Juniper căuta pe laptop programe de facultate care credea că i se potriveau.
- De asta depinde care va fi viitorul meu, nu e aşa?
- Aşa e, da. Dacă ai noroc, o să ai o viaţă grozavă alături de un bărbat care te iubeşte şi are grijă de tine, ca tu să nu fii nevoită să munceşti. Poţi să mergi la Seattle în vacanţă.
- Probabil.
- Munca e... ei bine, e muncă. Una dintre marile mele bucurii e să pot avea grijă de voi, fetelor, ca vouă să vă meargă mai uşor. Cine n-ar vrea asta, dacă ar putea s-o aibă? Mama ta sigur a vrut-o.
- Vreau să am o slujbă. Adică vreau asta acum. Vreau să am o activitate pe vară, ca să nu mor de plictiseală.
- Ei bine, asta pot să înţeleg. Hai să lucrezi pentru mine. Chiar ne pregăteam să angajăm pe cineva care să ne ajute cu expedierea la centru.
- Să lucrez pentru tine? Nu ştiu dacă... adică da, poate. Mă gândesc totuşi să aplic în diverse locuri înainte, să văd ce se întâmplă.
- O să am nevoie de cineva să preia frâiele conducerii într-o bună zi, zise el, ideea înfiripându-i-se în minte de cum îi ieşiră cuvintele pe gură. Te-aş putea învăţa totul de la zero.

- Credeam că tu eşti de aceeaşi părere cu părintele Matthews, pe subiectul „femeile ar trebui să aspire să devină soţii şi mame", spuse ea surprinsă. Aşa cum ai zis şi tu.
- Da, firește, dar dacă chiar vrei să munceşti, nu mă pot gândi la o oportunitate mai bună pentru tine. Să păstrăm totul în familie. N-are ce să nu-mi placă în a transforma Whitman CVAC într-o afacere de familie.
Juniper înclină capul, semn că lua asta în considerare.
- Nu m-am gândit niciodată că ai să-mi faci o ofertă ca asta. Adică, nu că aş vrea să lucrez acolo neapărat. Fără supărare.
- Sunt capabil de surprize. Trebuie doar să-i dai bătrânului Brad o şansă.
- Nu eşti chiar atât de bătrân, spuse ea uitându-se la el, apoi din nou în ecran.
- Fac patruzeci şi şapte luna viitoare, aşa că da, nu sunt chiar atât de bătrân. Nici prea bătrân.
Cu siguranţă el n-ar fi lăsat vârsta să-l împiedice să obţină ceea ce-şi dorea. N-o făcuse niciodată şi nici n-avea de gând.
- Gândeşte-te la asta, în regulă? Doar atât zic. Gândeşte-te. Te plătesc cu zece procente mai mult ca orice ofertă vei obţine.
- OK, mă voi gândi la asta.
în ceea ce-l privea, nici că-şi putea imagina un scenariu mai bun decât ca ea să lucreze alături de el. Mai târziu, după această conversaţie, se întinsese în pat gândindu-se cum avea să pună asta în aplicare, s-o pregătească pentru un rol de conducere, să muncească alături de el cot la cot. Atunci ea n-ar mai fi trebuit să meargă la facultate. Asta i-ar fi convenit şi Juliei.
Aşa stătuseră lucrurile pe vremea când Brad privea din biroul lui spre hol şi o vedea pe Julia la recepţie. în general, ea vorbea la telefon şi gestiona una sau alta, însă uneori mai intra un client să pună o întrebare sau, rareori, să se plângă de ceva. Julia era bună la relaţiile cu clienţii şi bună cu el. Nu-l deranjase deloc perioada când, după ce se logodiseră, ea intra la el în birou, trăgea jaluzelele şi îl detensiona după o zi de muncă. Ştia cât de mult o aprecia pentru talentele ei.
în realitate, apreciase totul la soţia lui. Se cunoscuseră într-o perioadă când el se plictisise să tot iasă cu femei pe care le întâlnea în cluburi sau baruri. Toate păreau că se străduiau prea tare. El era în favoarea aparițiilor prezentabile, desigur - în favoarea părului frumos vopsit şi coafat, a unghiilor lungi şi

vopsite, a fustelor scurte şi a tocurilor înalte, a machiajului discret şi a genelor false. Şi de ce n-ar fi fost? Şi se bucurase pe îndelete de aceste ofrande. Totuşi, în opinia lui, acestor femei le lipsea ceva, deşi până să o întâlnească pe Julia n-ar fi putut spune ce anume. Apoi înţelesese. Dincolo de aspectul ei atrăgător (ce-i drept, nu chiar atât de rafinat ca al altora de atunci, date fiind lipsurile ei materiale), zăcea un fel de curaj şi tărie şi încă ceva: nevoia veritabilă.
Totuşi, o altă realitate mai era şi faptul că viaţa lor sexuală curentă era aproape de complezenţă. Se ocupa atât de mult de fete - pian, alergare, dans, fotbal, mai ales lucrurile legate de şcoală, mai ales de cea a lui Lily, acum că era reprezentanta părinţilor în clasă. Fetele erau viaţa ei. Julia părea o femeie temperată, însă putea deveni feroce în privinţa fetelor. Era sută la sută implicat în această poveste, de a se alătura comunităţii din Noua Speranţă, aşa cum îi promisese. Acceptase, din moment ce nu-i afecta cu nimic imaginea publică, să meargă în fiecare duminică dimineaţă şi fusese de acord că Juniper deja beneficia de pe urma faptului că „aparţinea unei comunităţi bazate pe credinţă şi dragoste", acum că se apropia de pubertate. Pe atunci, Julia le fusese recunoscătoare lui Dumnezeu şi lui Brad în egală măsură. Iar Juniper îl venera pur şi simplu.
Era conştient că viaţa lui sexuală se dusese pe copcă încă din ultima perioadă de sarcină a Juliei cu Lily. înţelesese că probabil ea nu se mai simţea sexy cu burta umflată şi rotundă cât o minge de baschet. înţelesese că în lunile de după naşterea lui Lily, ea simţea că trupul ei era încă colonizat, nu de un fetus în dezvoltare, ci de un copil de ţâţă. Adevărul era că toate lucrurile astea nu-l inspirau nici pe el.
Deşi de atunci încolo ea nu-i mai oferise acelaşi interes şi aceeaşi atenţie ca
înainte, nu spunea niciodată nimic şi nici nu-l refuza, dar el sesizase diferenţa. Simţea o oarecare detaşare în plin act, simţea că entuziasmul ei se diminuase. Şi asta nu-l făcea decât să fie din ce în ce mai puţin interesat de ea. Un bărbat voia să se simtă dorit, unui bărbat îi plăcea ca femeia să-l dorească în egală măsură - sau să se arate măcar doritoare, atunci când se ivea ocazia. Julia nu era doritoare.
Dacă ar fi stat să se gândească prea mult, ar fi reuşit să se convingă pe sine că poate ea nu fusese doritoare din start, că

poate doar se prefăcuse, ca să obţină ceea ce îşi dorise cu adevărat. Nu-i plăcea să gândească în felul ăsta; nu doar că o înjosea pe Julia, dar îl făcea şi pe el să se simtă mai puţin dezirabil decât se credea. îl făcea să pară uşor de prostit. Voia să simtă că vibrează. Voia să se simtă dorit. Avea nevoie - ca noi toţi - de validare.
Mulţi bărbaţi în situaţia lui Brad n-ar fi stat pe gânduri să-şi caute alternative ca să-şi satisfacă nevoile. Baruri de striptease, cluburi pentru domni, o colegă de muncă, nevasta tânără, sexy şi fără copiii de pe stradă - dacă un bărbat voia să calce pe alături, putea s-o facă lejer. Majoritatea acestor bărbaţi s-ar fi mulţumit cu o partidă uşoară, fără obligaţii. însă nu acesta era stilul lui Brad Whitman. Nu voia o prostituată sau o simplă aventură, voia devotament total, acelaşi pe care era şi el dispus să-l ofere. Nu era ca majoritatea bărbaţilor, nu fusese niciodată şi nici nu intenţiona. Brad Whitman era genul de bărbat care voia „totul sau nimic". în privinţa asta semăna bine cu Xavier Alston-Holt.O fotografie frapantă şi controversată pentru unii - un portret - şedea pe noua comodă a familiei Whitman, alături de alte poze de familie. în poza asta, Brad Whitman poartă un smoching bleumarin. Stă în spatele lui Juniper, îmbrăcată într-o rochie lungă şi albă. Deşi rochia este cu umerii goi, e simplă ca model. Organza mătăsoasă, fără volane sau dantelă. Mâinile lui Brad se odihnesc pe talia lui Juniper. Are ochii închişi, la fel şi ea. în spatele lor este o cortină înaltă, decorată cu florì şi funde albe.
- Trebuie că asta-i de la Balul Purităţii lui Juniper, zise Sheila Jamison, nevasta lui Jimmy, prietenul care-şi construise casa vizavi de cea a soţilor Whitman, din Oak Knoll.
Această conversaţie avea loc la petrecerea de casă nouă a familiei Whitman, în timp se soţii Jamison admirau atât comoda, o piesă lucrată manual din arţar deschis şi închis, cât şi poza.

- Nu cred că am mai văzut-o, îi spuse Sheila lui Brad.

- Julia o ţinea pe toaleta din vechea noastră casă.

- Interesant portret, remarcă Jimmy.

- A fost o noapte interesantă, mărturisi Brad.

Aceia dintre noi care erau la petrecere ori prin apropiere - soţii Whitman invitaseră pe toată lumea de pe stradă - remarcară ezitarea din glasul lui Brad şi felul în care subliniase cuvântul interesantă.

- Ce, nu eşti un adevărat credincios? întrebă Jimmy dându-i un cot.

E un program bun, fără îndoială. Probabil am să-l aplic din nou cu Lily când face zece ani. Brad se aplecă spre cei doi şi continuă pe un ton mai jos. Mi-a

utrebuit vreo două pahare în noaptea aia, să trec prin toată ceremonia cu capul sus - după gustul meu se duce un pic prea departe. Poza aia a fost făcută când eram suficient de ameţit.
- A, deci ăştia de la Noua Speranţă n-au nimic împotriva alcoolului, deduse Jimmy.
- în mod oficial, consumul e descurajat. Dar eu şi bunul părinte am ajuns să ne împrietenim, aşa că a întors privirea de la sticluţa mea. Şi desigur, am fost discret.
Belinda, prietena noastră cotcodăcitoare, stătuse suficient de aproape să prindă toate astea. Se înclină spre cei trei şi zise:

- Cred că am auzit ceva despre un Bal al Purităţii?

- Admiram poza asta, spuse Sheila. E de la bal.

- Deci e o treabă din asta, studie Belinda fotografia, tată-fiică?

- Corect.
Belinda locuia chiar după colţ faţă de soţii Whitman şi dezvoltase un fel de fascinaţie pentru Brad. Voia să-l audă, să-l vadă cum vorbea, să fie mai aproape de ochii lui mult prea albaştri.
- Povesteşte-mi, zise ea.
- Sigur. Ei bine, balul culminează cu o ceremonie în care taţii promit să le protejeze şi să le susţină pe fete şi fetele promit să rămână virgine până când taţii le predau viitorilor soţi, la nuntă.
- Câţi ani avea ea acolo? întrebă Belinda arătând spre poză.
- Să fi avut vreo paisprezece? Făcu o pauză să se gândească. Da, acum trei ani.
- Lily câţi ani are acum, vreo şapte? Păi atunci mai e de aşteptat. Sau poate că dacă începe devreme e şi mai bine, zise Jimmy.
- Din faşă, dacă se poate, spuse Belinda, scuturând din cap. Şi eu am crescut un
copil sălbatic. Deşi a ieşit bine. E tehnician dentar în Atlanta.
- Julia se gândeşte că Lily nu va avea nevoie de program, zise Brad. Influenţe diferite, ştiţi cum e.
- Noi chiar te admirăm, Brad, gânguri Sheila. Nu-i uşor să creşti o adolescentă în vremurile astea.
- Corect, zise Jimmy. De aia am avut noi băieţi.
- în mod cât se poate de voluntar, adăugă Sheila, punându-i mâna pe braţ lui Brad. Tu chiar ai schimbat viaţa Juliei şi pe a lui Juniper.

- Mai glumesc din când în când cu Julia şi îi spun că e o nevastă salvată, spuse Brad zâmbind. O ducea chiar greu înainte să ne cuplăm.
- Ei bine, acum ai o familie frumoasă, spuse Sheila.
- încă mai poţi să faci un băiat, spuse Jimmy şi îl bătu pe Brad pe spate, să ai parte de experienţa completă.
- Nu-i imposibil, zise Brad, deşi o spuse de parcă nu părea deloc interesat să facă un băiat. Cât despre ce ai zis tu vizavi de a creşte fete: sigur că e o provocare. Dar mie îmi plac provocările, după cum bine ştii. Deşi în ceea ce priveşte aspectul ăsta, eu şi Julia am simţit că treaba asta cu puritatea a fost o abordare inteligentă, să-i facem adolescenţa mai uşoară - şi nouă la fel.
Juniper nu era în cameră la momentul conversaţiei, însă când Belinda o relată mai târziu celor câtorva persoane ce ne aflam în camera de alături, ne întrebarăm dacă şi Juniper credea cu adevărat că dacă-şi închinase virginitatea tatălui său vitreg avea să aibă o adolescenţă mai uşoară.
Nici una dintre noi nu ştiam că era hărţuită la şcoală pe tema asta; în mod sigur, era un dezavantaj. Prin urmare, existau totuşi şi beneficii pe care noi nu le vedeam? Era oare mai uşor să-ţi gestionezi maturizarea sexuală, pur şi simplu negând-o până la căsătorie, oricând avea să fie asta?
Unii dintre noi se întrebau ce părere ar fi avut Juniper dacă ar fi aflat că nu exista vreo ceremonie sau vreun jurământ echivalent pentru băieţi.
Unii dintre noi s-au întrebat de ce sexul trebuia privit ca un act de impuritate? Ce însemna mai exact impur? Ce însemna să fii pur şi de ce era atât de dezirabil pentru o fată să fie astfel, în vreme ce băieţii puteau să fie cum voiau? Şi unde era Juniper când Brad povestea cât de mândru era de ea pentru că se purta frumos şi că nu băuse niciodată alcool, cum fusese ea de acord să nu iasă cu băieţii până după liceu? O observasem mai înainte, frumos aranjată într-o rochie simplă, verde şi pantofi cu toc jos - nu pantofii cu toc cui pe care-i văzusem la adolescente în pozele lor de bal de pe Facebook, în care adesea aminteau de nişte cântăreţe de bar sau mai rău. Juniper arăta la fel de atrăgătoare ca oricare dintre ele şi, de asemenea, potrivit vârstei ei. Orice am fi gândit noi despre jurămintele de puritate, puteam înţelege de ce părinţii ei descurajau afişarea sexualităţii şi încălţămintea provocatoare.

Fix atunci, Juniper se afla în colţul îndepărtat al curţii - departe de razele de lumină care se intersectau pe verandă; departe de luminile din piscină sau de camera de supraveghere; departe de remarcile slugarnice ale părinţilor prietenilor săi, referitoare la cât de frumoasă era casa şi ce mare realizare şi plăcere trebuia să fi fost să trăiască atât de bine. Ce blaturi minunate! Ce covor înzorzonat! Departe de sora ei mai mică şi curioasă, care avea vreo şase copii alături cu care să se joace; scoseseră toate păpuşile Bărbie ale lui Lily şi puneau în scenă dansul din Frumoasa şi Bestia. înăuntru mai erau şi vreo doi adolescenţi: băiatul cel mare ale soţilor Jamison era de vârsta lui Juniper şi avea un frate de paisprezece ani. Reuşise să-i momească în salon cu un X-box şi apoi se strecurase afară.

Juniper era recunoscătoare pentru petrecere şi avea să se întoarcă înainte să i se simtă lipsa. Acum stătea pe o pernă în grădină, vorbind încet cu Xavier Alston- Holt. îl ţinea de mână. în câteva minute avea să-l sărute pentru prima, dar nu şi pentru ultima dată

Capitolul 1

(spera ea).Totuşi, Xavier se gândi mai bine după aceea.

- Nu mai repet asta, îi spuse lui Dashawn, de pe podeaua camerei sale, la scurt timp după ce-i relatase ce se întâmplase între el şi Juniper, la petrecerea din urmă cu câteva seri. O greşeală totală.
- Eşti prea dur cu tine, îi zise Dashawn.

Stătea la biroul lui Xavier şi desena ceva. Oricât de bun toboşar ar fi fost, arta vizuală era adevărata lui pasiune. Fusese acceptat într-un program de grafică la o universitate de stat şi avea mari planuri să facă o pictură murală în centrul oraşului pentru proiectul de absolvire, deşi asta urma să se întâmple abia peste câţiva ani. Era ambiţios, ca şi Xavier. Erau doi tineri cu scopuri precise, dar, în acelaşi timp, erau doar doi tineri.

- E aproape vacanţa de vară, omule, mai distrează-te şi tu. Ai pupat-o. Nu-i ca şi cum o iei de nevastă.

Camera lui Xavier păstra mult din decorul iniţial. Pereţii erau acelaşi turcoaz palid în care Valerie şi Tom îi vopsiseră, ca primă sarcină după mutare, cu o săptămână înainte ca Valerie să nască. Baza lămpii de pe noptiera lui era un miel din ceramică - un cadou pentru nou-născutul Xavier de la tatăl lui Valerie, care se purtase foarte frumos cu Xavier, cum n-o făcuse cu Valerie, cel puţin până când Alzheimerul pusese stăpânire pe el; acum era într-un azil special din Lansing şi nu mai recunoştea pe nimeni din familie. Covorul pe care stătea întins Xavier era acelaşi covor împletit pe care Valerie şi Tom îl găsiseră la un târg de artă locală, în ziua când Tom îl cărase pe micul Xavier la piept, într-un port- bebe, atrăgând priviri ostile din partea unor trecători şi zâmbete aprobatoare din partea altora. Xavier nu-şi mai amintea ziua aceasta, dar îşi amintea povestea ei - el în port-bebe, mama lui zărind covorul, artizana refugiată din Cambodgia care, cum îl văzuse pe Xavier, spusese că va ajunge să conteze, atunci când va creşte.Plănuia să-şi ia covorul şi să-l ducă în dormitorul lui de la Conservatorul din San Francisco. Pe noptieră păstra câteva cărţi ce-i aparţinuseră lui Tom, volume de James Baldwin, W.E.B. Du Bois, James Weldon Johnson, Angela Y. Davis, printre alţii - cărţi pe care Tom se bazase să-l ajute să înţeleagă cum era să fii negru în America. Valerie le păstrase mai ales pentru Xavier. Citise fragmente din majoritatea, nu atât pentru a învăţa despre istoria negrilor, cât pentru a-l ajuta să înţeleagă cum era Tom.
Privind îndelung spre leagănul de păsări cântătoare ce atârna în faţa ferestrei sale, îi zise lui Dashawn:
- Dacă nu mă văd iar cu ea, o să creadă că mă joc.
- Atunci întâlneşte-te cu ea.
- Tocmai ce ţi-am spus că a fost o greşeală, spuse Xavier şi se ridică în capul oaselor. Şi oricum, n-are voie să iasă cu băieţii. Părinţii au pus-o să facă un jurământ sinistru de puritate.
- Atunci nu te întâlni cu ea, îi zise Dashawn. întâlneşte-te cu alta. Ştiu vreo cinci fete care ar ieşi imediat cu tine dacă ai da vreun semn.

- Nu vreau să ies cu nici o fată. Adică vreau, dar ce rost are acum?

- De aia eşti încă virgin.

- Nu-s virgin.

- Ei bine, te porţi ca unul.

- De ce, că nu sar pe fiecare fată pe care o ştiu?

- Oricum, pariez că tatăl ei...

- Tatăl vitreg.

- Tatăl vitreg n-ar fi tocmai fericit ca proprietatea lui frumoasă şi virgină să iasă din perimetru. Eşti negru, în caz că n-ai observat. El sigur a văzut asta.
- Sunt şi alb.
- Ştii că aici nu-i loc de dezbatere.
- Mă rog. Suntem în secolul douăzeci şi unu. Până şi fetele albe pot alege cu cine să iasă. Adică, are aproape optsprezece ani, aşa că...
- Alba asta? Continuă să visezi.
- Nu trebuie să visez. Tatăl ei vitreg mă place.
- Da? spuse Dashawn privindu-l pieziş. Atunci e fiindcă te comporţi ca un alb, nu faci grătare, ai pantalonii strânşi în talie, cânţi la chitară clasică, eşti elev de nota zece... Dashawn se întoarse spre el. Omule, tu eşti alb.
- A, bun, acum că nu sunt vreo caricatură de borfaş, asta mă face mai puţin negru?
- Cam da, zise Dashawn, revenind la desenat. Nu eu am făcut regulile.
- Bunicel desen, zise el, privind peste umărul lui Dashawn schiţa cu o panteră sărind în aer.
Luă un glob cu zăpadă de pe pupitru, îl zgâlţâi şi îl ţinu între el şi fereastră, privind vârtejul de fulgi.
- Treaba asta cu Juniper, nu ştiu, cred că ar trebui să fac un pas în spate, deşi îmi place numele ei. Adică nici al meu nu e comun, dar acum sincer, ai întâlnit vreodată pe cineva cu numele ei?
Dashawn scutură din cap şi începu să schiţeze un urs stând în echilibru pe o minge de tenis.
- Un arbore de ienupăr, corect?
- O specie de arbore, de fapt. Xavier scutură din nou globul. Mai ştii că spunea că nu ştie cine e tatăl ei?
- Da, chiar, ce-i cu asta? Nici maică-sa nu ştie sau e vreun secret? Poate e vreun criminal. Sau e unul dintre eroii X-Men.
- Mi-a zis că numele ei are de-a face cu el, sau cu lipsa lui, mai precis.

Xavier şi Juniper stătuseră afară în întuneric, într-un colţ îndepărtat al curţii, sprijiniţi de noul gard. Mama lui era înăuntru, împreună cu ceilalţi invitaţi. Fusese şi el înăuntru şi după ce servise ceva de mâncare şi se conversase cu Juniper şi cu vecinii, îi spusese lui Valerie că ar merge acasă - ceea ce şi făcuse, însă apoi, el şi Juniper se întâlniseră din nou la poartă.
Ştia că nu făcuse bine să-i sugereze să se întâlnească afară, ca să vorbească undeva mai liniştit şi, da, mai retras. însă fuseseră foarte atraşi unul de celălalt şi el nu voise să reziste senzaţiei atât de plăcute. Ea avea această calitate fascinantă de a fi deopotrivă timidă şi îndrăzneaţă, iar el, ei bine, el voia... mai mult.
Era deşteaptă, asta era deja evident. Şi atât de frumuşică. Frunte înaltă, ochi mari, un nas cu personalitate, buze conturate într-un zâmbet discret, ca al Monei Lisa... Avusese vreme să o studieze cât stătuseră de vorbă în bucătăria înnebunitor de perfectă a soţilor Whitman. Avea gâtul lung, iar rochia de culoarea lămâii verzi îi făcea ochii să pară şi mai verzi.
Afară, ea luase vreo două perne şi le adusese să şadă amândoi pe ele. în colţul acela puteau fi zăriţi numai de vecinii de vizavi, doar dacă se întâmpla ca aceştia să fi fost pe afară şi să-i observe pe tineri, înainte ca ei să se aşeze. Rosa şi Lyle Morton, pe care Xavier îi ştia de-o viaţă, aveau peste optzeci de ani şi sigur dormeau la acea oră din noapte, la nouă şi jumătate seara, în ciuda petrecerii. Rosa se trezea devreme şi, de cele mai multe ori, se prezenta la centrul pentru seniori, la şase dimineaţa. Juca mah-jong şi făcea gimnastică aerobică în apă. Lyle se trezea şi el devreme şi dădea o tură de Oak Knoll de aproape doi kilometri, înainte să se încălzească prea tare. în urmă cu zece ani suferise de melanom şi nu mai voia să se expună la riscuri.
Adolescenţii stăteau fiecare pe câte o pernă, suficient de aproape ca genunchiul şi braţul lui stâng să-i atingă ei genunchiul şi braţul drept. Luna urcase deasupra casei şi se reflecta pe chipul lui Juniper. Lui Xavier îi plăcea cum genele ei lăsau umbre pe pomeţii obrajilor. îi plăcea că-şi strângea părul în codiţe. Mirosul ei - o notă uşoară de săpun şi sub acesta, mosc, era un iz pământesc, plăcut, un parfum senzual. Voia să ştie totul despre ea. Era oare verdele culoarea ei preferată? Cânta la vreun instrument muzical? Era mulţumită cu viaţa ei, aşa cum părea din exterior? De cât timp erau căsătoriţi Brad şi Julia? O trata Brad la fel ca pe Lily? Ce-i plăcea

să mănânce, să urmărească, să citească şi să facă? în minte i se îngrămădeau tot felul de întrebări despre ea, lăsându-i puţin loc de îndoială. Trebuia să înceapă de undeva, aşa că-i zise:

- Mă tot întrebam, tu chiar nu ştii deloc cine e tatăl tău? -Nu.

- Nici măcar o poveste despre el?

- Nimic, zise ea. Tot ce mi-a spus mama vreodată este că a fost cineva cu care ea n-ar fi trebuit să-şi piardă vremea. Spune că nu merită să-l cunosc şi că nici măcar nu trebuie să-mi irosesc timpul gândindu-mă la el.
- Dar tu te gândeşti? Adică, cum ai putea să n-o faci?
- Uneori mă întreb cât de mult îi semăn, dar...
Ridică din umeri. Xavier putu să-i simtă căldura emanată de corp. Presupuse că şi ea putu să o simtă pe a lui.
- Deci Brad te-a adoptat?
- Mama m-a pus să-mi schimb numele, spuse Juniper sceptic, să ne cheme pe toţi la fel.
- Deci eşti în regulă cu asta? Vreau să spun, cu faptul că, legal vorbind, tu nu eşti copilul lui.
- Presupun că eram deja prea mare când s-au căsătorit, ca să-l mai privesc ca pe tatăl meu adevărat. îmi aduc aminte că mama m-a întrebat dacă vreau să fiu adoptată şi eu am zis ceva de genul: „Nu poate fi tatăl meu, fiindcă nu este". Aşa că nu m-au forţat.

- Asta e decent, concluzionă Xavier. Bun, deci, următoarea

întrebare ar fi...

- Stai un pic, îl opri Juniper râzând. Şi eu am nişte întrebări pentru

tine.

- Asta-i mult mai puţin interesant pentru mine.
- Păcat. Uite, o să încep cu ceva simplu. M-am tot întrebat de ce n-ai părul negru. Sau e ciudat să te întreb asta?
- Tatăl meu era alb, asta e explicaţia. Acum e rândul meu. Juniper e un nume de familie sau ce?

- *Stai un pic, râse ea din nou. E încă rândul meu. Tatăl tău era alb ? Dar cum... Preşedintele Obama a avut mama albă şi părul lui e negru, ca al oricărui bărbat de culoare.*
- Treaba stă în felul următor. Nu suntem un mix previzibil al genelor părinţilor noştri. Nu-i ca şi cum ai amesteca ingrediente pentru un tort, ca de fiecare dată să iasă la fel.
- Nu, nu e. Deşi îmi place tortul. Şi-mi place părul tău.
- Unii albi sunt sută la sută convinşi că e vopsit. Nici nu mai încerc să-i conving că nu e aşa. OK, rândul tău. Numele. De ce e aşa.
- Fie, zise ea, dar după aia e din nou rândul meu.

El încuviinţă, bucuros de joc, de moment, de felul în care apropierea de ea îl făcea să-şi simtă sângele gonind prin vene, bucuros de toate acestea.

- Se presupune că ienuperii sunt cele mai rezistente plante de pe aici şi mama s-a gândit, cum era singură, tânără şi săracă, că voi avea nevoie de un nume puternic, la înălţimea căruia să mă ridic sau un nume care să mă inspire, ceva de genul ăsta.
- îmi place.
- Cred că şi mie. Doar că unii îl pocesc des. înţeleg că ar fi Jennifer sau, şi mai şi, Jupiter.
- Din altă lume.
- Asta e incredibil de inteligent.
- Nu-i aşa? Mie îmi spun Ex-avier foarte des. Cred totuşi că am să-i schimb ortografia şi să pun în faţă un Z şi aşa o să le fie tuturor mai uşor.
- X-ul e mişto, e unic, zise ea. Acum povesteşte-mi despre tatăl tău.
- Nu, asta-i o poveste tristă. Nu vrei s-o auzi.

Aceasta nu fusese o afirmaţie falsă, lansată ca ea să-l încurajeze să spună mai multe. Chiar nu voia să vorbească despre asta.

- Când a murit?

- Când eram încă bebeluş.

- îmi pare rău, spuse ea şi îl luă de mână.

- Mersi.

în tot timpul cât stătuseră acolo, Xavier murea de dorinţă să o atingă, iar acum, printr-un mic miracol, mâna lui era în mâna ei mică, caldă şi uscată. Senzaţia de piele pe piele îi trimise o undă de electricitate fix în stomac. „Idiotule", îşi zise el, în timp ce se

întinse cu faţa aproape de a ei, căutând un semn care să-i spună dacă să se oprească sau să continue. Ea se lăsă mai aproape şi apoi el îşi lipi buzele de ale ei. Fu un sărut dulce. Poate chiar primul ei sărut, se gândi el. Ideea îl încânta - probabil mai mult decât ar fi trebuit.
- A fost o prostie s-o sărut, îi spuse el acum lui Dashawn. Luă în braţe vechiul lui Epiphone - prima chitară pe care o cumpărase din banii lui - şi se aşeză pe pat, începând să treacă prin câteva game. Nu mă bag acum într-o relaţie, nu când trebuie să plec la facultate în august.
- Bine, atunci nu te băga, îl sfătui Dashawn.
- Să-i spun asta? Sau mai bine să o las în pace? Trecu din Re major în Fa major. Nu ştiu, poate mă gândesc prea mult la asta. Poate că ar fi în regulă să ieşim, dacă vrea şi ea. Dacă părinţii ei nu sar în sus, de teamă ca ea să nu-şi rupă jurământul ăla că nu iese cu băieţi sau mai ştiu eu ce. Nu-i ca şi cum ne căsătorim mâine.
- Ai de gând să fii aşa toată vara? spuse Dashawn şi se întoarse spre el, să-l confrunte.
Xavier îşi aranjă chitara şi apoi se prăbuşi pe spate, în pat. împuşcă-mă acum şi gata, zise el.- Nu-mi place ce văd, îi spuse Valerie lui Ellen Davies, preşedinta asociaţiei de proprietari din Oak Knoll, care îi era prietenă bună şi vecină de aproape douăzeci de ani.
Amândouă stăteau afară în curtea lui Valerie şi contemplau iubitul ei stejar. Era o zi perfectă. Nici prea caldă, nici pre umedă. Valerie şi Xavier ieşiseră în dimineaţa respectivă, cu sfori şi pari, ca să delimiteze locul în care urma să fie iazul. Apoi, la mijlocul dimineţii, Valerie îşi luase binoclul, aşa cum avea obiceiul, şi studiase îndeaproape ramurile copacului. Ceea ce văzuse o făcuse să se simtă ca şi când ar fi aflat că un prieten drag are cancer: albă, tristă, furioasă şi neajutorată. O chemase pe Ellen ca s-o asculte cineva.
în vreme ce ataşamentul lui Valerie faţă de copac avea în întregime legătură cu Xavier, copacul era iubit de cei mai mulţi dintre noi. Avea probabil diametrul de doi metri. Purta urmele unor furtuni de gheaţă, uragane şi secete şi asistase la mult mai multe în viaţă, pe lângă durerea lui Valerie. Cu aproape un secol înainte de a fi un cartier adecvat, aici locuise o bandă de sclavi, împrăştiaţi pe pământul ce aparţinuse oficial unui alb, care desigur, nu-l folosise

la nimic. Negrii proaspăt dezrobiţi, aşa cum li se spunea pe atunci, construiseră adăposturi cu o singură cameră, pe un fel de fundaţii din piatră, ce încă se mai pot observa în parcurile publice şi în jurul aleilor. Aceşti oameni cunoşteau cu siguranţă durerea şi, cu siguranţă, îşi spuseseră poveştile în apropierea acestui stejar, când el era puţin mai mare ca o tulpină ieşită dintr-o ghindă, îndreptată cu vârful spre cer.

Una dintre aceste poveşti era despre o tânără - aproape o fată, de fapt - al cărei proprietar se conformase fără prea mare tragere de inimă la al Treisprezecelea Amendament, angajând (pe un salariu de mizerie) sclavi care să aibă grijă de casa lui şi să-i lucreze pământul. Era deja bătrân la vremea aceea, avea aproape şaizeci de ani, şi reuşise să-i ţină departe pe yankei de bumbacul şi căminul lui. Afurisit fie războiul, bătrânul se simţise determinat să meargă mai departe independent - iar prin acest „mai departe" nu se referea doar la agricultură

:făcuse o fixaţie pentru această fătucă, o spălătoreasă, reuşind să o constrângă în timp să rămână grea cu copilul lui. Tatăl fetei, supărat că fiica lui fusese astfel înjosită de un om care nu mai avea „dreptul" acesta, îi convinsese pe majoritatea sclavilor să-şi încerce norocul în altă parte.
Această bandă de „dezertori blestemaţi şi nerecunoscători", traversase întreg statul la picior, îndreptându-se spre Kentucky, unde una dintre femei susţinea că avea rude. Călătoria nu fusese prea anevoioasă pentru oameni obişnuiţi să stea în picioare cât era ziua de lungă. Totuşi, tânăra gravidă intrase în luna a opta şi începuse să-i fie din ce în ce mai greu să ţină pasul. Fusese mereu slăbănoagă; tocmai de aceea o făcuseră spălătoreasă şi n-o trimiseseră la muncile câmpului. Acum, părea că micuţul din pântecele ei o trăgea tot mai tare în jos, pe măsură ce creştea. După toate semnele, nu avea nici o şansă să ajungă în Kentucky.
Povestea continuase şi femeia se prăbuşise pe o pajişte mică, lângă un tânăr arbore care avea să devină într-o bună zi măreţul stejar al lui Valerie. Timp de trei zile, atât tânăra, cât şi copilul ei nenăscut fuseseră în stare critică. în cea de-a patra zi, bebeluşul (un băiat) ieşise din burta ei voios şi zgomotos, luând şi viaţa mamei sale cu el. Trăise doar câteva săptămâni, până să fie şi el chemat la Ceruri. îl îngropaseră la doar câţiva paşi distanţă de locul unde se născuse, alături de femeia care-l purtase în pântece.
Povestea, atât de tristă în punctul acesta, ia o întorsătură oarecum înduioşătoare - sau luă, pentru o vreme. Păstrătorul poveştilor e cea mai bătrână dintre noi (Esther, în cazul de faţă) şi conform relatării sale, mama şi copilul deveniră fantome binefăcătoare, protejând copacul şi pământul din jurul său. Nu reuşea să-şi explice de ce protecţia încetase să mai funcţioneze. Lui Valerie îi tremură vocea când privi copacul, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.
- E atât de grav. Exact de ce-mi era teamă.
Copacul se afla la vreo zece metri în spatele casei sale şi umbrea atât curtea, cât şi clădirea. Alţi arbori mai tineri crescuseră aproape de el, mai mult la marginea perimetrului coroanei, unde aveau mai multă lumină. Copacul acesta era motivul pentru care Valerie şi Tom aleseseră casa, care era mai mică şi fusese mai scumpă decât cealaltă pusă atunci la vânzare în Oak Knoll.

- Vezi acolo? indică Valerie. Aceste ramuri suferă. Toată ziua li s-au scuturat frunzele şi probabil au cam treizeci la sută din densitatea de vara trecută.
Treizeci la sută. Uite şi aici, altă pagubă. Arătă din nou cu degetul. Asta-i de vreo şaptezeci la sută, cam aşa.
- Poate o să-şi revină, zise Ellen.
Era o fire optimistă - acesta fiind unul dintre motivele pentru care ne bucuram să fie ea şefa asociaţiei de proprietari. îi apreciam abordarea pozitivă în rezolvarea problemelor şi înclinaţia ei pentru o manieră cuprinzătoare. Ne bucuram să avem o negresă în poziţie de conducere. Era o dovadă a faptului că, deşi personalitatea cartierului se schimba, idealurile noastre pentru ce ar fi trebuit şi putea să fie Oak Knoll erau trainice.
- Să-şi revină? Valerie scutură din cap. Vreau să sper la asta însă... sună a moarte. Şi nu mă refer doar la crengile astea, ci la întregul copac. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Naiba să-l ia de constructor! Mi-am dat seama de când au început să sape fundaţia - şi apoi când au săpat şi piscina... Rădăcinile lui sunt prea afectate.
- Cum poţi să ştii sigur că ăsta e motivul şi nu e, de pildă, vreo boală? întrebă Ellen.
- Şapte ani de facultate mă ajută să-mi dau seama, răspunse Valerie şi se întoarse către ea. Un doctorat mă ajută să-mi dau seama. Experienţa. Nu-mi vine să cred că mă întrebi asta.
- OK, scuze, eu doar...
- Oraşul n-ar fi trebuit să le dea niciodată avizul. Şi constructorul - el ştie ce se întâmplă cu copacii. Tocmai de aceea ar trebui să-i lase pe cei mari în pace. Trebuie să construiască case mai mici şi, prin urmare, mult mai puţin profitabile ca să acomodeze copacii. Trebuie să evite tăierea sau acoperirea sau compactarea rădăcinilor - trebuie să umble cu grijă. Grija costă bani. Profitul e totul.
- Bine, da, dar...
- O să-i dau în judecată pe nenorociţii ăştia lipsiţi de inimă, zise Valerie. Pe constructor, pe compania care face piscine, pe...
- O clipă, zise Ellen. Ce-ai zice să tai mai întâi crengile astea şi să mai vezi după aia ce se întâmplă. Nu vrei să creezi necazuri, dacă nu trebuie.
Valerie se aşează la baza copacului şi se rezemă de el. îşi înclină capul şi ridică privirea. Două gaiţe albastre săreau din creangă în

creangă şi ţipau ca nişte dinozauri. Un ritual de împerechere? O dezbatere pe motiv de teritoriu? Piţigoii ţipau şi sporovăiau în timp ce zburau din copac către dispozitivul de hrănit păsările şi înapoi.
- Tare mi-aş dori să ai dreptate cu tăiatul. I se îngroşă vocea. Dumnezeu mi-e martor că vreau asta. Dar nu ai.

Ellen tăcu preţ de un minut. Apoi spuse pe un ton pe cât de drăguţ

posibil:

- Valerie, scumpa mea, e doar un copac. Nu moare nimeni.

- Crezi că exagerez. Crezi că vorbesc ca o nebună.
- Nu nebună... doar că, ei bine, cu toţii trebuie să ne păstrăm simţul proporţiei. E un copac minunat, poate chiar unul străvechi, însă cum spuneam, e doar un copac.
- E... e parte din viaţa mea de aici şi a lui Zay. E un prieten, Ellen. Şi da, poate că nu toate lumea îşi face prieteni din plante. Unii dintre voi aveţi pisici sau câini, de care aveţi grijă ca de copiii voştri - şi pe care, îţi amintesc, îi jeleşti ca şi cum ai jeli după membri ai familiei. Aşa sunt eu cu plantele şi cu acest copac, în mod special. Valerie îşi apăsă palmele pe rădăcinile lui groase. Uite, un proces ar însemna ca eu să apăr un principiu. Sunt ecologistă. Dacă nu fac ceva pentru protejarea mediului, cine să facă? Trebuie să fii de acord cu mine în privinţa asta, Ellen, sau înainte să-ţi dai seama, n-o să mai rămână nici un arbore în Oak Knoll.
- Da, sigur. Dar poate vrei să vorbeşti mai întâi cu soţii Whitman. Vezi poate te înţelegi cu ei.
- Ce să rezolv cu ei? Cum ar ajuta o conversaţie situaţia actuală? Răul a fost făcut şi nu mai poate fi reparat. Poate vor spune că le pare rău, dar eu nu caut scuze din partea lor sau a constructorului. Vreau să aduc o schimbare în politici şi practici.
- Obişnuiam să trăim în armonie, zise Ellen.
- Doar nu dai vina pe mine pentru asta.
- Deja e plină lumea de conflicte. Sunt obosită, Val.
- Cine nu e? zise Valerie când se ridică în picioare.
- Hai înăuntru să te tratez cu nişte brânză cu ardei roşu, atât de bună, că o să-ţi schimbe viaţa. Şi nişte bere rece, dacă vrei.
- Aşa mai stăm de vorbă, zise Ellen.
- Şi n-am să mă opresc - ştii asta - şi tot ai să mă iubeşti, corect?

Şi tot aşa, înainte să acţioneze în instanţă, Valerie mai aşteptă un pic, observând îndeaproape copacul, uitându-se din nou după semne de boală şi infestare. Chiar îşi dorea ca evaluarea ei iniţială să fi fost eronată. Sau măcar mai puţin sumbră. Orice, numai să o fi oprit din a-şi atrage duşmănia soţilor Whitman. Voia să păstreze pacea şi să rămână vecina preferată a tuturor (în cuvintele noastre, nu ale ei). Voia să vadă dacă Julia Whitman avea să-i devină prietenă. Totuşi, copacul insista asupra propriilor planuri, scuturând frunze şi mai rapid, ca şi când ar fi vrut să pună la încercare integritatea lui Valerie şi să-i testeze determinarea. „Nu ignora imaginea de ansamblu, Val. Fă-mi dreptate, altfel de ce mai faci meseria asta?" părea să-i spună copacul.
Căută sfatul unui avocat alb pe nume Wilson Everly. Deşi ar fi preferat să angajeze un om de culoare, aceasta fu o alegere strategică. Everly nu era doar alb, ci, de asemenea, şi sudist prin naştere, cu o familie care-şi avea rădăcinile în acest stat încă dinaintea Războiului Civil. O familie cu mulţi membri, care deveniseră ecologişti pătimaşi. Everly era un membru sudist a numeroase agenţii de conservare şi un avocat remarcabil, într-o firmă respectabilă. Valerie nici că ar fi putut găsi o mai fericită combinaţie pentru scopurile sale.
Wilson Everly, pe care trebuie să-l descriem ca având un aspect la fel de vertical ca şi reputaţia sa, o întâlni pe Valerie pe culoarul auster al firmei de avocatură şi o conduse în biroul lui. Fiind luna mai, el purta un costum gri-perlat. Cămaşa lui era albă şi apretată, cu guler, fără butoni; acest domn nu purta pantofi clasici de tip Oxford. Cravata lui îngustă, de culoarea mărului verde cu dungi fine, violet, era singurul indiciu vizibil al faptului că era mai mult decât un domn tradiţionalist din Sud. „Ne ascundem la vedere", obişnuia să spună Tom (tot sudist), despre oameni ca el şi Everly, oameni despre care, atunci când erau scoşi
din contextul lor obişnuit, se presupunea că erau creştini conservatori tipici, de tradiţie şi influenţă sudistă. Şi în replică, Ellen obişnuia să remarce cât de frumos trebuie să fie să pari într-un fel care-ţi oferea un avantaj - fiindcă pentru ea, o emigrantă din Haiti, presupusă afro-americană (cum adesea i se întâmpla), nu exista nici un beneficiu.
- Vă rog, luaţi loc. Pot să vă aduc ceva? Ceai rece? Apă? întrebă Everly.

Cu accentul lui din Vechiul Sud, era vocea a nenumăraţi proprietari de plantaţii din trecutul îndepărtat, vocea pe care mulţi negri o asociau cu opresiunea şi cruzimea, fie şi la nivel subconştient. Valerie îşi amintea cât se frământase când venise vorba să se mute din Michigan în Sud, deşi fusese entuziasmată să ocupe poziţia de profesoară şi nerăbdătoare să trăiască undeva unde zăpada era considerată o tratаţie rară. Raţional, îşi spunea că erau mulţi, mulţi albi în Sud care nu fluturau steagul Confederaţiei, cărora de fapt le era ruşine de acea moştenire. în mod iraţional, se aştepta ca fiecare persoană de acolo să încerce s-o umilească cu prima ocazie. îi spusese asta lui Tom de prima oară când se întâlniseră, la o adunare universitară pentru anul ce urma, aşteptând ca el să se apere pe sine, statul şi Sudul, aşa cum şi alţi albi o făcuseră. Se aşteptase ca el să-i spună că era prea sensibilă. Să insiste că rasismul era un lucru ce ţinea de trecut. însă el spusese cu toată sinceritatea: „îmi pare rău. Cred că te simţi tare prost. Oricum, te admir că ai venit". Când mai apoi îi mărturisise că era un apropiat al lui W.E.B. Du Bois, amândoi prinseseră avânt.

- Vreau să ştiu tot ce se întâmplă cu dumneavoastră şi copacul ăla minunat, îi spuse Everly.
- Care a fost minunat. Dar mulţumesc. Aşadar, aşa cum v-am zis la telefon, sistemul său de rădăcini a fost ciuntit în mod fatal. Copacul e pe moarte.
- Asta din pricina construcţiei de pe terenul de lângă dumneavoastră - îşi verifică notele - din spatele curţii dumneavoastră.
- Da, dar mai precis din pricina faptului să locuinţa, piscina şi veranda acoperă prea mult din teren. Am verificat permisele: KDC Homes a obţinut permisiunea să construiască acolo, fără să dezvăluie faptul că pe structura propusă exista deja un copac de aproape 23 de metri. Ceea ce mă face să cred fie că inspectorul care a acordat permisul nu a vizitat niciodată terenul, să vadă cu ochii lui cum stă
treaba, fie că l-a semnat oricum.
- Poate fi oricare dintre variante, încuviinţă Everly. Le-am mai văzut pe amândouă.
- KDC ştia care va fi efectul - tocmai de aceea au tăiat toţi copacii de pe teren, înainte de a începe construcţia. Fiecare arbore. Astfel n-a mai rămas nici unul să moară mai târziu şi nici un proprietar să se plângă de asta, prin urmare, nici o cerere adresată

constructorului să plătească pentru defrişare. Totul se rezumă la bani. Laverne Michaels, femeia care locuise acolo din 1961, avea arbuşti bătrâni de lemn câinesc în curtea din faţă, care deveniseră o atracţie pentru unii trecători, în fiecare primăvară. Ştii ce e acolo acum? Tufe de buxus! Sunt... sunt ca nişte tufe din desenele animate Disney! N-o să facă deloc umbră.
- Nu, zise Everly, clătinând din cap în maniera răbdătoare, specifică anumitor domni în etate. Nu, n-o să facă. Acum, dumneavoastră spuneţi că şi proprietarul era oarecum conştient că ceea ce voia să construiască nu era conform codului. Ce vă face să credeţi asta?
- Aproape că a şi zis-o. îşi aminti conversaţia avută cu Brad Whitman pe verandă în prima zi, când venise echipa responsabilă cu gardul. A zis că are un prieten în interior şi apoi a făcut cu ochiul. Nici unul dintre ei nu crede în reglementări. Nu le pasă de consecinţe, dacă le încalcă. Regulile sunt pentru rataţi, laşi şi sărăntoci!
- Vă înţeleg frustrarea, doamnă Alston-Holt. însă cred că vă veţi simţi mai bine dacă vă concentraţi mai mult pe acţiune decât pe emoţie. Vă rog să mă credeţi că vă împărtăşesc părerea. însă am descoperit că, atunci când las deoparte aspectele emoţionale ale unei situaţii, sunt mai eficient şi dorm mai bine.
- Eu nu pot să dorm bine când mă gândesc că, mai devreme sau mai târziu, în curtea mea o să intre nişte oameni cu fierăstraie, să...
Vocea ei se îngroşă şi se opri un moment să se reculeagă, amintindu-şi să rămână concentrată pe scopul ei, să caute dreptate, nu răzbunare. Credea în dreptate. Dreptatea avea să-i ajungă.
- Să tai respectivul copac, zise ea, mă va costa câteva mii de dolari bune, pe care nu-i am. în toamnă, fiul meu merge la o facultate privată şi, deşi a câştigat o bursă substanţială, nu pot nici pe departe să acopăr cheltuiala. Am ceva bani
strânşi, zise ea dorindu-şi a zecea mia oară ca Tom să-şi fi făcut o asigurare de viaţă (ceea ce amândoi îşi doriseră, dar nu reuşiseră niciodată să facă), dar am să împrumut şi mai mulţi. De unde să mai scot şi banii pentru tăiat copacul? Tocmai de aceea mă aflu aici. Fiindcă această cheltuială nu ar trebui să fie a mea.
- într-adevăr. Am constatat că treaba asta se poate întinde la cinci-şapte mii de dolari, în funcţie de condiţii, dacă trebuie sau nu să

aducă o macara şi aşa mai departe. Şi dincolo de asta, mai e şi faptul că-ţi modifică proprietatea, odată ce buturugile şi rădăcinile sunt scoase.
- Doamne, se cutremură Valerie, urăsc asta!
- Bănuiesc că nu trebuie să vă mai amintesc că, odată ce tai un copac de dimensiunile alea, schimbi ecosistemul din proximitate. Ceea ce presupune cheltuieli adiţionale pentru restaurarea peisajului.
- Aşa e, zise Valerie. Curtea mea va trebui reîmpădurită. E... eu..., îşi drese glasul şi-şi şterse ochii. îmi pare rău, nu mă pot abţine.
- Ar trebui să vorbim despre asta, zise Everly, gesticulând spre ea. Despre impactul emoţional pe care l-a provocat şi îl va provoca această situaţie.
- Tocmai aţi spus că trebuie să las la o parte emoţiile.
- Da, am spus asta. Şi ar trebui s-o faceţi, atunci când luăm decizii şi urmăm o acţiune. însă nu putem scoate din calcul suferinţa prin care treceţi. E important să-i facem pe acest gen de oameni să resimtă consecinţele la nivel material. E o chestiune de dreptate aici şi, de asemenea, sper eu, o descurajare a unor asemenea acţiuni pe viitor. Vreau să încep estimarea pagubelor la cinci sute de mii de dolari şi, mai departe, vedem.
- Scuze, clipi Valerie şi se aplecă mai în faţă. Nu v-am auzit bine. Cinci sute de mii de dolari?
Dacă ei i-ar fi cerut cineva să estimeze paguba, ar fi zis zece mii de dolari. Cel mult cincisprezece.
- într-adevăr e o sumă mare. Şi trebuie să fie mare, ca să aibă efect, zise Everly. Iar ca proporţie, cred că ar fi cinstit ca KDC să plătească patru sute de mii şi domnul Whitman o sută. La care se adaugă desigur o rambursare a tuturor
cheltuielilor dumneavoastră, printre care şi onorariul meu. Dacă încep să sap, iertaţi-mi exprimarea, şi constat că există dovezi că primăria a fost implicată, vom dori să includem şi asta în proces.
- Eu..., începu Valerie.
Primul ei impuls fu să protesteze că suma era prea mare, să spună că, deşi era absolut devastată de pierderea iminentă a copacului, o compensaţie de cinci sute de mii de dolari era o absurditate. Apoi începu să se gândească la o posibilă reuşită, din care ar fi putut plăti cheltuielile de facultate ale lui Xavier, pe care bursa lui nu le acoperea. Nici ea şi nici Xavier nu ar mai fi fost nevoiţi să se împrumute. Ar fi putut plăti şi valoarea ipotecii. Ar fi putut face

donaţii către NAACP[9] şi ACLU[10] şi către Centrul Juridic de Luptă împotriva Sărăciei, alături de o întreagă listă de organizaţii ce aveau drept scop principal protecţia mediului.
- Incredibil. Dacă într-adevăr aţi putea face asta, ar fi în avantajul multor oameni, zise Valerie.
- Uşor de zis, greu de făcut. Dar începem să demarăm procedurile şi sunt convins că veţi ieşi din asta mai bine decât sunteţi acum.
- Sincer, e tot ce îmi doresc. Dacă nu-i oprim pe nemernicii ăştia fără suflet... Scuze, ştiu că trebuie să las deoparte mânia. Daţi-mi voie să reformulez: dacă la final putem încuraja - ba nu, dacă putem impune - un comportament mai bun pe viitor, atunci toată lumea are de câştigat.
- Aşa vă vreau, concluzionă Everly.
Am spus-o şi înainte: nimeni dintre cei care o cunoscuseră pe Valerie înainte de începerea renovării din Oak Knoll, n-ar fi considerat-o niciodată scandalagioaică. Nimeni n-a considerat-o niciodată o persoană dificilă. Din contră, era chiar opusul. Căuta înţelegere, era respectuoasă din multe puncte de vedere. N-avea mare talent de bucătăreasă, dar puteai conta pe ea să organizeze un parastas, o petrecere de pensionare sau o zi de naştere şi să se asigure că toate acestea decurgeau perfect.
O ştiam drept genul de persoană care îmbrăţişează copacii, drept gardianul a ceea ce făcea din Oak Knoll un loc atât de frumos pentru locuit. Asociaţia de proprietari îi adoptase sugestia ca orice rezident să solicite şi să obţină permisiunea legală, de câte ori dorea să taie un copac cu diametrul mai mare de zece centimetri - ceea ce era maximum cât puteam reglementa; primăria avea propriile reguli, care, din punct de vedere legal, le depăşeau pe ale noastre. Unii copaci chiar trebuiau tăiaţi - şi Valerie era expertă în asta. Selecţionarea deşeurilor şi gestionarea inteligentă a habitatului nu aduceau beneficii doar copacilor, ci şi rezidenţilor umani şi animalelor. Oposumi, vulpi, ratoni, veveriţe, căprioare, veveriţe cu fălci, şopârle, şoimi, orice fel de pasăre cântătoare, cinci specii de ciocănitoare, printre care şi cea cu burtă galbenă şi cea cu creastă... toate aceste creaturi trăiau alături de noi sau obişnuiau să trăiască, înainte de începerea construcţiei; acum, nimeni nu mai zărise vreo ciocănitoare cu creastă de mai bine de un an. Şi nici măcar nu menţionăm efectele devastatoare asupra unor categorii mai puţin vizibile, cum ar fi viaţa insectelor şi

sănătatea solului şi ecuaţiile complicate de dioxid de carbon şi oxigenare, despre care putem vorbi doar în termeni generali.
Să păstrezi aspectul vizual al cartierului Oak Knoll şi ecosistemul echilibrat era o vrednică străduanie. Ne plăcea să avem o autoritate locală motivată să servească comunitatea în feluri în care aceasta nici nu ştiuse că trebuie ajutată. Arar mai trecea o zi între februarie şi noiembrie, în care unul dintre noi să n-o sune sau să nu o viziteze pe Valerie, ca să o întrebe despre plantare şi tăiere, despre fertilizarea ierbii sau uciderea buruienilor, în moduri care să nu afecteze insectele, păsările sau animalele de companie. Şi sincer, uneori o verificam, mai ales în primul an de la moartea lui Tom. Pe scurt, Valerie era ca o ţestoasă: carapace dură, moale pe dinăuntru şi plăcută când o aveai prin preajmă.
Totuşi, aveam rezerve vizavi de procesul pe care urma să-l înceapă cu familia Whitman. La fel de tare ca armonia ecologică, preţuiam şi armonia socială. Valerie era de aceeaşi părere, cu toţii ştiam asta. Aşadar, ce efect urma să aibă acest proces asupra prieteniei sale în curs de dezvoltare cu Julia Whitman? Dar asupra relaţiilor noastre, atât cu Valerie, cât şi cu soţii Whitman? Ce avea să se întâmple cu prietenia dintre copiii lor - că noi doar la prietenie ne gândeam (dacă stăm să ne gândim). Poate o cale mai bună ar fi fost un proces mai puţin vizibil, mai puţin litigios, mai puţin distructiv financiar şi chiar şi aşa, remarcau unii dintre noi, n-ar fi fost ca şi când Brad Whitman ar fi rămas pe drumuri, dacă ar fi fost pus să plătească?
Ne întrebam, dacă Tom ar fi trăit să vadă ce se întâmpla, oare ar fi sfătuit-o pe Valerie să nu intenteze proces? Sau măcar ar fi avertizat-o să nu-l pornească împotriva lui Brad Whitman?
Aceia dintre noi care îl cunoscuseră mai bine pe Tom spuseseră categoric nu. El o iubise tocmai pentru că era deopotrivă tandră şi feroce.Scena de la cina familiei Whitman, în seara când Juniper ceru o maşină, fu una la care nimeni nu şi-ar fi dorit să asiste. Fiindcă, deşi oricăruia dintre noi îi plăcea să admire de pe trotuar casa lor perfectă, să contemple lumina caldă de la lămpile scumpe dinăuntru, să observe cum jgheaburile din cupru captau apusul, când greierii de abia îşi începeau recitalul de noapte în tufele din buxus... şi oricât i-am fi invidiat pentru traiul bun pe soţii Whitman, dezaprobam mărimea casei şi procesul prin care aceasta ajunsese să-şi depăşească în înălţime vecinii şi ne întrebam cum se purtau

unul cu altul atunci când nimeni nu se uita. Eram curioşi să aflăm dacă şi viaţa lor de familie era demnă de invidie, la fel ca şi casa. De pildă, Juniper putea fi un catalizator de drame doar fiindcă avea şaptesprezece ani şi era nerăbdătoare să devină adult, aşa cum mulţi dintre noi eram la vârsta respectivă. Apoi, mai era şi vizita iminentă a mamei Juliei, despre care Julia îi povestise lui Kelli Hanes, la o vorbă în faţa cutiei poştale, de curând, într-o după-amiază când Kelli pleca să intre în tura a doua în sala de urgenţe. Aparent, mama, Lottie Corbett, avea probleme cu banii şi cu sănătatea şi urma să stea cu familia fiicei sale pentru o vreme. Şi peste toate acestea, Brad încă nu ştia că urma să fie dat în judecată - eveniment ce avea să provoace tunete şi fulgere între familiile Whitman şi Alston-Holt. Pentru un moment însă, problema era o maşină şi pe lângă aceasta, o slujbă.
Cina se terminase şi în timp ce fetele curăţară farfuriile, Julia puse pe masă o plăcintă cu căpşuni şi rubarbă.
- Cine vrea şi îngheţată?

Eu, zise Lily ridicând braţul şi făcând cu mâna

.- Primesc doar cei care-şi curăţă farfuria.
- Vreau şi eu, spuse Juniper.
- Ce-ai zice de jumătate de linguriţă? întrebă Julia, amintindu-şi cât de tare se rotunjise la vârsta lui Juniper.
Asta i se întâmplase din pricina unei diete bazate pe gunoaie zaharate de doi bani: Twinkies şi sucuri şi batoane cu dulciuri şi tarte congelate... mâncase orice putuse să-l convingă pe un băiat să-i cumpere din magazinul de cartier, în drum spre liceu, sau orice reuşise să ascundă în betelia pantalonilor sau în buzunare, atunci când casiera nu fusese atentă. Ambele obiceiuri o băgaseră în acelaşi soi de belele: băieţii aşteptau anumite favoruri în schimb. Fuseseră vremuri cumplite, dar Julia nu se ruşina cu ele. îi dădeau tăria să reziste atunci când fiicele sale protestau că aveau reguli mai stricte decât cele impuse de părinţii prietenelor lor.
- Tot alerg patruzeci şi opt de kilometri pe săptămână, spuse nervoasă Juniper şi comentă în privinţa îngheţatei. Nu poţi să-mi dai una întreagă?
- Sigur, răspunse Brad. Mi se pare rezonabil.
îi aruncă Juliei o privire care spunea: „Las-o în pace". Julia se zbârli o clipă, apoi încuviinţă. Avea dreptate. Din nou, exagera cu educaţia. în timp ce luă farfuria din mâna Juliei, Juniper continuă:
- Pe lângă asta, mă întrebam dacă puteţi să mă ajutaţi să-mi iau o maşină. Vă dau banii înapoi.
- O maşină? Pentru ce? întrebă Julia.
Majoritatea adolescenţilor de azi - sau cel puţin cei de la Blakely - nu se grăbeau să conducă. Erau atât de obişnuiţi să meargă cu autobuzul sau să-şi folosească mamele pe post de şofer, încât nici măcar nu le trecea prin cap să-şi cumpere maşini. Julia şi Brad o puseseră pe Juniper să ia lecţii de şofat, ca în caz că era nevoie, să poată trece legal şi în siguranţă la volan. Se asiguraseră ca ea să dea testul şi să-şi ia permisul. Totuşi, ei nu avuseseră o clipă intenţia să o lase să conducă de una singură fără motiv, ceea ce era în regulă, din moment ce nici Juniper nu ceruse asta.
- Pentru muncă, îi răspunse ea Juliei. Fresh Market mi-a oferit o slujbă să aranjez rafturile şi nu vreau ca tu să mă duci mereu la lucru şi înapoi.
- Te-ai angajat? întrebă Julia.
- Ei, de ce ai făcut asta? zise Brad.
- Ţi-am zis că am de gând să aplic la mai multe, nu-ţi aminteşti? îi spuse Juniper lui Brad.

- De ce nu mi-ai zis? întrebă Julia.
- îmi amintesc că am stabilit că vei lucra pentru mine, îi răspunse Brad lui Juniper.
- Nu, răspunse ea încruntându-se. Am zis că poate voi face asta.
- Când s-a întâmplat asta? întrebă Julia. Pentru ea, toate erau noutăţi.
- Acum două săptămâni? I-am spus lui Brad că vreau să mă angajez, ca să nu mă plictisesc toată vara.
- Iar eu am zis că avem un loc liber la expedieri - pe care altminteri l-aş fi dat la ziar, dacă ştiam că nu te gândeşti serios la oferta mea, îi spuse Brad lui Juniper.
- Am spus doar că poate, răspunse Juniper foarte tristă. încă mă gândesc ce vreau să fac.
- *Vreau nişte plăcintă şi îngheţată, ceru Lily cu o privire rugătoare către Julia, care se întoarse imediat la porţionat şi servit.*
- Cu ce? o întrebă Brad pe Juniper. Cu vara asta sau cu viaţa ta?
- Juniper merge la facultate, aşa mi-a zis.
- E posibil. Ar trebui, dacă vrea să aibă o carieră, dar ştim că femeile pot avea alte opţiuni, la fel de bune, nu-i aşa?
- Corect! O să mă mărit cu tati şi o să-l rog să-mi facă şi mie o casă ca asta, doar că portocalie, enunţă Lily.
- Nu poţi să te măriţi cu tata, o atenţionă Juniper, prietenos.
- De ce nu? spuse schimonosindu-se.
- Scumpa mea, tati e căsătorit cu mami. Tu o să te măriţi cu altcineva, îi spuse Julia.

- *Cu cine?*

- Cu cineva pe care o să-l cunoşti mai târziu, când o să te faci

mare.

- Dar... deja îl cunosc pe tati şi mă iubeşte şi eu îl iubesc.
- Aşa e, scumpete. Dar Juniper şi mami au dreptate. Când o să creşti mare, o să cunoşti pe cineva de care o să te îndrăgosteşti nebuneşte şi el o să-ţi construiască casa ta mare şi frumoasă şi eu o să vin în vizită. Ce zici de asta?
- Groaznic. Nici măcar nu-l cunosc. E o prostie, zise Lily scormonind plăcinta din farfurie. Prea multe reguli.

- Prin urmare, încă n-ai acceptat slujba? o întrebă Brad pe Juniper.

- Ba da, dar aş putea să le fac pe amândouă. Ce zici de asta?

- Nu ştiu. Ai mult de citit vara asta, plus lecţiile de pian...

- Vreau să renunţ la pian.

- Şi eu, mărturisi Lily. în ce zi vine bunica?

- O luăm joi de la domnişoara Mabel. Nu te laşi de pian.

- Dar Juniper?

- Juniper e suficient de mare să ia decizii singură.
- Bine, zise Brad în timp ce se freca pe bărbie. Sigur, îţi cumpăr o maşină - şi nu e nevoie să-mi dai banii - şi ia şi slujba de la magazin, atât timp cât vii la mine patru ore pe zi, trei zile pe săptămână. Ne-am înţeles?
- Da! se însenină Juniper.
- Primeşti o maşină? întrebă Lily.
Brad îi întinse mâna şi ea i-o scutură. Juniper era pe cât de uşurată, pe atât de surprinsă.
- Cred că da.
- Mergem s-o luăm mâine, după şcoală, o anunţă Brad.
- Mâine are de alergat, enunţă Julia, simţind că întreaga situaţie îi scăpa din mână.

- Nu e neapărat nevoie, spuse Juniper. Mâine e perfect.

- Pot să vin şi eu? Să mă uit la maşina lui Juniper? sări Lily.

- Ai lecţii de dans, îi reaminti Julia.

- Tu şi cu mine, ne dăm întâlnire poimâine, ce zici?

- Cred că e în regulă, răspunse Lily, revenind la plăcintă.

- E grozav, mulţumesc! spuse Juniper şi merse să-l îmbrăţişeze pe

Brad.

- De acord cu tine, scumpo, răspunse el şi o sărută pe frunte. Să nu laşi niciodată pe cineva să spună că Brad Whitman n-are grijă de toate fetele lui.
Mai târziu, când Lily era în pat şi Juniper în camera de oaspeţi, vorbind la telefon cu una dintre prietenele ei - probabil despre maşina pe care urma să o primească - Julia i se alătură lui Brad pe veranda de lângă piscină. Era o noapte neaşteptat de răcoroasă pentru mijlocul verii. Atunci aprecia cel mai mult piscina - când putea să alunece în ea după lăsarea întunericului, când piscina era luminată şi atrăgătoare ca în resorturile pe care le văzuse în filme sau la televizor, ca piscinele milionarilor din Miami, Los Angeles sau Hawaii. Ea şi Brad erau milionari acum - sau cel puţin Brad era, ceea ce o făcea şi pe ea, prin alianţă. Nu trăiau la nivelul celor cu adevărat bogaţi, cu conace şi apartamente pretutindeni în lume, cu yachturi, avioane particulare şi toate cele. însă Julia nici nu-şi dorea acel stil de viaţă. Voia exact ceea ce avea în clipa aceea: o casă
perfectă, siguranţă şi securitate şi un soţ perfect (sau pe aproape), al cărui scop declarat era să aibă grijă ca ea şi fetele ei să ducă această viaţă perfectă.
- Am fost surprinsă să aud că voiai să o angajezi pe Juniper, spuse Julia când se aşeză pe un scaun în dreapta lui Brad.
- Am vrut să îţi spun. Scuze pentru asta.
- O maşină? E prea mult.
Brad se uita la piscină. Luminile ei lăsau valuri palide pe chipul şi pe faţa lui şi pe spatele casei. Pe masa de lângă cotul lui zăcea o sticlă de bere locală, ce-i fusese oferită în speranţa că avea s-o recomande publicului. Uneori mai făcea asta în reclamele lui. Mereu nonşalant - Brad nu era om de vânzări. Tocmai de aceea, plasările de produs pe care le făcea deveniseră subiect de interes public şi speculaţii în regiune. Un campion, aproape. Ce urma oare să mănânce, să bea, să poarte sau să ţină în mână în următoarea sa reclamă? Era o competiţie între furnizorii care voiau să-l linguşească. Lui Brad îi plăcea asta - primea gratuit o grămadă de produse locale. Şi Juliei îi plăcea, de asemenea, că Brad devenise atât de cunoscut. Era mereu politicos când oamenii îl recunoşteau pe stradă şi îl opreau puţin să-i vorbească. Când apari la televizor eşti celebru de facto, chiar dacă conduci o companie de încălzire şi

ventilaţie. Un peşte mare, într-un iaz mic: îi convenea lui Brad şi-i convenea şi Juliei.
- E timpul să aibă şi ea maşină, nu crezi? îi spuse el Juliei.
- Poate, dar nu trebuie să-mi şi placă. încă un motiv de îngrijorare pentru mine.
- O să-i instalăm un dispozitiv de urmărire pe maşină, ce zici? Există acum tot felul de tehnologii care ne pot ajuta să vedem cum conduce şi unde se duce. îi face pe copii să fie mai sinceri şi, prin urmare, mai în siguranţă. Oricum, asta e ideea.
- Bine, în regulă, zise Julia fiindcă din punctul de vedere al unei mamei, era perfect de acord, deşi Julia din adolescenţă ar fi fost îngrozită de ideea ca mama ei să o urmărească oriunde ar fi mers. Şi m-a surprins şi Juniper; munca la centrul de expediţii nu-i tocmai genul de job care să-i fie pe plac.
- Rămâne de văzut. E posibil să-i placă. îţi garantez că n-o să se dea în vânt să umple rafturi la alimentară. Odată ce vine să lucreze cu mine şi prinde mersul lucrurilor, pun pariu că o să aprecieze mai mult întreg mecanismul - i-am spus că o să o învăţ totul de la zero şi că mai târziu o să-i fac loc la conducere, dacă asta-şi doreşte.

- Management? Ea zice că vrea la facultate.

- Eu nu văd nici un rost în asta. Tu vezi?

- Dacă vrea să aibă o carieră...

- Tocmai că-i ofer una, zise Brad.
- Ceea ce e foarte generos din partea ta, spuse Julia grijulie. Dar poate o să aibă şi alte înclinaţii.
- Acum cânţi o cu totul altă melodie decât cea pe care o cântai acum trei ani, când te-ai înrolat în programul cu Promisiunea, spuse Brad în timp ce se întorcea către ea.
- De ce? Fiindcă susţin şi alternative în afară de căsnicie şi maternitate? Sunt realistă. Promisiunea Purităţii a fost exact ceea ce ea avea nevoie - dar chiar avem impresia că o să se ţină de asta după ce face optsprezece ani? Chiar crezi că asta are de gând?

- Eu vreau să mă lămuresc ce ai tu de gând. -Eu?

- îi transmiţi mesaje amestecate. Păstrează-te pentru căsătorie - dar nu te căsători prea curând. Mai întâi mergi la facultate şi fă-ţi o carieră. Dar te rog nu merge la facultate dacă e prea departe. Sau deloc - mai bine mărită-te bine şi lasă-l pe bărbatu-tău să aibă grijă de tine. Nu mă miră că e confuză şi are toane. Eu cel puţin îi ofer o opţiune reală, concretă şi lipsită de ambiguitate în ceea ce priveşte viitorul ei.
- I-ai spus, de asemenea, şi că nu trebuie să se ţină neapărat de jurământ? spuse Julia iritată de acuza adusă.
- Nu, dar i-am reamintit că trebuie să ia totul în serios, că virginitatea e superputerea unei tinere.
O superputere pe care Julia n-o avusese - pe care nu putuse s-o aibă, din moment ce fusese deja distrusă. Violată. Cuvântul era greu, dar corect. Oricum n-ar fi reuşit să se păstreze pură; îi lipsise înţelepciunea, sprijinul, puterea - toate instrumentele care le garantau fiicelor ei asta, prin programul Noua Speranţă şi prin metodele de creştere pe care ea şi Brad le foloseau.
- Tu realizezi că dacă ea decide că Whitman CVAC i se potriveşte, o să ai mai mult timp să te bucuri de ea acasă, sau măcar prin apropiere?
- Nu m-ar deranja asta.
- M-am gândit eu. Vezi? Mereu am grijă de fetele mele. De toate.
Julia sorbi îndelung din bere şi se gândi dacă mesajele pe care i le transmitea lui Juniper erau într-adevăr atât de amestecate. Da, o încurajase pe Juniper să ia în serios tot ce ţinea de Promisiunea Purităţii. Voia ca fiica ei să se preţuiască mai mult decât ea, Julia, o făcuse în adolescenţă, voia ca fiica ei să privească castitatea ca pe lucrul care o punea la cârma destinului său.
De asemenea, Julia credea din toată inima că, cu toate neajunsurile, căsnicia combinată cu maternitatea full-time ofereau o existenţă mult mai bună decât jongleria constantă între muncă şi grija faţă de copii, într-un mariaj cu un bărbat care nu avea să privească niciodată creşterea copiilor şi munca de acasă ca pe o slujbă egală cu a lui. îi spusese lui Juniper că, sincer, nu cunoştea nici o femeie care să aibă serviciu şi al cărei soţ să-i fie partener egal în această privinţă.
în acelaşi timp, Juniper era strălucită şi curioasă şi ar fi putut să aibă o carieră, măcar pentru o vreme; Julia nu voise să descurajeze

asta - cel puţin nu cât Juniper era atrasă de şcoală. Da, era vinovată pe deplin de toate acuzele.
- Ai dreptate cu tot ce spui, îi spuse lui Brad. Dorinţele mele sunt amestecate, dar asta fiindcă o iubesc atât de tare. Vreau să fie fericită. Dacă vrea să conducă afacerea alături de tine, atunci fie, mă bucur din inimă. Mai ales că atunci nu s-ar mai mărita cu cineva care s-o mute din statul ăsta.
- Nu, aşa e, întări Brad.
Julia privi către lumina vălurită de la suprafaţa apei. Chiar şi acum, stând acolo, simţea cum totul era în mişcare. Era mereu pe grabă, mereu preocupată să-şi menţină sau să-şi îmbunătăţească traiul ei şi al celorlalţi... Dacă nu ducea copiii cu maşina la şcoală sau nu făcea voluntariat la Blakely, făcea sport pentru a nu se îngrăşa, sau planifica mesele familiei sau supraveghea serviciul de curăţare sau lucra cu decoratorul sau stătea pe drumuri pentru diverse comisioane sau se preocupa cu necazurile mamei sale - petrecând ore în şir la telefon cu doctori, servicii de sănătate sau cu însăşi Lottie. Unde era uşurarea care îşi imaginase că va veni odată cu această căsnicie? Ratase majoritatea timpului din primii nouă ani de viaţă a lui Juniper şi, deşi acum era mult mai disponibilă pentru ambele fete decât fusese pentru Juniper singură, simţea adesea că era precum calul proverbial care trăgea la căruţă alergând după morcov - doar că şi-l atârnase singură. între timp, fetele ei creşteau şi se îndepărtau de ea pe zi ce trecea.
- Aş vrea să pot opri timpul. Sunt oare atât de ridicolă că vreau să o mai ţin aproape, să le mai ţin aproape pe amândouă, pe cât de mult posibil?
- După cum ai crescut? Deloc.
- Nu vreau să par genul ăla de mamă disperată care nu-şi lasă copiii să aibă propriile vieţi.
- îţi garantez că nu te transformi în mama ta.
- Mda, Lottie. N-o să fie uşor s-o avem pe aici. îmi pare rău. Tare aş fi vrut să stea acolo cu Mabel, cât timp i se repară rulota.
De curând, mama Juliei produsese o explozie care-i distrusese o mare parte din rulotă; din cauza fumului inhalat, intrase într-un program de dezintoxicare la policlinică; cea mai bună prietenă a lui Lottie, Mabel, fusese bucuroasă s-o primească pe Lottie să stea cu ea, însă doar până săptămâna următoare, când Mabel avea să se opereze, să-şi pună proteză la un genunchi, având la rândul său

nevoie de îngrijire. Mabel urma să meargă acasă la fiul său în Pittsboro, iar Lottie urma să vină la ei.
- Presupun că va trebui să-i găsim de lucru. N-ai zis tu că amica ta Valerie - indică spre casa ei - urmează să sape un mic iaz cu peşti? zise Brad.
- Da, aşa e.
Pare genul de persoană care n-ar refuza o bătrână plictisită şi bolnavă, care ar avea mult timp liber şi ar vrea să urmărească progresul lucrării - chiar dacă - de fapt când, bătrâna devine o pacoste. Nu trebuie să-i dăm un avertisment înprealabil.

Julia zâmbi, convinsă că Brad glumea

- .Eşti gata pentru cel mai tare shopping? o întrebă Brad pe Juniper de cum o luă de la Blakely, la sfârşitul zilei de şcoală, aşa cum îi promisese.
- Cred că da.
- Crezi? zise el imitându-i tonul precaut şi făcând o faţă prelungă. Aşa, taie-mi din entuziasm!
- Scuze, zise ea punându-şi centura. Sunt gata. Atât doar că e... ciudat. Adică, vorbim de o maşină.
- Ai cerut o maşină, îi zise el, luând curba pe lângă directorul adjunct, care era de serviciu la coada de maşini.
- Şi dacă ceream o girafă? i-o întoarse Juniper, încercând să detensioneze atmosfera.

Nu voia să-l facă să regrete târgul făcut, să-l regândească sau să se

răzgândească.

- Din păcate, ne-ar trebui o curte mai mare. Dar pentru maşină e

loc.

- Bine, rămânem doar la maşină. Pentru moment.

- Ah, deci acum e „pentru moment"?
- Da, păi am intrat pe site-ul ăsta, unde poţi să cumperi cam orice broască de copac. Mie cel mai tare îmi place aia cu ochi roşii, însă îmi place şi broasca- clovn şi broasca cu picioare de tigru, aşa că...
- Nu ştiu ce părere ar avea mama ta despre asta, râse Brad.

Ştiu. Tocmai de aia n-am comandat nici una. încă

.Lui Juniper îi plăcea acest schimb de replici nevinovate cu Brad mai mult decât s-ar fi aşteptat. Simţea că totul era ca pe vremuri şi-i dădea speranţa că temerile ei legate de a munci cu şi pentru el erau neîntemeiate, că totul avea să iasă bine. Nu voia să se gândească mereu la Brad. Prefera - mult mai mult - să se gândească la Xavier. Să-l atingă pe Xavier. Să-l sărute pe Xavier. Se scutură singură din visare. Trebuia să se concentreze pe achiziţionarea unei maşini.
Juniper nu prea avusese ocazia să se plimbe în maşina lui Brad, „jucăria" lui, aşa cum el îi spunea el, Maserati Grand-Turismo decapotabil, lucios şi neted, cu un motor V8 de 4,7 litri, despre care Juniper ştia că-l costase 160 000 de dolari, doar fiindcă Brad îşi lipise eticheta cu preţul pe avizier. Acesta nu era genul ei de maşină şi nu şi-ar fi cumpărat-o nici dacă ar fi avut banii - dacă, să spunem, Brad în loc să fi făcut două milioane de dolari din şmecheria pe care o inventase ar fi făcut zece sau o sută. Genul ăsta de lux o agita pe Juniper. O singură mişcare greşită, fie în interiorul maşinii sau cu maşina şi te alegeai cu o pată, o tăietură, o zgârietură sau o ciobitură, a cărei reparaţie ar fi costat o avere în sine. Şi-n plus, nu era deloc stilul ei. Ei îi plăceau lucrurile mai necizelate, mai practice. Lui Brad îi plăcea să-şi scoată maşina noaptea târziu pe autostradă, când nu era trafic, şi „să-i dea talpă".
Juniper ar fi preferat mai degrabă un jeep sau o camionetă pe care să o folosească prin munţi, off-road, cu 16 kilometri la oră, până să fi dat de o cascadă sau un loc idilic de campat. Ar fi putut merge împreună cu Xavier, nu acum, dar poate într-o bună zi. Să se întindă pe o pătură şi să privească stelele. Şi poate să facă şi alte lucruri.
însă acum nu avea voie să meargă cu maşina decât la muncă şi înapoi acasă, mai puţin în cazul în care ar fi obţinut o permisiune specială, asta-i spuseseră părinţii. Cealaltă regulă fusese că trebuia să-şi plătească singură benzina. De asemenea, nu avea voie să ia cu ea în maşină băieţi (ceea ce se subînţelegea). Nu avea voie să plimbe pe nimeni fără să i se dea voie înainte. Ei îi convenea. Tot ce conta pentru ea era că avea o maşină cu care să meargă la lucru, unde avea să se întâlnească cu colegul ei preferat, Xavier. Nu spusese asta nimănui altcuiva în afară de Pepper, care îi trimisese lui mesaj din partea ei, să-i dea vestea bună, însă nu primise înapoi nici un răspuns.

Fir-ar să fie, făcea asta din nou; era ca şi cum fiecare drum din mintea ei ducea spre Xavier. „Concentrează-te, fată!" îşi zise zâmbind în sinea ei. Era o problemă drăguţă. în timp ce ea şi Brad traversau oraşul, el întrebă:
- Şi, cum a fost la şcoală?
- Facem doar recapitularea de sfârşit de an. E atât de plictisitor. Nu mai menţionă şi faptul că Meghan o urmărise în baia fetelor şi o tachinase că ratase petrecerea de ziua unei colege, cu un weekend în urmă, o petrecere care fusese cea mai tare din parcare. Fără părinţi, cu destul alcool, ceva droguri recreaţionale şi dansuri „de care tu sigur nu ai voie". Juniper îi răspunsese: „Geloasă că am luat zece la testul de engleză, nu-i aşa?" şi Meghan se încruntase: „Testul ăla-i doar o pierdere de vreme".

- Nu-i aşa că de abia aştepţi să scapi?

- Da, aşa e.

- îmi amintesc şi eu sentimentul ăsta.

- Şi mai am încă un an. Mi-aş dori să dau un test să trec direct peste ultimul an şi să-mi iau diploma mai devreme.
- Şi nu poţi?
- Nu ştiu, zise ea. N-am mai auzit pe altcineva s-o facă.
- Ei bine, scumpa mea, uite aici prima lecţie de adult: vrei ceva, ceri. Simplu. Bine, când spun ceri, nu zic s-o spui pur şi simplu: „Hei, poţi să-mi dai asta?" şi să te aştepţi chiar să primeşti ce doreşti - azi fiind o mică excepţie de la regulă, îi zise el zâmbind. Ai cerut şi ţi s-a dat - sau ţi se va da - destul de direct. Dar zic aşa, ca lecţie de viaţă la modul general: află cum să obţii ceea ce-ţi doreşti şi apoi fă tot ce trebuie să faci ca să obţii asta.
Juniper luă aminte la vorbele lui. Acesta nu era mesajul pe care îl primise de la părintele Matthews la Noua Speranţă. Când mama ei începuse s-o ducă la şcoala de duminică, la biserică şi apoi într-un grup de tineri şi în Programul Purităţii, tot ce auzise Juniper de la părintele Matthews şi de la toţi adulţii pe care-i cunoştea (din afara şcolii) fuseseră indicaţiile Bibliei către femei - şi anume să aspire, să fie ascultătoare şi supuse faţă de viitorii soţi şi să privească maternitatea ca pe cea mai mare realizare, evitând munca din afara căminului. O femeie trebuia să fie modestă şi

lipsită de pretenţii sau de ambiţie şi recunoscătoare soţului, căruia să-i încurajeze toate ambiţiile şi nevoile.
Din ce-şi dădea seama Juniper, i se părea că Julia acceptase cu bucurie modelul acela şi, aparent, încă o făcea. însă, pe măsură ce familia ei se dezobişnuise să meargă la biserică în mod regulat, Juniper auzise din ce în ce mai puţin dogma - cu mici contradicţii, până de curând. Acum mama ei părea de acord ca facultatea şi cariera să fie o alegere bună. Juniper se întreba dacă nu cumva ori îşi schimbaseră părerea, ori dacă într-adevăr crezuseră asta cu adevărat, de la bun început.
Şi noi ne întrebam acelaşi lucru. Posibil ca Julia să fi ales modelul soţiei îndatoritoare din raţiuni pur pragmatice. La urma urmei, pendulase între joburi de când începuse să facă babysitting, la vârsta de unsprezece ani, aşa că ce putea să-i displacă la o formă de credinţă, în care practic bărbatul (oricare ar fi fost el) o lăsa să stea acasă, să se ocupe doar de gospodărie şi de educaţia lui Juniper? în primul rând, începuse să meargă la Noua Speranţă doar la sugestia unei alte angajate de la Whitman CVAC, Cindy. Juliei îi plăcea mediul de la biserică, cu grija şi sprijinul aferente, cu conceptul de renaştere şi apartenenţă (posibile doar prin botez şi până la urmă, de ce nu?). Faptul că Brad o aprobase o motivase şi mai tare. Bănuim că Iisus avusese foarte puţin de-a face cu toate acestea.
Şi oricum, cine îl cunoscuse pe Brad înainte de Julia ştia că omul nu se ţinuse de aceste crezuri stricte şi tradiţionale şi e posibil să nu se fi ţinut, de fapt, niciodată. Juniper începea şi ea să-şi dea seama de asta. Nu i se părea neapărat ceva rău, ci doar stânjenitor.
- Prin urmare, dacă aş putea să termin Blakely mai devreme, tu şi mama aţi fi în regulă cu asta?
- Faci optsprezece ani în decembrie. E viaţa ta şi faci ce vrei cu ea.
- OK, zise ea, văzând cum i se deschid uşi acolo unde înainte văzuse doar ziduri. Bun aşa, am să mă interesez.
- Dar uite care-i treaba, zise Brad. Să spunem că reuşeşti să sari o bucată din ultimul an. Dacă reuşeşti, îţi recomand să nu te grăbeşti să începi facultatea mai devreme, dacă la asta te gândeşti. De fapt, am să fiu sincer cu tine şi am să-ţi spun direct că nu vreau să mergi la facultate. E o mare risipă de timp şi de bani pentru cineva în poziţia ta. Mai lasă-mi un an până să te decizi de tot. O să

începem cu expediţiile, o să te învăţ toate cele şi apoi te hotărăşti ce vrei mai departe.
- Bine, spuse ea, acesta fiind singurul răspuns posibil în situaţia dată. Dar nu ştiu dacă pot sări peste.

- Da, bine. Oricum ar fi, asta e ideea.

„Oricum ar fi", îşi zise ea, „nu rămân la Whitman CVAC." Brad opri

în parcarea de la CarMax şi spuse:
- OK, regula numărul unu: nu iei nimic care are un kilometraj mai mare de 48 000 de kilometri. A doua: camionetele de tip pick-up ies din discuţie, au un consum de căcat, scuză-mi expresia, şi chiar n-are sens să-ţi arunci banii pe fiecare plin. A treia: nu te uita după maşini mici - vreau să fii în siguranţă. Ultima regulă: nimic peste patruzeci de mii.
- Ai zis treizeci.
- De dolari, zise el.
Găsim că e important de menţionat că, deşi Juniper locuia într-o casă care, conform registrului de taxe, fusese vândută cu 1,7 milioane de dolari şi deşi venise la CarMax într-o maşină sport de import, pe care tatăl ei vitreg dăduse mai mult decât oricare din vechii rezidenţi din Oak Knoll plătiseră pentru casele lor şi deşi fusese de mult obişnuită să se îmbrace în haine moderne şi să aibă propria cameră, Juniper era uimită de bugetul fixat de Brad. Mută. Pentru o clipă, rămase cu gura căscată.
- Şi, aşa cum i-am promis mamei tale, o să instalăm şi un monitor, să fim siguri că mergi responsabil şi să ştim unde eşti, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor.
- Sigur, bine, zise Juniper fără să stea pe gânduri, din moment ce nu avea nici o intenţie să-i păcălească în vreun fel.
Brad se înclină şi o conduse spre parcare. Din mulţimea de oferte, din rândurile nesfârşite de maşini curate şi strălucitoare cu consum decent şi indici buni de siguranţă şi ferestre cu etichete de preţuri mai mici de patruzeci de mii, Juniper alese şi testă trei vehicule diferite şi apoi alese un Range Rover Evoque alb, de trei ani, cu 35 000 de kilometri la bord. Brad îi scrise vânzătoarei un cec de 30 000 de dolari şi puţin mai târziu, când SUV-ul era spălat şi cu plinul făcut şi adus
spre livrare, Brad îi dădu cheile lui Juniper şi-i spuse:

- în regulă, scumpo, acum e doar a ta.
Juniper îi făcu maşinii o poză pentru a i-o arăta lui Pepper şi apoi îşi încolăci braţele în jurul lui Brad, aşa cum o făcuse dintotdeauna, aşa cum şi el se aştepta să o facă.
- Mulţumesc. Mulţumesc din suflet.
- Cu plăcere. Vorbesc serios. Acum, nu mă face să-mi pară rău de asta, ne-am înţeles?
Privirea lui îi readuse înapoi toate neliniştile.Circumstanţele atenuante, atunci când le cunoşti, influenţează puternic modul în care priveşti un lucru sau o persoană. Ne plăcea Juniper, aşa cum o cunoscuserăm până atunci. Dar cu siguranţă ne era greu să vedem o fată de vârsta ei într-un SUV de lux, pe care majoritatea nu ni-l puteam permite, în mod responsabil.
Totuşi, dacă am fi ştiut atunci povestea celei de-a treia aniversări a ei, poate n- am mai fi ridicat din sprânceană la vederea maşinii cu care venise acasă în ziua aceea. N-am mai fi comentat între noi că era răsfăţată. Am fi admirat acel alb şi lustruit simbol al statutului său fără invidie - sau, oricum, cu mai puţină invidie - fiindcă am fi înţeles mai bine lucrurile prin care trecuse în primii săi ani de viaţă. Adevărul e că, dincolo de a fi profitat de oferta lui Brad, procedase fix cum ar fi făcut-o oricare dintre noi, în aceleaşi circumstanţe.
(însă în ceea ce priveşte faptul că judecam acţiunile părinţilor săi, atât din trecut, cât şi din prezent, ar fi cu totul altă discuţie.)
Lucrurile se întâmplaseră în felul următor: Julia şi Juniper locuiau în Carolina de Nord, acolo unde crescuse Julia. Lottie, mama Juliei, trăia în rulota de care auzisem, însă Julia, în vârstă de nouăsprezece ani şi sătulă să o servească pe Lottie tot timpul, îşi luase propriul apartament - de fapt, o singură cameră deasupra frizeriei din

oraş - cuvântul oraş fiind o exagerare, acesta reprezentând mai degrabă o intersecţie cu un semnal galben intermitent de atenţionare în mijloc. Cele patru colţuri ale intersecţiei erau ţintuite de clădiri comerciale. Rezidenţii erau împrăştiaţi între aceste colţuri, într-un tipar dezordonat de cocioabe, rulote şi mici ferme, întinse pe vreo trei kilometri

.Aniversarea de trei ani a lui Juniper începuse cu dificultăţi. Soba fusese înfundată toată noaptea, aşa că apartamentul era înăbuşitor, în ciuda faptului că singura fereastră existentă fusese larg deschisă tot timpul. Nici fata şi nici mama nu dormiseră prea bine, fiind transpirate şi irascibile pe tot parcursul nopţii. Şi acum Lottie o ţinea pe Julia la telefon, în timp ce Julia încerca să mănânce şi să o hrănească şi pe Juniper, apoi să o îmbrace şi să o pregătească pentru ziua în curs.

Ţineţi cont de faptul că Julia, care urma să împlinească douăzeci de ani în două săptămâni, era o mamă singură care nu reuşise să-şi facă timp să-şi dea bacalaureatul - fiind, de fapt, doar o fată ce încerca să-şi croiască drumul spre maturitate, cu un plus de integritate faţă de anii adolescenţei.

Era la telefon cu mama ei - un telefon cu fir, deoarece un mobil era mult prea scump pe lângă chiria şi rata la maşină (cu dobândă de 24%) şi banii pe care trebuia să-i dea bonei care avea grijă de Juniper în timp ce ea era la muncă. Sub nici o formă nu voia să o lase cu Lottie, care încă îşi câştiga traiul curăţând casele oamenilor înstăriţi din zonă, în cel mai apropiat oraş ca distanţă. Până şi telefonul fix costa mai mult decât voia Julia să cheltuie, însă cum putea oare să se descurce fără telefon?

în dimineaţa respectivă, Lottie avea o problemă cu un câine şi o sunase pe Julia să-i povestească. Julia o ascultă preţ de un minut, apoi îi spuse:
- Mama, nu am timp de asta, trebuie să o duc pe Juniper la bonă şi apoi să plec la muncă. Spune-i doar lui Barney să lege câinele ăla, că dacă nu, suni la poliţie, hai că nu e aşa greu.
- N-am numărul. Care e?
- Caută-l. Eu sigur nu-l ştiu.
- Ce crezi că am o carte de telefoane? Nu le aduc pe aici, asta dacă le mai tipăresc.
- Bine, du-te la biblioteca publică şi caută-l acolo.
- Nu vreau s-o aduci pe Juniper aici mai târziu, dacă mai e câinele ăla prin preajmă.

- Bun, atunci vino tu la noi. Facem brioşe.

- N-ai de gând să-i dai o masă caldă?

- Ba da, zise Julia, gândindu-se că cel mai probabil va fi un hotdog.

Vino sau nu veni. Trebuie să închid, mamă.
Fără să mai aştepte un răspuns, Julia închise şi se întoarse către Juniper, care stătea la masă, mâncând unt de arahide din borcan, cu linguriţa.

- în regulă, Juni, sărbătorita mea mică, hai să-ţi punem hăinuţa.

- Vreau şi cizme, spuse Juniper, coborând din scaun.

- Dar nu plouă.

- Cizme! decretă ea.
Porni chitită spre salteaua japoneză care le servea drept pat, sub care era depozitată încălţămintea lor, alături de cutii din plastic cu ciorapi, şosete, chiloţi şi colecţia de ursuleţi Beanie Babies, toate cumpărate de la un second-hand din oraşul învecinat, de lângă biblioteca locală despre care Julia îi spusese mamei sale, aflată pe o stradă mai sus de unde lucra Julia.
- Bine, cizme, cedă Julia. Dar trebuie să ne grăbim.

Erau aproape ieşite pe uşă când telefonul sună din nou. Julia ezită, însă sperând că poate era managerul ei de la Dance-n-Dine, care voia să o anunţe că era o inundaţie sau că inspecţia sanitară îi închisese temporar şi putea să-şi ia ziua liberă, răspunse. Era Lottie, din nou. Maşina ei nu voia să pornească şi voia ca Julia să vină să o ia.
- Julia, spuse ea, ştii că nu pot să trec de ziua asta dacă câinele ăsta stă la uşa mea şi mă mârâie. O să fiu prizonieră.

- Câinele e acolo acum? -Da.

- Şi ai ajuns până la maşină, corect?
- Riscându-mi viaţa, da. Nu-mi spune că trebuie să mă duc la Shay
- femeia aia e un gunoi şi nu vreau să am de-a face cu ea.
- Hai, mamă, mă faci să întârzii.
- Patty o să înţeleagă.
- Patty o să mă dea afară. Nu pot să-mi pierd serviciul.
- Oricum nu-mi place că lucrezi acolo. Se uită toţi bărbaţii ăia la tine ca şi cum... nu ştiu. Carne proaspătă. Las-o să te dea afară. Poţi să te muţi înapoi cu mine.

-Nu.

- Ei bine, asta e o alegere, corect.

- Da, este. Fii gata când ajung acolo - şi te întorci singură acasă,

ne-am înţeles? -Cum?

- Nu-mi pasă. Te descurci.
Juniper îşi aminti că fusese zorită pe uşă şi apoi pe scări, până la maşină. Transpirase cu jacheta pe ea. Maşina mirosea a ţigări râncezite, fiind afumată până la refuz de fostul proprietar, sau proprietari. AMC Gremlinul era mai bătrân ca Julia şi fusese martorul multor obiceiuri nesănătoase şi scârboase, de-a lungul anilor.
După ce o culese pe Lottie şi o lăsă la bibliotecă, Julia conduse spre bonă cu o viteză ce-i păru periculoasă lui Juniper. Aceasta stătea într-o casă dărăpănată, pe un drum de ţară, la vreo şase kilometri în afara oraşului. Casa era pătrată şi vopsită în culoarea

mentei palide, cu un acoperiş din carton bituminat. Un gard din plasă de sârmă o împrejmuia, îngrădind câini sau copii care stăteau pe acolo. La momentul acela, Juniper era singurul client uman al bonei.
- Karen, am ajuns, strigă Julia, zorind-o pe Juniper să intre pe poartă şi apoi să urce treptele din lemn. Uşa casei era deschisă. Nimeni nu răspunse. Julia o grăbi pe Juniper înăuntru.
- Unde e? Karen?
Casa - cu toate cele patru camere - părea goală, exceptându-l pe Doofus, bătrânul câine al lui Karen, care stătea în faţa televizorului şi dădea din coadă,
fără a se obosi însă să le întâmpine. Pe ecran rula un talk-show matinal, care era în mijlocul segmentului de gătit. Julia rămase cu Juniper în sufragerie şi căzu un moment pe gânduri. Se lăsă pe genunchi şi spuse:
- Juni, mami trebuie să plece. Stai aici pe canapea şi nu te mişca. Karen se întoarce într-un minut.
- Nu vreau.
- Iubire, mami trebuie să meargă la muncă, altfel n-o să mai aibă cu ce să-ţi cumpere încă un ursuleţ Beanie Bag data viitoare când mergem la magazin.
- Nu pleca.
- Karen se întoarce imediat, spuse Julia şi o luă în braţe şi-şi atinse nasul de al lui Juniper. Fii tu fata mea cea responsabilă şi ai grijă de Doofus, OK? Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. O aşează pe Juniper pe canapea. Ne vedem imediat după somnul de după-amiază şi o să facem brioşe de ziua ta. Yay!
- Yay, spuse şi Juniper pe un ton stins, ca şi când ar fi răspuns la o întrebare.
Julia plecă. Pentru un timp, Juniper rămase acolo unde Julia o pusese, cu picioruşele încălţate cu cizmele Dora Exploratoarea ieşite în afară. Avu grijă ca ele să nu atingă materialul canapelei. îşi păstră jacheta pe ea, deşi încă transpira. Urmări porţiunea din emisiunea de gătit. Oamenii din emisiunea povesteau despre cum să gătească un rântaş, cuvânt care îi aminti lui Juniper de personajul Roo, micul cangur din poveştile cu Winnie The Pooh. Fetiţa urmări cu mare atenţie emisiunea, aşteptând ca micul prieten al lui Pooh să iasă cumva din oală.
Când îi fu limpede că Roo nu mai avea să apară, Juniper vru să schimbe canalul, însă i se spusese să rămână pe canapea şi nu voia

să aibă probleme, atunci când Karen se întorcea şi ar fi găsit-o pe jos.
Puteţi să vă imaginaţi fetiţa acesta, pe canapeaua albastră în carouri, cu părul ei şaten-deschis strâns în codiţe mici, cu cizmuliţele ei roz înflorate, ieşite în afară, atârnând deasupra unui covor împletit, din anii '70, uzat şi cu un model portocaliu amestecat cu maroniu şi arămiu? Canapeaua avea o mică pată de sânge pe ea, probabil din pricină că fostului proprietar îi sângerase nasul, dar cine putea spune asta cu certitudine? Juniper avea obrajii înroşiţi. îşi alungă lacrimile clipind din gene.
Colanţii ei dungaţi în culorile curcubeului i se întrezăreau ieşind din cizme de sub fusta ei roz de balerină. în timp ce aştepta, ciupi materialul de deasupra genunchilor, îl ridică şi apoi îi dădu drumul. Făcu asta de patru sau cinci ori. Se scobi în nas. îşi scărpină ciupitura de păianjen de la gât.
Maţele îi chiorăiră, vestind-o că era timpul pentru o gustare. Poate Karen o să-şi aducă aminte că azi era ziua ei. Poate că avea să-i dea viermi din jeleu ca gustare. De asemenea, voia la toaletă. Acest din urmă motiv îi dădu lui Juniper curajul să se mişte de pe canapea. Era convinsă că bona avea să fie mai supărată pe ea dacă făcea pipi pe canapea decât dacă se mişca de acolo.
Baia fără ferestre era o peşteră mică, umedă şi întunecată. Lui Juniper nu-i plăcea nici măcar atunci când arăta cel mai bine. Azi îi părea sinistră. Ceva putea să se ascundă după perdeaua de duş, pândind momentul să sară şi să o înşface. Se apropie cu inima tremurândă.
Ca să ajungă la întrerupătorul de lumină, Juniper trebuia să tragă taburetul de sub chiuvetă şi să se urce pe el. Pe când ce se urca, inimioara ei de pasăre bătea tare, făcând-o să tresară, apoi totul se întunecă. Ea începu să plângă şi, în acelaşi timp, se scăpă pe ea. Şi Karen tot nu mai venea.
Juniper nu ştiu ce altceva să facă, decât să fugă din baie. Rămase în living, cu hainele murdărite care începeau să se simtă lipicioase şi reci pe piele şi cu faţa brăzdată de lacrimi. Nu mai venea nimeni după ea. Era singură acolo cu Doofus şi avea să rămână singură pe veci, fără gustări de ziua ei sau brioşe sau cadouri de la bunica. N-avea s-o schimbe nimeni în haine uscate. N-avea să pună nimeni un film sau să-i citească o poveste înainte de somnul de după-amiază.

Avea trei ani în ziua aceea; n-avea o percepţie clară asupra a ceea ce însemna dragostea, dar dragostea, aşa cum o ştia ea, era atunci când cineva te lua în braţe şi tu-l strângeai tare. Iar acum nu avea pe nimeni.
Cât timp petrecuse Juniper aşa singură, convinsă că fusese abandonată, fără vreo şansă de a fi salvată? Greu de spus. Mai târziu, Karen îi spusese Juliei că fusese alături să-şi îngrijească tatăl, care suferea de scleroză multiplă şi avea nevoie de ceva ajutor în plus cu rutina de dimineaţă. Când se întorsese acasă, o găsise pe Juniper sub masa din bucătărie, fără pantaloni pe ea, cu o franzelă ambalată alături. Ambalajul era deschis şi Juniper mânca o felie. Cizmele ei de ploaie erau puse cu susul în jos în chiuvetă.

Nici Karen şi nici Julia nu fuseseră tulburate de situaţie. Din punctul lor de vedere, nu se întâmplase nimic grav. Da, Juniper avusese o mică problemă cu mersul la baie cât aşteptase, dar se descurcase admirabil. Ce fetiţă deşteaptă! La mulţi ani

!Sosi şi ultima zi de şcoală a lui Xavier.
- N-am de gând să ratez asta, spuse Joseph, băiatul alb cu codiţe rastafari care cânta la saxofon, ca răspuns la alarma de 7.20.
Părea obosit, de parcă fusese treaz toată noaptea sau de parcă se dăduse din pat cu zece minute mai devreme şi traversase în fugă sala de bal a liceului, din vecinătatea curţii lui, ca să ajungă acum la timp.
- Eu cred că da, zise Xavier, luând loc alături de el.
Clasa era aproape plină; unii colegi aleseseră să chiulească. Azi elevii din ultimul an n-aveau o zi tocmai încărcată, evenimentul principal fiind o întrunire de premiere. Aşa că cel mai probabil, cei care chiuleau ştiau că n-aveau la ce premii să se aştepte. Joseph urma să primească unul, pentru muzică. Xavier urma să primească

trei: pentru muzică, cultură civică şi economie. Terminase anul cu o medie de 4.2.[11]
„Un perfecţionist", aşa cum îl catalogase unchiul său Kyle de curând, cu un amestec de admiraţie şi ciudă; Valerie reuşise să lase în urmă viaţa ei de clasă muncitoare, în vreme ce Kyle nu reuşise niciodată. Viaţa lui Kyle era cea a unui muncitor la o fabrică de maşini, trăind de la un salariu la altul, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Fiul lui Kyle terminase liceul cu trei ani mai devreme, însă nu pentru merite deosebite, iar acum era închis deoarece cumpărase iarbă. „Pun pariu că ai impresia că poţi ajunge următorul preşedinte negru", îi spusese Kyle lui Xavier în timpul unei conversaţii la telefon şi Xavier îi răspunsese „A, nu. Cine ar vrea slujba asta?" îl admira pe preşedintele Obama, aşa cum era de aşteptat; însă nu avea nici o dorinţă să trăiască cu o ţintă pe spate sau să fie supus acuzaţiilor la care erau supuşi politicienii. îi ajungea să fie analizat de profesorii de muzică, de juriile din competiţii şi într-o bună zi, de critici.

Era îngrijorat că aversiunea lui faţă de politică îl făcea un om slab. Tatăl să

ufusese atât profesor, cât şi activist, predându-le studenţilor şi vorbindu-le organizaţiilor şi chiar Congresului despre discriminarea rasială. într-un discurs care era disponibil pe YouTube, Tom se adresase publicului spunând: „De ce fac asta? Ei bine, un motiv ar fi că albii ascultă mai bine de alţi albi. Şi fiindcă e răspunderea albilor să îndrepte răul făcut de strămoşii lor. Dar oricărei persoane careia îi pasă să se facă dreptate în cazul ei - şi aşa suntem toţi. Sunt destul de sigur, va vrea să se facă dreptate şi-n grup, de asemenea. înţelegeţi?"
Xavier înţelegea. Vizionase acea înregistrare şi altele la nesfârşit. înţelegea, normal că înţelegea, dar nu voia să se pună vreodată de-a curmezişul sau să lase ceva să stea în calea pasiunii sale. Cel puţin nu acum, nu când de-abia pornea pe drumul spre o carieră în muzică, muzică full-time, ca mod de viaţă, cu zile petrecute în studiouri de repetiţii, cu nopţi în care avea să concerteze în diverse locuri, într-o lume populată de oameni care preţuiau artele. Care mai era rostul progresului către egalitatea în drepturi, dacă un individ ca el, care nu era alb, ar fi continuat să agite apele, în loc să se bucure de rezultate?
Prin urmare, nu-şi dorea nimic altceva decât o viaţă trăită prin muzică. Cu o singură excepţie: Juniper. Juniper, gândi el, putea să existe alături de muzică. Emoţiile pe care le avea atunci când se gândea la ea nu erau cu nimic diferite de cele pe care le trăia atunci când cânta la chitară (fără a socoti dorinţa sexuală). Ar fi înţeles tatăl lui asta? se întrebă Xavier. Ar fi fost mândru?
- Eşti un ciudat, îi zise Joseph lui Xavier. Pun pariu că te-ai trezit de la şase să exersezi.
- De fapt, la cinci jumate.
- Cum spuneam.
Xavier i-ar fi putut răspunde că dacă şi el, Joseph, ar fi exersat mai mult, ar fi putut obţine o bursă de muzică la o şcoală în alt stat, sau cel puţin altundeva în stat, într-un loc nou şi interesant, unde orice reper, stradă sau mall, unde orice biserică, conac sau stejar mare nu-i era la fel de cunoscut ca propriu-i chip în oglindă. I-ar fi putut spune că trezitul devreme îi dădea unui om impresia (oricât de falsă) că avea controlul asupra vieţii sale, că făcea parte din acţiunile ce guvernau lumea. De asemenea, lui Xavier nu-i plăcea să doarmă până târziu. Nu- i plăcuse cum se simţise în puţinele ocazii când dormise peste, să spunem, ora nouă; i se părea că jumătate din zi se pierdea, că era în urmă cu tot, că pierduse

un timp pe care nu-l mai putea recupera.
Şi mama lui era genul de persoană care se trezea devreme şi se obişnuiseră amândoi să stea în bucătărie în zori, când cerul se înseninа, să bea cafea şi să vorbească despre tot ce le trecea prin minte. în ultima vreme subiectul era marele stejar, cât avea acesta să mai reziste şi cât se temea ea de ziua când acesta avea să moară. în dimineaţa aceasta, care era ultima lui zi în şcoala de stat, îi spusese:
- Ştiu că e dureros ce spun, însă azi, mai mult ca oricând, mi-aş fi dorit ca tatăl tău să fi făcut parte din viaţa ta.
- Da, şi eu, deşi până să-i spună ea, nici nu-i trecuse asta prin cap. Adevărul era că el se străduia să nu se gândească prea des în direcţia aia - deoarece, care era rostul să se înfrupte din durere şi pierdere? Trebuia să se concentreze pe ceea ce conta cu adevărat şi anume pe practica ce-l ajutase să traverseze toţi aceşti ani cu succes. îşi pierdea uneori concentrarea de la asta? Fireşte vezi situaţia Juniper Whitman. îi devenise tot mai uşor odată cu trecerea anilor, tocmai fiindcă se apropia tot mai mult de a fi la cârma propriului destin - în măsura în care cineva poate fi.
Şi-ar fi dorit ca tatăl lui să-i fie alături. Nu-l avusese lângă el de la bun început. „Viaţa-i de căcat", îi spusese unchiul Kyle, cu o zi în urmă. „Dacă nu ştiai deja, o să afli. Mamele nu-şi pot proteja îngeraşii scumpi la nesfârşit." Xavier ştia asta într-un fel. Nu-i relatase nimic din toate acestea lui Joseph. îi spusese doar:
- Ei bine, am văzut patru căprioare în curtea mea la răsărit. Tu ce-ai văzut când ţi-ai urnit fundul prăpădit din pat?
- Am văzut locul ăsta.
Dat fiind faptul că-n sala de clasă erau doar elevi din ultimul an şi că aceasta era ultima dată când ei se adunau aici, domnul Hopkins, profesorul care le preda engleza şi ţinea un întreg curs despre Scott Fitzgerald şi soţia lui, Zelda, nu se mai obosi ca de obicei să facă linişte în clasă, în vreme ce anunţurile zilnice erau difuzate la megafon. în schimb, se plimbă prin sală cu un coş din plastic, plin cu batoane pentru micul dejun şi brioşe ambalate pe care le oferi elevilor. Xavier luă o brioşă cu portocale şi coacăze.
- Mulţumesc, îi zise el domnului Hopkins, un bărbat de culoare, trebuie să
adăugăm, deoarece nici un profesor alb n-a fi făcut un asemenea gest dintr-un număr de motive - acesta apropiindu-se, apoi ciufulindu-i părul lui Xavier.

Joseph alese un baton pentru mic dejun. Domnul Hopkins nu-l ciufuli şi pe el. Când domnul Hopkins trecu mai departe, Joseph zise:
- Suge-o.
- Şi eu te iubesc, frate.
- Hei, în seara asta se întâmplă ceva la Marco. Ar trebui să mergem, îi zise Joseph lui Xavier.

- Da, sigur, dar vezi că mâine merg la muncă.

- Adică?

- Adică, răspunse Xavier desfăcând brioşa, n-o să rămân peste

noapte.

- Omule, păi ce rost mai are dacă nu rămâi?
- Rostul e că mă uit la o notă de plată de 30 de bătrâne pentru primul an de facultate. Nu pot să nu merg la muncă.

- Păi ce, ai pierdut bursa?

- Nu, omule, asta e pe lângă bursa primită şi ajutorul financiar.

- Pe bune, mai bine ai fi mers la o facultate de stat.
Nu era ca şi cum Xavier nu se gândise la asta. Atât Dashawn, cât şi Joseph mergeau acolo - Joseph (un student de nota 7 cel mult) mergea acolo în virtutea faptului că-şi alesese să-şi ia licenţa în comunicare şi că avea o mamă care lucra la Biroul de Admiteri. Xavier îl iubea ca pe un frate, în ciuda faptului că era un pierde-vară; Joseph, care avea un saxofon ce-i devenise aproape al cincilea membru, înţelegea şi împărtăşea dorinţa nestăpânită a lui Xavier de a face muzică, fiind aceeaşi dorinţă care îi mânase pe muzicieni încă din vremea primelor flaute din os şi tobe din piele.
- Şi să-mi dau licenţa în ce? îi zise Xavier. Nimeni nu face chitară clasică la stat.
- în orice. Cui îi pasă? Nu-i ca şi cum ar exista slujbe disponibile pentru absolvenţi. Am putea să ne luăm un apartament împreună şi să petrecem cât poftim.
- Bobocii stau în dormitoare de cămin, nu în apartamente.

- în fine. Măcar ar fi prin preajmă. Nu-i aşa? o întrebă Joseph pe Andrea, fata care stătea în stânga lui, înghiontindu-i piciorul cu al său.
- Ţine-ţi picioarele puturoase departe de mine! spuse ea şi se întoarse imediat.
- N-ar fi mişto să-l avem pe Zay la universitatea de stat la anul, ca să putem să ieşim cu toţii?
- Nu m-ar deranja, răspunse Andrea, zâmbindu-i lui Xavier.
- Ei bine, n-o să se întâmple.

El nu-i zâmbi şi nici măcar nu se uită la ea. Andrea era una dintre fetele cu care se cuplase toamna trecută şi care de atunci îi dăduse mesaje în fiecare săptămână, mesaje care erau mai mult sau mai puţin invitaţii să iasă din nou. Ştia că n-ar fi trebuit să stea pe gânduri când o fată îi cerea asta. Ce mascul normal n- ar fi procedat aşa? Sex fără obligaţii, fără aşteptări - despre asta era întreaga cultură a cuplării. în regulă, dacă asta funcţiona pentru ea şi pentru unii dintre prietenii lui, dar el se lămurise repede că nu era făcut pentru aşa ceva.

Fireşte, voia să facă sex. Se bucurase şi fusese chiar recunoscător s-o facă. în acelaşi timp, se simţise aiurea să se dezbrace alături de o fată pe care nu o cunoştea prea bine şi pe care nici nu-l interesase s-o cunoască mai departe. Fuseseră câteva minute de dorinţă intensă şi descărcare şi apoi ea-i spusese în timp ce se îmbrăca: „Trebuie să mă văd cu prietenii în oraş, cam în vreo douăzeci de minute, aşa că ne vedem la şcoală, în regulă?", iar el îi răspunsese „Sigur". Şi apoi rămăsese singur în dormitorul său, cu lampa în formă de miel, cu telefonul mobil şi cu un prezervativ folosit, pe care-l învelise rapid într-o pagină de caiet şi-l aruncase la coş. Se simţise gol pe dinăuntru şi stingher. Nu se putea aştepta la altceva de la Andrea, dar voia... mai mult. O conexiune, poate. Emoţie. Era oare jalnic şi demodat dacă se gândea că sexul avea legătură cu dragostea?

Apoi o făcuse din nou cu altă fată, mai mult ca să se convingă că rezultatul
fusese acelaşi şi să profite de o ofertă sigură. Fata respectivă, Rachel, nu fusese la fel de tăioasă ca Andrea. Chiar şi aşa, întâlnirea nu fusese nimic mai mult decât o scurtă distracţie, o potrivire a unor piese care se îmbinau. Fusese bine, dar, în acelaşi timp, nu tocmai. Nu plănuia să repete experienţa.

- Voi mergeţi diseară la Marco? îi întrebă Andrea.

- Mergem, răspunse Joseph, când sună de ieşire.

- Ne vedem acolo, spuse ea.

- Ne vedem acolo, îi zise Joseph lui Xavier, privind-o cum pleca.

- Te vezi tu cu ea, zise Xavier care îşi aruncă rucsacul peste umăr

şi se ridică.

- Să nu-mi spui că dai înapoi.

- Dacă petrecerea o să fie doar...

- Calmează-te. O să fie multe lucruri, îl asigură Joseph.
Merseră spre hol şi intrară într-o grămadă de adolescenţi care se îndreptau spre sălile de clasă pentru prima oră.
- E vorba de fata aia?
- Care fată?
- Vecina, gagica de la Blakely cu care am vorbit atunci în faţa casei tale. Mi-a zis Dashawn.

- Nu, nu despre ea e vorba. Şi o cheamă Juniper.Aşadar, ascultă, zise Valerie în seara aceea, în timp ce mergea împreună cu Xavier, de la laboratorul ei din universitate, către parcare. N-am vrut să

Capitolul 1

spun o vorbă despre asta, până n-au fost gata toate detaliile, dar acum că sunt, situaţia e următoarea: am angajat un avocat şi-i dau în judecată pe constructorii familiei Whitman, Primăria şi pe Brad Whitman, pentru că ne-au omorât copacul.
- Poţi face asta? întrebă Xavier, cărând o tavă cu răsaduri.
- Pot. E un proces civil, nu unul penal. N-o să meargă nimeni la închisoare. Pedeapsa va fi doar de ordin financiar. Scopul lui e să-i descurajeze pe aceşti oameni să-şi continue practicile dăunătoare şi înşelătoare de construcţie.

- Ai zis de Brad. Nu şi pe soţia lui?

- Nu. Presupunerea noastră e că el şi constructorul au luat

deciziile relevante.

- Şi ei ştiu? Mă refer la soţii Whitman. Judecând după tonul său,

Xavier părea uşor alarmat.
- încă nu. Primul pas este trimiterea citaţiei, care va fi prin corespondenţă înregistrată, după ce avocaţii mei termină de pus la punct toate hârtiile - cam în două săptămâni, cred. Ai auzit expresia „a fi citat", corect? Uneori şeriful face asta în persoană, dar nu aşa vom proceda în cazul de faţă.
- Nu văd de ce a trebuit să duci lucrurile atât de departe, răspunse Xavier şi se opri locului.

Vorbeşti serios? spuse ea cu pupilele dilatate. N-ai trăit cu mine în fiecare zi, preţ de optsprezece ani şi şapte săptămâni? N-ai asistat la cursurile mele de vară vreo cinci ani, ca să nu te trimit la grădiniţă? Trebuie să luptăm pentru ceea ce este just, altfel nimic n-o să se schimbe.- Ai zis că o să fii o vecină bună.
- Treaba asta nu e ceva personal.
- Adică, zâmbi Xavier afectat, tu ai impresia că Brad Whitman n-o să ia asta personal?
- Nu înţeleg de ce te agiţi atâta. Nici măcar nu vei fi aici când vom lămuri asta. Poate dura şase luni, poate mai mult.
- Când veţi lămuri asta? întrebă el, vădit agitat. Mamă, e un proces. Dacă voiai să „lămureşti" ceva, puteai să mergi să vorbeşti direct cu individul.
- A, aşa crezi? Să merg şi să-i cer să plătească o penalizare de o sută de mii de dolari şi să-l pun să jure că n-o să se mai repete? Să mă duc şi să le cer constructorului şi Primăriei să se scuture de patru sute de mii?
- Ce? Cinci sute de mii? Atâta ceri daune?
- Ştiu, zise ea. Pare exagerat. Avocatul a propus suma asta şi, când mi-a explicat de ce, am fost de acord cu el. E oare nevoie să-ţi amintesc că facultatea ta costă aproape şaptezeci de mii de dolari pe an?
- O clipă. M-ai încurajat să-mi aleg facultatea visurilor mele şi acum dai vina pe mine că e scumpă?
- N-am vrut să sune aşa.
- în plus, bursa mea...
- Acoperă jumate. Ştiu. Dar dacă ceva nu merge sau dacă tu nu reuşeşti să menţii media necesară...
- Am s-o menţin.
- Mă aştept să o faci. însă uneori, se mai întâmplă lucruri neaşteptate. Poate că o să ai un semestru greu şi... tot ce zic e că deşi n-am început asta pentru bani, banii pot face toată diferenţa în următorii patru ani din viaţa ta. Gândeşte-te doar cât timp vei avea pentru muzica ta, dacă nu vei fi nevoit să-ţi iei o slujbă, ca toată lumea. Ai putea să-ţi obţii diploma fără ca vreunul dintre noi să intre în
datorii. Ai putea să te gândeşti şi la secţia universitară pentru doctoranzi.

Xavier tăcea, dar părea supărat. îi putea vedea mintea cum lucra.

- Ce-i cu tine? Ce te frământă atât de tare?

- Nimic, răspunse el şi începu să meargă din nou.

- E în regulă, spuse ea continuând să meargă.

- Poate e mai bine aşa, ca soţii Whitman să ne devină duşmani,

concluzionă el.
- Duşmani? Nu fi atât de dramatic. Nu trebuie să fim duşmani. Când Brad Whitman va înţelege cât rău au provocat alegerile lui...
- Atunci, ce, o să te invite la grătar? „Hei, greşeala mea, uite un cec. Să lăsăm trecutul să fie trecut", zise Xavier imitându-l pe Brad.

- Nu, dar dacă sau când ne intersectăm...

- N-ai de gând să-i spui?

- Nu aşa se procedează, zise ea.
Şi mai adevărat era faptul că nu voia să-l confrunte direct pe Brad; era, fără îndoială, genul care ar fi încercat s-o farmece să-şi schimbe hotărârea, iar ea nu voia asta. Cât despre Julia, nu voia s-o ofenseze personal, ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi încercat să-i explice. Mai bine lăsa lucrurile aşa. Aveau să se rezolve de la sine.
- Dacă şi când o să ne intersectăm, repetă Valerie, sunt convinsă că o să fie civilizat şi am să fiu şi eu şi asta o să-mi fie îndeajuns. Am exersat suficient să coexist alături de oameni care n-au altceva decât dispreţ pentru ceea ce sunt şi ce-am făcut cu viaţa mea, cu alegerile mele, cu lucrurile pe care le-am susţinut. Nu-mi pasă dacă lui Brad Whitman îi place de mine sau nu, îmi pasă de ceea ce este just.
- Credeam că tu şi Julia eraţi pe cale să deveniţi prietene.
- Am toţi prietenii de care am nevoie, zise Valerie încordată.
Ajunseră la maşină şi încărcară tăvile cu seminţe în linişte. Valerie conduse fără să scoată o vorbă. Când sosiră acasă, Xavier se retrase în dormitorul lui, unde Valerie îl auzi luând una dintre chitare - modelul Jose Marin Plazuelo - îşi dădu ea seama după sunet, un instrument dichisit în valoare de 6 000 de dolari, pe care-l plătise el însuşi. Cântă o piesă la care lucra deja de ceva vreme -

Asturias, o compoziţie spaniolă din secolul al XlX-lea. Era complexă şi expresivă, plină de melancolie şi pasiune deopotrivă. Potrivită, gândi ea, pentru cum era viaţa lui acum. Şi atât de fidelă caracterului său.
Ascultând, Valerie simţi mândrie, teamă şi tristeţe în egală măsură. în două săptămâni, el avea să decoleze din preajma ei şi să se avânte în lume. Când oare se făcuse atât de înalt, de matur, atât de departe de punctul când ea putea să-l tragă pe genunchi, să-şi încolăcească braţele în jurul lui şi să-şi asigure că totul avea să fie bine? Când îl ţinea în braţe şi ea credea asta, măcar pentru scurt timp. Dar cum oare avea să fie totul bine, când ea nu-l va mai auzi zilnic? Ah, blestemul condiţiei de mamă.
Puţin mai târziu, Xavier urma să plece la o petrecere la prietenul lui Marco, îşi aminti Valerie.
- Stai un pic. Am deviat mai devreme. Ce-ai vrut să spui când ai zis că probabil e mai bine să fim duşmani cu familia Whitman? De ce ar fi probabil mai bine?
- Nimic.
- Mai încearcă, spuse ea şi-şi puse mâinile în şold.
- *Nimic. îmi place de Juniper; atât. Am fost - nu ştiu. M-am gândit să ieşim, dacă părinţii ar lăsa-o.*
- Vrei să ieşi cu Juniper Whitman? E... adică, n-ai văzut poza aia cu ea şi Brad, treaba cu puritatea, când am fost la petrecerea de casă nouă? Xavier Alston-Holt, Juniper nu e o fată la care ar trebui să te gândeşti mai mult de două secunde.
- Era o poză de când avea paisprezece ani. Nu mai pune botul la prostia aia.
- E o viziune asupra lumii. A crescut cu asta. Crezi că se poate lepăda de ea ca de un tricou mai vechi?
- N-o cunoşti. Dar oricum nu mai contează. Oricum n-are nici un sens să mă văd cu cineva de pe aici.

- Mai ales cu ea.

- Ea e în regulă, zise el.

- Neîndoielnic. Şi mie îmi place. Dar cum să-ţi spun? E foarte,

foarte albă.
- Pe bune? spuse el dându-şi ochii peste cap. Asta-i tot ce poţi să spui? Nimănui nu-i mai pasă de treburile astea.

- Unora nu le pasă. însă altora da. Foarte mult. Gândeşte-te ce s-a întâmplat cu tatăl tău.
- Acum multă vreme. Acum e altfel.
- Nu atât de mult pe cum pare din punctul tău de vedere. Ţara asta e doar parţial integrată. în bule, în grupuri de locuitori unde mentalitatea tribală nu e atât de puternică. Eşti în interior, aşa că nu poţi să-ţi dai seama - şi poate că aici e vina mea, că te-am crescut atât de specific clasei de mijloc, gândindu-mă că, dacă-mi trăiesc viaţa ca şi când aş fi fost în The Cosby Show şi rasa n-ar mai fi contat, întreaga lume m-ar fi urma şi s-ar bucura. îl apucă de antebraţ. Zău, Zay, ţi-ar fi mai bine dacă nu te-ai vedea cu vreo albă.
- Venind din partea ta, asta e o minciună. Te-ai măritat cu un alb. „Şi uite unde ne-a adus asta", îşi zise ea. „Uite unde l-a adus pe el". Nu spuse nimic din astea.
- în regulă, poate sunt mult prea precaută. însă nu în ceea ce o priveşte pe Juniper - nu în ceea ce priveşte familia ei, sau mai bine zis, în ceea ce-l priveşte pe Brad. S-o pună să facă un legământ de virginitate? Haide! Genul ăsta de oameni vor doar să-şi păstreze fetele şi descendenţa „pure". Acum patruzeci, cincizeci de ani, genul lui te-ar fi linşat doar că te-ai uitat la ea. Poate că acum nu mai spânzură băieţi, dar atitudinea lor nu s-a schimbat.
- Cum zici tu.

Mă iei pe mine cu „cum zici tu"? îşi scutură capul mirată. Pesemne chiar îţi place fata asta.- Şi dacă-mi place, ce? O să strici oricum ceea ce avem acum cu procesul tău, înainte să se transforme într-o relaţie. Deschise uşa din faţă. O să fiu acasă până la miezul nopţii. Plecă, lăsând-o pe Valerie năucă. în urmă cu jumătate de oră se lamentase că rămăsese atât de puţin timp până ca el să plece la facultate. Acum parcă îi părea rău că asta nu se putea întâmpla mai devreme.Acum ne apropiem de un moment de răscruce în povestea noastră. Urmează mai jos câteva lucruri importante: Poveştile pe care le iubim cel mai mult în cultura noastră au mereu un personaj negativ.
Dacă ar fi s-o întrebăm pe Valerie Alston-Holt care ar fi acesta în povestea noastră, l-ar nominaliza pe Brad Whitman. N-ar spune însă că era răufăcătorul tipic de la televizor, un om în negru, un egocentrist sau psihopat cu inima neagră. Dacă cineva ar fi înţeles nuanţele fine a ceea ce am putea considera ticălos, Valerie cu siguranţă le înţelegea. în acelaşi timp, dacă cineva ar fi întrebat-o, ar fi zis că Brad era arhitectul problemelor ei curente şi n-ar fi greşit cu nimic.
Dar cine ar fi răufăcătorul acestei poveşti din punctul de vedere al lui Brad Whitman? în acest punct, când urmează a fi curând lovit de un proces cu daune de şase cifre, răspunsul este evident. Dar ceea ce este evident nu este mereu răspunsul.
Pe cine am fi nominalizat noi oare? Am fi nominalizat pe cineva? Sau am fi spus mai degrabă ceva de genul „Se mai întâmplă şi dintr-astea", ca şi cum nimeni n- ar fi putut face nimic?
Dealul Stejarilor
CVAC - Heating, Ventilation and Air Conditioning - Căldură, Ventilaţie şi Aer Condiţionat

Yuppies = young urban professionals (tineri care lucrează în oraş)

Cremă împotriva hemoroizilor Juniper = ienupăr
Regula picăturii era un principiu social şi legal de clasificare rasială, utilizat în Statele Unite la început de secol XX. Această regulă spunea că orice persoană, chiar şi cu un singur strămoş sub-saharian african (cu o singură picătură de „sânge negru") era considerată o persoană de culoare (negru sau colorat, în termeni istorici).

Sistemul de învăţământ K-12, adică „Kindergarten to 12th grade"(de la grădiniţă la clasa a 12-a). Copiii încep şcoala în jur de cinci ani şi termină la 18 ani

Capitolul 2

Spaghetti O - marcă americană de paste la conservă, ieftine şi foarte populare
National Association for the Advancement of Colored People - Asociaţia Naţională pentru Promovarea Oamenilor de Culoare
American Civil Liberties Union - Uniunea pentru Protecţia Libertăţilor Civile Americane

Scorul ponderat la examenele de final de liceu în Statele Unite. Această medie este suficientă pentru admiterea la universitat

ePARTEA A II-A

Astăzi, în a cincea zi de muncă a lui Juniper la magazinul alimentar, o zi fierbinte de iunie, la o săptămână după terminarea şcolii, ea şi Xavier stăteau în parcarea de la Fresh Markét, între noua ei maşină şi vechiul lui automobil - o Honda de doisprezece ani, cu vopsea decolorată şi cojită pe capotă, acoperiş şi portbagaj, cojile fiind ţinute laolaltă de sevă de pin, o consecinţă a parcării şi acasă, şi la şcoală sub pinii omniprezenţi din Carolina de Nord. între cele două vehicule era un contrast puternic pe care tinerii nu-l luau în seamă.

Fuseseră trimişi acasă mai devreme din turele lor, deoarece un camion cu marfă se stricase, nereuşind să mai livreze ceea ce altminteri ar fi trebuit depozitat. Prin urmare, acum erau amândoi liberi şi nesupravegheaţi.

Azi era prima zi când turele li se potriviseră şi prima şansă pe care o aveau să vorbească în persoană şi în intimitate de la întâlnirea lor, ce avusese loc în colţul din curtea lui Juniper. Amândoi purtau uniformele angajaţilor, compuse din pantaloni kaki şi cămăşi verzi. Juniper îşi împletise părul în două codiţe franţuzeşti. Mama îi spusese că părea ordonată, eficientă şi drăguţă. Juniper detesta cuvântul drăguţă. Nici pe mama ei nu prea o avea la inimă pentru asta; Julia părea incapabilă să se oprească să mai remarce în mod

repetat cât de incredibil era că Juniper primise acel Land Rover, făcând-o pe Juniper să se simtă tot mai prost din cauza asta şi faţă de ea însăşi.

Julia fusese complet luată prin surprindere. Unii spuneau că asta se datora faptului că propriul ei SUV, deşi costase cel puţin de două ori mai mult decât acest Land Rover, era din acelaşi an cu al lui Juniper şi nu se cuvenea oare ca ea să aibă o maşină mai nouă ca a fiicei sale? Fireşte, această afirmaţie era nefondată. Unii dintre noi voiau să aibă o părere mai bună despre Julia. Pesemne că fusese mai degrabă surprinsă de faptul că aceste vehicul depăşea cu mult nevoile unei adolescente de a avea un transport de nădejde şi se temea ca Juniper să nu devină răsfăţată. în orice caz, Juniper, care plecase azi de acasă nervoasă, dăduse uitării toate acestea pentru Zay

.El era mai mult decât „drăguţ", era încântător. Ştia că înseamnă atrăgător sau fermecător, însă-i plăcea şi cum se diferenţia de acestea cuvântul încântător (în sens fonetic, nu literar).
îl urmărise pe Zay la muncă. Stocase marfa de la raionul patru până la şapte, în timp ce ea se ocupase de raioanele doi şi trei şi-şi găsise toate scuzele să treacă prin raioanele lui şi să arunce o privire. Nu era câtuşi de puţin leneş, ceea ce n-o surprinsese pe Juniper sau pe oricare dintre noi - altfel cum ar fi putut un adolescent să-şi cumpere o chitară de 6 000 de dolari, dacă nu muncind pe brânci, fără să-şi ia măcar o zi liberă?
Da, Juniper îl admirase pe Xavier în timp ce acesta muncea. Se gândise de asemenea la cât de bine începuseră, însă, în ultimele două săptămâni, când amândoi fuseseră foarte ocupaţi cu şcoala şi altele, în cazul lui Xavier cu absolvirea, lucrurile stagnaseră. Până acum, sau cel puţin ea aşa spera. Când ieşiseră de la muncă, el o întrebase: „Hei, ai un minut? Speram că putem să vorbim" şi ea-i spusese „Da, şi eu" şi ieşiseră afară împreună.
De cum părăsiră magazinul, ea îşi putu auzi bătăile inimii în timpan, la fel ca în noaptea când el o sărutase şi se simţi brusc cuprinsă de căldură. Asta o fascina; era ca şi cum o parte inconştientă şi primitivă a ei ştia lucruri de care partea conştientă era mult mai puţin sigură. Ea şi Xavier împărtăşeau ceva real, asta-i spuneau reacţiile ei. îi spuneau că, în sfârşit, primea îndrumarea pentru care se rugase.
- Voiam să-ţi spun cât de prost mă simt pentru noaptea aia, ştii tu, de la petrecerea de casă nouă.
- Poftim? De ce?
- îţi datorez o scuză.
- Nu, n-ai de ce, n-ai greşit cu nimic, spuse ea în timp ce ţinea în mână telefonul, învârtindu-l pe toate părţile, pe măsură ce vorbea.
- Apreciez că spui asta, dar... în primul rând, ai spus că n-ai voie să ieşi cu băieţii sau ceva de genul ăsta, aşa că m-am gândit că te-am făcut să încâlci regulile?
- Nu m-ai făcut. Pot să iau decizii şi singură.
- Da, bine, nu asta am vrut să spun. Normal că ai o... nu mă exprim eu cum trebuie. Of, Doamne... ştiam că o să stric asta şi acum crezi că sunt un nemernic.
- Nu cred asta. Nici pe departe.
- Voiam s-o fac mai devreme. Dar cum nu am numărul tău...

Juniper aşteptă. Ce anume voia să facă mai devreme? Să-şi ceară scuze? Sau era oare vorba de mai mult? Pentru că se comporta ca şi când ar fi fost vorba de mai mult. Xavier se rezemă de maşină şi-şi puse telefonul şi mâinile în buzunare, spunându-i:
- Poate că n-am greşit să fac asta, însă poate n-am făcut nici cea mai bună mişcare - pentru mine. Adică îmi place de tine. Enorm. Ar fi frumos să petrecem timp împreună, adică ştii tu, să ieşim. Să presupunem că ai vrea şi tu şi că ai putea. N-am face decât să complicăm lucrurile, din moment ce eu plec în august, înţelegi asta, nu-i aşa?
Juniper îl urmărise cât vorbise. Acum, se uita în jos la pantofii ei şi ridica din umeri.
- Cred că da, sigur.
- Oricum, e greu pentru mine. Dar putem fi prieteni. Adică, din moment ce oricum nu te lasă să ieşi cu băieţi...
- Da, corect, n-ar trebui să fac asta. Se uită la el lung. Dar m-am gândit că din moment ce noi - adică dacă mă hotărâm că ar fi cineva cu care aş vrea să ies, aş fi discutat asta cu ei. De fapt, par mai relaxaţi în ultima vreme. însă e ceva pur teoretic, din moment ce, aşa cum zici şi tu, nu vrei să începi ceva fiindcă urmează să pleci. Ceea ce cred că e inteligent din partea ta.
- Da, zise el holbându-se la ea intenţionat, dar poate că e şi stupid.
- în ce sens? întrebă ea şi îi crescu pulsul instant.
- Ei bine, poate că nu privesc corect situaţia. Adică, dacă mă gândesc mai bine, poate că e chiar o prostie să ne refuzăm dreptul de a încerca?
- Stupid că nu ne acordăm şansa să fim deştepţi şi maturi?
- Da. Exact.
Urmă o tăcere incomodă, în timp ce amândoi zâmbiră la pantofii lor şi apoi Xavier zise:

- Deci, maşina asta... arătă spre SUV-ul ei. E destul de fainä.

- Nu ştiu. Mi-e cam jenă cu ea.

- Nu-i cazul. Consideră-te norocoasă.

- Eu doar... eram doar bucuroasă că puteam să-mi aleg orice

voiam.

- Normal. Şi eu aş fi fost.

- Dar acum cred că mai bine aş fi ales o Corolla sau ceva de genul

ăsta.

- Poftim? Nu, ia ce poţi să iei.

Sau, cum spunea şi Brad, „găseşte o cale să obţii ceea ce vrei şi apoi fă tot ce trebuie să obţii acel ceva". Juniper se uită drept în ochii lui Xavier.

- Vrei să ieşim la un milkshake, să ne testăm inteligenţa şi maturitatea? Nu sunt aşteptată acasă în următoarele două ore.

- Da, zise el, vreau.

Of, Xavier făcu primul pas pe sârmă fără să-şi dea seama.

Şi cum mergeau ei către restaurant să-şi ia câte un milkshake, Xavier conducând în urma lui Juniper, ea se simţi deopotrivă curajoasă şi neliniştită, sentimente pe care le trăise cel mai intens în ultima vreme.

Curajul avea întru totul de-a face cu sentimentele ei faţă de Xavier. Neliniştea se datora faptului că acceptase să lucreze la biroul de expediţii alături de Brad (până acum trecuse doar o săptămână, deci trei ture) şi că-i văzuse entuziasmul, când o adusese la Centru şi le povestise tuturor de acolo că Whitman CVAC devenise, chiar şi într-o aşa mică măsură, o afacere de familie. în ultima vreme, tot ce era legat de Brad o făcea să se simtă agitată - şi dintr-un motiv întemeiat, la care
ajungem foarte curând.

- O să numim asta o „ne-întâlnire", zise Juniper când îşi duseră băuturile la o masă de lângă fereastră.

- O „ne-întâlnire"?

- E ca o „non-întâlnire", doar că asta sună ca şi cum oamenii n-ar vrea să iasă, în vreme ce o „ne-întâlnire" sună ca şi cum ei ies, încearcă să se cunoască mai bine şi să-şi dea seama dacă ar trebui sau nu să iasă.

- Dacă spui tu, zise Xavier râzând.

- Păi spun. OK, spune-mi despre tine două lucruri pe care nu le ştiu deja.

- Hmm, se gândi el preţ de un minut, apoi râse din nou. Habar n-am, asta ar trebui să fie ceva greu, nu-i aşa?

- încep eu, dacă vrei.

- Ce-ar fi să te întreb ceva ce ştiu deja că vreau să ştiu.

- Merge şi aşa.

- Bun. Sunt curios de treaba aia cu Promisiunea Purităţii. Am citit un pic despre subiect şi îmi pare, ei bine, îmi pare un pic bizară treaba. Mă întrebam dacă ai vrut să o faci sau dacă ai fost nevoită sau...

- Am vrut, răspunse Juniper. Surprinzător, nu-i aşa? Dar chiar am vrut asta.

Ceea ce iniţial nu-şi dorise deloc fusese să meargă la biserică. Asta se întâmplase mai devreme, când ea avea nouă ani şi Julia, proaspăt angajată la Whitman CVAC şi încercând să refacă viaţa lor, întorcea toate lucrurile la care se putea gândi.

Graţie faptului că avea un program fix de luni până vineri, weekendurile lor erau acum complet libere şi puteau fi umplute cu tot felul de activităţi de armonizare a familiei, în care Julia s-ar fi aruncat. Juniper era de mult obişnuită cu weekendurile în faţa televizorului, uitându-se la desene animate şi filme, cât Julia era la muncă. Nu voia să se îmbrace frumos duminică dimineaţa şi să meargă într-un loc nou şi să cunoască oameni noi, care nu s-ar fi purtat frumos cu ea. însă Julia era prinsă în ideea că Iisus sau Dumnezeu (lui Juniper nu-i era tocmai clar căruia dintre ei îi atribuise Julia meritele, sau poate amândurora, sau poate că erau unul şi acelaşi?) intrase în vieţile lor, dovadă fiind faptul că fusese angajată de Brad. Şi cum puteau oare să-şi arate recunoştinţa mai bine decât prin veneraţie săptămânală? Juniper nu împărtăşea convingerile Juliei. Nasol. Televizorul plecase, Iisus intrase. Juniper ar fi făcut bine să se obişnuiască.

Şi ca un fapt ştiut, se obişnui. Biserica era curată şi scăldată-n lumină. Se cânta la instrumente şi din voce. Oamenii erau calmi şi nu se grăbeau. Aparent, zâmbeau tot timpul. „Bine ai venit! Ne pare atât de bine că sunteţi aici să mulţumim împreună pentru această zi glorioasă, pentru acest dar de la bunul Dumnezeu", spuneau ei mereu. Cu toţii erau recunoscători, cu toţii zâmbitori. Erau şi cursuri speciale pentru copii, unde primeau prăjituri, făceau lucru manual şi ascultau muzică. Nimeni nu era ursuz sau stresat. Copiii nu se certau între ei, nu ţipau la profesori, nu se

înjurau şi nu încercau să-i vândă droguri. Era un loc - primul în care-şi petrecuse timpul - unde atmosfera era doar pace şi armonie. Tare ne bucurăm că eşti aici.
La biserică, toată lumea o iubea. Şi curând, avea să înveţe că şi Dumnezeu o iubea.
Misiunea celor de la Noua Speranţă era să se asigure că fetele se simţeau demne - de iubirea lui Dumnezeu, de admiraţia lui Iisus, de respectul fiecărui bărbat pe care aveau să-l întâlnească, pe măsură ce creşteau şi începeau să primească atenţie din partea tinerilor (şi a celor mai puţin tineri). Dragoste, admiraţie şi respect. Cine nu vrea toate astea? Pentru a le obţine, spuneau ei, o fată trebuia să înţeleagă şi să întrupeze comportamentul şi trăsăturile caracteristice femeilor: modestie, supunere, castitate. Spuneau (şi cu asta suntem şi noi de acord) că asupra tinerelor e atâta presiune, să fie şi să facă atâtea lucruri din cauza căreia vor pierde dragostea, admiraţia şi respectul pe care le merită. Spuneau, de asemenea, (aici nu suntem însă prea convinşi) că fiecare fată ar trebui să se bazeze pe tatăl său, să o călăuzească în cei mai periculoşi ani, anii în care aceasta e matură din punct de vedere fizic şi prin urmare atrăgătoare în ochii bărbaţilor, însă nu suficient de pregătită să iasă din grija tatălui.
Xavier nu era singurul care credea că jurămintele de puritate erau stranii. Alţii
foloseau cuvinte precum obscene, perverse, dăunătoare, greşite şi reprobabile, însă puţini dintre aceştia participaseră la program sau la ritual. Puţine fuseseră fetele implicate. Dorim să-i acordăm lui Juniper prezumţia contextuală.
- Eu şi mama, zise Juniper, ei bine, am trecut prin vremuri foarte grele înainte ca ea să-l întâlnească pe Brad - şi apoi totul s-a schimbat atât de tare, că a fost practic un miracol, aşa spune ea. Tocmai aceasta ne-a făcut să mergem la biserică. De asemenea, a vrut ca eu şi Lily să fim mai bine pregătite ca ea, când era adolescentă. S-a gândit împreună cu Brad că biserica şi Promisiunea Purităţii ar contracara mai bine presiunile nesănătoase din jur. Ceea ce, sincer, cred că a funcţionat.

- Mie-mi pari în regulă. Adică, tot extrem îmi pare totul, dar...

- Nu mai cred cu adevărat în toate acum.

- Oricum, acum totul e în regulă. Evident.

- Da, e grozav, mărturisi Juniper şi în acel moment, i se păru

aproape adevărat.

- Şi ai de gând să te ţii de asta? Virgină până la căsătorie?
O întrebă relaxat, ca şi cum ar fi venit din curiozitate, nu din interes personal. Chiar şi aşa, Juniper roşi.
- Ei bine, nu plănuiesc să mă grăbesc cu măritişul, aşa că... Cred că mă voi hotărî când va veni momentul.

- Fiecare ar trebui să se gândească la ce e mai bine pentru el,

încuviinţă Xavier.

- Nu e o regulă general valabilă.

- Exact.

- Adică azi am vrut fulgi de ciocolată cu mentă, zise ea.

- Şi eu am vrut unt de arahide de ciocolată.

- Mâine poate vreau... o gogoaşă cu cremă fierbinte.

- Poate eu o să vreau poutine[12].

- Poutine? La desert?

- Da, de ce nu?

- Corect, îl aprobă Juniper ca un ecou. De ce nu?
în această notă veselă îşi terminară băuturile, impresionaţi de inteligenţa şi maturitatea de care dăduseră dovadă. Se puseră de acord că meritase încercarea. Poate că treaba asta putea să funcţioneze. Când se îndreptară spre maşinile lor, Juniper spuse:
- Trebuie să păstrăm asta între noi, până mă dumiresc cum să procedez cu ai mei.

- Da, sigur.

- Tăcere totală până-ţi zic eu.

- Am înţeles.

Se îndreptară spre maşini şi rămaseră din nou între ele, faţă-n faţă. Juniper se uită în jur să se asigure că nici o cunoştinţă de-a ei nu-i urmărea, apoi întinse mâna după a lui.

- îmi plac bătăturile tale, spuse ea, atingându-i vârfurile degetelor de la mâna stângă. Le remarcase încă din noaptea petrecerii. Toate vârfurile degetelor lui erau bătătorite, de la atâta presiune pe corzile chitarelor. Te fac să pari dur.

- Dacă vrei un dur, mai caută.

- Nu, tu eşti un dur. Aşa cum sunt şi eu. Pentru că am trecut prin lucruri grele, cu care majoritatea puştanilor nu au avut şi probabil n-o să aibă de-a face.

Urmă un sărut scurt, dar tandru. O despărţire fără tragere de inimă, dar fericită.

Declaraţia lui Juniper vizavi de tărie sufletească şi experienţă avu mai mult substrat decât ni s-a dezvăluit până acum. Ţinea un secret de cinci luni, un secret despre care nici persoana implicată nu ştia că ea-l ştia. Un secret pe care suntem convinşi că-l veţi găsi tulburător şi dezgustător, odată ce aflaţi detaliile.

Declaraţia ei era, de asemenea, un exemplu de situaţie la care Sorţile, observând totul de pe margine, râd şi scutură din cap, de parcă ar spune „Stai că încă n-ai văzut nimic!"Printre rezidenţii de-o viaţă ai cartierului Oak Knoll se numără şi un cuplu de antropologi culturali, la ajutorul cărora vom apela mai târziu să punem în context unele dintre cele mai tulburătoare lucruri pe care le-am auzit sau la care am fost martori. Cu toate circumstanţele atenuante, contextul e important atunci când vrem să înţelegem cum şi de ce oamenii se comportă în felul în care o fac.

După cum bine ştim, oamenii sunt fiinţe complicate. Chiar şi cei mai simpli dintre noi nu sunt tocmai simpli. Fiecare suntem suma celor care ne formează, a locurilor unde ne formează şi a felului în care o fac. Avem doi părinţi? Unul? Nici unul? Trăim în lux sau în sărăcie abjectă, sau în siguranţa clasei de mijloc? Diferenţele acestea sunt definitorii. Şi se schimbă în funcţie de circumstanţe, din bine în mai rău şi din mai rău în mai bine, deopotrivă.

Suntem bine îngrijiţi? Suntem iubiţi? Suntem copilul ciudat, cel răutăcios, cel violent, cel timid, cel popular, cel sărbătorit, cel cu o dizabilitate (emoţională, intelectuală sau fizică)? Ce trăsături trebuie să dezvoltăm în interior, din punctul de vedere al talentelor şi intereselor? Juniper avea o conexiune cu natura, iubea broaştele, insectele şi florile. în privinţa aceasta, nu era aşa diferită de Valerie. Xavier iubea muzica pe care o putea cânta la chitare şi avea o abilitate supraomenească, nu doar de a cânta, dar totodată de a-şi concentra atenţia şi devotamentul asupra oricărui lucru care-l fascina. Fiecare avea ceva special. Şi acel ceva are mult de-a face cu ce vrem, cine suntem şi ce facem. Şi apoi, să nu uităm de puterea acelui lucru straniu şi inefabil numit atracţie. Şi a unuia şi mai misterios: dragostea.

Secretul lui Juniper, partea întâi

:Când s-a întâmplat, Julia Whitman era plecată cu Lily acasă la Lottie. Era un ianuarie timpuriu, iarna trecută, când Juniper refuzase în mod raţional să-şi însoţească mama şi sora în acea rulotă mizerabilă, cu podele umflate şi dulapuri pline cu gândaci. Nu era ca şi cum Juniper n-avea compasiune pentru Lottie, care fusese diagnosticată cu bronhopneumonie cronică obstructivă în general şi emfizem în special şi tocmai era în proces de a descoperi cum să manevreze o canistră de oxigen, fără să-şi dea foc ei şi rulotei (asta avea să se întâmple mai târziu). Doar că Juniper nu suporta să stea acolo mai mult de câteva minute; când era înăuntru la Lottie, toată copilăria ei timpurie revenea instantaneu - fiecare oră când îi fusese prea cald sau prea frig, prea foame, când se simţise prea singură sau prea înspăimântată, sau cel puţin aşa i se părea.

Afară era altă poveste; afară avea amintiri de când se plimba pe terenul argilos şi înţesat de pini, în care era ancorată rulota, croindu-şi drum printre florile şi ierburile sălbatice, spre a descoperi marile minuni a ceea ce i se părea ei a fi sălbăticia. Cărăbuşi şi fluturi şi broaşte râioase şi broaşte de copac şi pirite argintii, pe care le colecţiona şi le păstra într-o cutie de Pringles. Joaca pe afară fusese pentru Juniper o suspensie a tuturor relelor care i se întâmplaseră.

Totuşi, acum avea şaptesprezece ani şi era iarnă, iar când Julia o întrebă dacă voia să vină cu ea şi cu Lily acasă la Lottie, unde aveau să petreacă o noapte, poate două, Juniper îi răspunse că nu.

îi zise că avea de citit înainte de reînceperea şcolii, luni. Avea să rămână acasă cu Brad.
Să dăm acum un pic timpul în urmă - de dragul contextului - la momentul când Juniper avea paisprezece ani şi tocmai urma să intre în Programul Purităţii de la Noua Speranţă.
Tocmai ce avea loc o repetiţie a ceremoniei şi balului. în Sala Mare a bisericii, cincisprezece taţi şi fiicele lor stăteau în perechi, faţă în faţă, cu mâna ei dreaptă în mâna lui stângă, fiecare ţinând în mâinile libere hârtia cu jurământul tipărit.
Juniper privea la chipul lui Brad, căruia îi venise rândul să-şi citească bucata cu voce tare, alături de ceilalţi bărbaţi: „Mă leg în faţa lui Dumnezeu să-mi învălui fiica cu autoritatea şi protecţia mea, să fiu pur în propria viaţă ca bărbat, tată şi soţ, să fiu un om integru în timp ce-mi îndrum fiica spre un viitor, în care aceasta va întâlni un soţ merituos, care să mă înlocuiască".
îl urmări şi se simţi plină de căldură şi recunoştinţă. Dar, de asemenea, într-o cascadă de gânduri odinioară flatante şi ruşinoase, avu sentimentul bizar că ceea ce vedea atunci pe chipul lui era o iubire diferită faţă de cea pe care ea o simţea pentru el. Şi dacă era adevărat? Nu era tatăl ei. Nu aveau vreo legătură de sânge, îl cunoştea numai de câţiva ani. N-ar fi fost ceva cu totul greşit.
Nu cumva invitase ea asta - deşi nu deliberat - în sensul în care fusese îndrăgostită de el tot timpul? Ceea ce pentru ea fusese adoraţie pentru un erou, poate lui începuse să i se pară a fi altceva, ceva ţesut cu dorinţă şi intenţie.
Oare el o dorea? Ce-ar fi fost dacă?
Juniper nu spuse nimic mamei sale sau altcuiva despre asta. Poate că se înşelase. Ce ştia ea despre bărbaţi... şi ce-şi închipuise oare că văzuse în ochii lui? Poate nu fusese nimic altceva decât un amestec de mândrie, fericire şi anticipaţie... corect?
Aşa că Juniper îl studie mai bine la bal, noaptea următoare: studie felul în care îi zâmbi, când ea-şi rosti jurământul şi el pe al lui; studie mândria din ochii lui, când se ţinură de mâini şi merseră către ringul de dans; admiraţia cu care o privi când valsară. Complet paternă. Nimic nepotrivit, era sigură de asta. Se relaxă atunci şi-şi dădu voie să trăiască momentul pe deplin, aşa cum trebuia şi anume cuprinsă de certitudinea că Dumnezeu îi adusese împreună doar pentru genul acesta de împerechere, a celui ce protejează pe cel ce trebuie protejat, cu nimic diferit faţă de ce

vedea la ceilalţi bărbaţi şi la fiicele lor. Era impresionat de determinarea şi devotamentul ei. O iubea ca pe o fiică şi ea-l iubea ca pe un tată. El avea s-o ajute să devină cea mai bună tânără ce putea fi.
Asta explică extazul de pe chipul lui Juniper, în portretul de la bal. Dar ce ne facem cu extazul de pe chipul lui Brad?
Secretul, partea a doua:
Ianuarie, anul acesta. Cu Julia şi Lily plecate la Lottie acasă, Juniper îşi asumă rolul de bucătăreasă pentru o seară. Când Brad se întoarse acasă în ziua aceea, casa - casa lor de dinainte - nu cea din Oak Knoll, mirosea a ceapă, a usturoi şi a friptură de vită. O găsi pe Juniper în bucătărie, la cuptor, purtând un şorţ. Avea căştile în urechi şi cânta un cântec pe care el nu-l ştia. îl cânta prinsă de melodie, ca şi cum nu era conştientă de ce făcea, ca şi când era fericită şi cufundată în
propriile gânduri.
Ceva fierbea într-o oală pe care ea o supraveghea şi întreaga scenă îl atinse pe Brad la coarda sensibilă - dintr-o singură notă. îl afectă în felul în care o lovitură puternică în gongul unui templu face ca întreg sunetul să reverbereze şi să-i învăluie şi să-i mişte pe cei din jur, până în stomac.
Uită-te la ea, atât de grijulie. Nu trebuia să pregătească cina. Vorbiseră cu o zi înainte să iasă la sushi, genul de mâncare de care nici Julia, nici Lily nu s-ar fi atins. Şi totuşi, ea era îmbrăcată şi se juca de-a gospodina pentru el, Brad, care era foarte încântat, de bună seamă.
Deja aranjase masa. Văzându-l cum intră, scoase o bere din frigider şi o turnă într-un pahar pentru el. îl întrebă cum îi fusese ziua. în vreme ce mâncară o friptură de vită surprinzător de gustoasă - mai bună ca oricare făcută de Julia - îi povesti de cartea pe care o citea. Era jovială, amuzantă, vie, adorabilă. în mintea lui Brad nu încăpea nici o îndoială: Juniper se străduise cu toate acestea doar ca să-l impresioneze.
După masă, el merse în dormitorul lui, năucit de demonstraţia ei. Ce avea oare de gând? Avea ceva în minte? Voia ca ea să aibă ceva în minte?
Nu, nu voia. Ba da. într-un fel.
De ce să nu recunoască? Era atras de fiica lui vitregă şi asta de-o vreme încoace, Dumnezeu să-l ajute! - şi tocmai de aceea făcuse un efort să alunge acest gând, să-l ţină departe de mintea lui, aşa cum

îşi ţinea departe o bună parte din tinereţe, deoarece nici lui şi nici altcuiva nu-i putea aduce vreun beneficiu să se lase învăluit de gânduri ce-i puteau influenţa acţiunile. îşi ţinuse în frâu sentimentele cu demonstraţii de dragoste paternă şi mândrie, ca în poza aceea. Avea multe altele la care să se gândească - o afacere pe care să o conducă, proiecte la care să lucreze. Avea o fiică a lui, care era una dintre luminile vieţii sale. Cel mult îşi permisese să o privească pe Juniper şi să aprecieze ceea ce vedea, într-un fel similar cu cel în care se uita la filme porno uneori. Ţineţi cont de faptul că un bărbat poate admira şi dori o femeie fără ca măcar s-o întâlnească, darmite s-o cunoască. Putea să se spele cu săpun în intimitatea duşului, să închidă ochii şi să se gândească la ea, în vreme ce-şi satisfăcea o parte din dorinţă, fără să facă rău cuiva. Şi ce dacă Brad se mai gândea uneori la Juniper? Nimeni nu era mai înţelept şi dacă nimeni nu era mai înţelept, atunci nu era nici o problemă.
Dar... dacă l-ar fi dorit şi ea?
Nu. Din toate punctele de vedere, în ochii lumii ea era fiica lui, la fel ca Lily, şi avea să o trateze numai şi numai patern. în primul rând, nici n-ar fi trebuit să se lase pradă unor asemenea gânduri. Nu că era ceva rău cu ele.
„Las-o moartă, Whitman!" îşi zise el.
Rămase în camera de jocuri şi vizionă un film. Merse apoi în sufragerie, la dulapul cu băuturi şi-şi turnă nişte scotch. Citi ştirile locale, apoi pe cele sportive. Se gândi să mai facă un duş. Mai bău două degete de scotch.
Sună Julia; îi spuse că totul era bine, că Juniper era sus şi citea şi că da, ar trebui să impună o oră rezonabilă de culcare. Dacă băuse? Da, desigur, un pic. De ce întreba? Vorbea un pic incoerent? Ei bine, era obosit. Avea să se bage curând la somn.
Era linişte în casă când urcă scările. Uşa camerei lui Juniper era deschisă şi lumina încă aprinsă. Adormise citind. Rămase în hol amintindu-şi cât de dulce părea atunci când era mai mică şi dormea, cum adormea în maşină uneori când călătoreau, la aeroport sau pe un prosop de plajă, după o dimineaţă întreagă de surfing. Acum de abia mai avea ocazia s-o vadă dormind.
Intră în cameră să-i stingă lumina. Era întinsă pe spate, atât de frumoasă dormind. Atât de frumuşică tot timpul. O fată deşteaptă, dulce. Fusese ascultătoare exact în felul în care o învăţaseră la biserică - o surpriză atât pentru el, cât şi pentru Julia, dată fiind

abilitatea lor de a intra în belele în tinereţe. însă totul fusese diferit pentru Juniper, o fetiţă salvată, care mereu voia să le facă tuturor pe plac, să facă totul corect şi să fie iubită.
Brad se aplecă peste patul ei, cu intenţia de a o săruta pe frunte. Totuşi, sărutul, din proprie voinţă, ateriză pe buzele ei.
Juniper se agită şi Brad se retrase panicat, însă ea nu se trezi.
Pentru un moment, o privi şi se întrebă ce să facă mai departe.
Buzele ei... atât de moi, de virginale. Trupul ei tânăr şi ferm...
Doamne, tentaţia! O ura şi îi plăcea deopotrivă.
S-ar sperla, dar ar fi şi dornică, clar ar fi. O simţise el. O ştia. Dar...
„Nu, fir-ar să fie", îşi zise apoi se întoarse şi ieşi din cameră.
Ar fi greşit, era greşit, nu era nici măcar ceva de luat în considerare. Dar...
Voia s-o aibă, ar fi putut s-o aibă, credea el. în circumstanţele adecvate.

Care n-aveau să vină niciodată. Nu şi-ar fi permis asta, chiar dacă ea s-ar fi aruncat în braţele lui. Nu era genul acesta de bărbat. Avea o soţie şi o fiică la care să se gândească. Dar, Doamne, era atât de dureros să ştie că ar putea-o avea, dacă ar fi încercat, dacă el ar fi vrut să accepte ce avea ea să-i ofere. Şi îl înnebunea să ştie că ceea ce-şi dorea era, de fapt, de neatins. Puţine lucruri în viaţa lui erau

.Capitolul 21

Secretul, partea a treia: De fapt, Juniper nu dormea

.Chris Johnson, iubitul lui Valerie, se încruntă la ea din celălalt capăt al mesei, în restaurantul unde luau cina. Ei nu-i plăcu

expresia lui severă. Aceasta nu era expresia pe care dorea s-o vadă după ce condusese trei ore.
- Să înţeleg că nu eşti de acord, zise ea.
- N-ai nevoie de aprobarea mea, dar într-adevăr, nu am o problemă cu faptul că dai în judecată constructorul. Pe mine mă îngrijorează partea cu proprietarul, cam asta e problema. Ţi-ai crescut simţitor povara de a prezenta dovezi în faţa unui juriu care trebuie să-l găsească deopotrivă răspunzător.
- Nu cred, spuse Valerie sceptică. Am destule probe să-i dovedesc complicitatea. Asta dacă se ajunge la proces, ceea ce avocatul meu nu crede. Publicitatea negativă le-ar dăuna tuturor.
- Aş fi vrut să te consulţi cu mine înainte să...
- Te rog, nu încerca să fii condescendent cu mine, îi zise Valerie înainte ca el să- şi termine fraza. Am angajat un avocat eminent să mă sfătuiască şi să mă reprezinte într-o speţă în care e atotcunoscător.
- Mamă, ce arţăgoasă eşti! N-aveam de gând să fiu condescendent. Voiam să spun doar că mi-aş fi dorit să vorbeşti cu mine atunci, ca să te sprijin de la bun început.
- Ah, zise ea. OK, îmi pare rău. A fost incredibil de stresant şi sunt... înghiţi în sec. Hai s-o luăm de la capăt, zise ea apucând meniul de cocktailuri.

Valerie, nu trebuie să treci prin toate astea singură. Ştiu că eşti tare şi capabilă, dar ştii, să împărţi povara poate fi un lucru bun pentru o relaţie şi unul şi mai bun pentru o persoană care deja e pe cale să treacă printr-un eveniment major

- .Te referi la faptul că Zay pleacă de acasă.
- Da, am trecut prin asta. Cum să nu te înţeleg?
Se referea la faptul că şi lui îi plecase un pui din cuib: fiica sa, Talia, care avea acum douăzeci şi şase de ani şi urma să se mărite la sfârşit de iunie. Unul dintre lucrurile pentru care Valerie îl găsea atât de atrăgător pe Chris era că-şi crescuse aproape singur copilul până la vârsta maturităţii, ca şi ea. „Şi e negru", îi spusese mama ei, când ea-i povestise despre el. „Cred că acum ţi-ai învăţat lecţia." „Ăsta e un lucru neimportant", îi răspunsese Valerie, iar mama ei concluzionase cu „Hmmm".
- Desigur, continuă Valerie, ai ghidat-o pe Talia. Totuşi, nu cred că poţi rezona şi cu copacul.
- Nu în mod direct, şi ce dacă? spuse întinzând mâna peste masă după a ei. Sunt de partea ta.
Valerie se retrase şi răsuflă adânc. Umerii îi erau practic ridicaţi până la urechi; şi-i relaxă, mai răsuflă o dată şi spuse:

- O să-mi comand un cocktail.

Chris o strânse de mână şi apoi îi dădu drumul.

- Vreau să fiu... e greu să facem asta de la distanţă.

- Am mai discutat subiectul ăsta.
Chelnerul sosi la masă. Chris şi Valerie îşi comandară câte o băutură fiecare şi apoi Chris spuse:
- Hai să vorbim din nou despre asta.
- Şi să ajungem la aceleaşi concluzii. Sau poate că ar trebui să dăm cu banul, să vedem care dintre noi poate să renunţe la două decenii de relaţii în şcoala lor şi cu colegii lor.
- Poate că asta ar fi singura rezolvare.
- Ce facem deja merge bine.
- Nu merge aşa bine. De abia merge, zise Chris.
Nu se înşela. Relaţia lor rezista datorită chimiei extraordinare dintre ei, pe care o simţiseră din primul moment când se cunoscuseră şi pe care o simţeau în continuare, de câte ori erau împreună şi care le susţinea relaţia, atunci când erau departe unul de celălalt. Mai mult, aveau o puternică conexiune intelectuală, fiind amândoi idealişti, activişti şi dascăli devotaţi şi experimentaţi. Totul mergea de minune în relaţia lor, mai puţin geografia.

Discutaseră mult despre asta şi problema pe care Valerie reuşise până acum să o evite (deoarece ştia că răspunsul ei era cumva neconvingător) era motivul pentru care refuza să ia în considerare posibilitatea de a se reloca. Universitatea din Virginia era o şcoală bună - i-ar fi plăcut să predea acolo. Şi Virginia centrală era frumoasă. Vara era mai răcoare decât în Carolina de Nord.
Iată motivul pentru care refuza să se mute: casa, prietenii şi plantele ei de grădină. Era adânc înrădăcinată în lumea ei. Totuşi, să facem o asemenea afirmaţie e ca şi cum am spune că preţuia toate acestea mai mult decât pe Chris. Ceea ce nu era cazul. Dar totuşi. Xavier urma să plece la facultate. Stejarul lor era pe cale să moară. Poate că ar fi trebuit şi ea să se îndrepte spre ceva nou.
- Mai e ceva ce nu ţi-am spus, zise ea, lui Xavier îi place de fata omului pe care- 1 dau în judecată.
- Ei bine, asta e... complicat. Ştiai? înainte să depui actele pentru proces?
- N-a suflat o vorbă despre asta - şi probabil nici n-ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi supărat pe mine pentru proces şi se pare că tocmai de asta era supărat.

- Prin urmare, procesul ăsta o să-i strice ploile.

- I-ar strica ploile, doar că ea n-are voie să iasă cu băieţi.

- Să iasă cu el? întrebă Chris.
- Cu nimeni. A făcut un jurământ de puritate când avea paisprezece ani, genul de treabă pe care o putem numi constrângere strigătoare la cer. Şi chiar de ar avea voie să iasă la întâlniri, sunt convinsă că Brad n-ar fi tocmai încântat s-o lase cu un băiat negru. Julia, mama ei, e cu adevărat prietenoasă vizavi de noi - sau cel puţin a fost. Cred că asta se va schimba, odată ce primesc citaţia. Ştiu că ar trebui să-i ofer lui Brad prezumpţia nevinovăţiei, dar...

- Mai puţin în ceea ce priveşte copacul.

- Mai puţin în cazul acesta, da, recunoscu ea.

- Păi şi ai fi de acord ca ei să se vadă, dincolo de copac?
- Să-ţi spun drept? N-am reacţionat prea bine la idee. îmi place fata. Sunt cu totul în favoarea ideii ca oamenii să fie împreună în

orice combinaţii vor, de culoare, gen, clasă sau orice altceva. Dar nu trebuie să-ţi reamintesc că rasismul e din ce mai neplăcut şi mai pe faţă tot timpul. Luă o felie de unt şi continuă. I- am zis lui Xavier că ea e prea albă.
- Poftim?
- Ştiu - sunt o ipocrită, că şi Tom era alb. Dar treaba stă în felul următor. Părinţii ei îi cultivă intenţionat ignoranţa. Educaţia şi accesul la metodele contraceptive sunt metodele care au dat rezultate. E un fapt dovedit.
- Desigur, dacă sexul protejat ar fi fost scopul, ar fi fost cu totul altă poveste. Dar nu uita că la ei scopul e „puritatea".
- Da, exact. Puritatea, care în cazul de faţă ar putea la fel de bine să fie şi un sinonim pentru albire. Să nu mai vorbim şi de lipsirea de putere a femeii, un efort de genul „mărită-le şi lasă-le gravide tot timpul, în picioarele goale". Hai mai bine să ne întoarcem cu toţii înapoi în Epoca întunecată, spuse Valerie pe un ton ridicat. în zilele bune, când speranţa de viaţă era pe la treizeci de ani şi linşarea negrilor era o distracţie la ordinea zilei. De ce n-aş vrea ca Xavier să se amestece cu genul ăsta de oameni? Iartă-mă, m-am inflamat.

- încerci doar să ai grijă de Zay, asta-i tot, spuse Chris binevoitor.

- Asta-i treaba mea. Sau cel puţin, era.

- Şi ai făcut o treabă foarte bună.

- Oare? După discuţia noastră, a plecat la un chef şi nu l-am văzut

mai mult de
trei minute de atunci. E ca şi cum m-ar pedepsi.
- Ceea ce probabil că şi face.
- A zis că s-a hotărât să nu mai umble după ea, însă tot s-a supărat pe mine când am fost de acord că e mai bine aşa.

- Sigur, aşa a zis.

- Crezi că n-a vorbit serios.

- *Tu ce crezi? Eu nu-l cunosc suficient de bine să mă pronunţ.*

- Cred că... a vrut să o spună pe bune. Dar am un sentiment că e amorezat. Oftă. Fir-ar! Totuşi, îmi place de ea. Chiar ieri a venit pe la mine când lucram în curte. Mi-a făcut o scurtă vizită drăguţă.
Valerie tocmai întorcea îngrăşământul când le auzi pe Juniper şi pe o prietenă ieşind, cealaltă fată vorbind mai mult. Din conversaţia lor reieşea că o prietenă comună suferea de bulimie sau poate anorexie, dar cum să ştii sigur, fără să întrebi? De asemenea, cum să întrebi? Un lucru era cert: Hailey slăbise mult, mult prea mult, ajungând „numai piele şi os, nu-i aşa?" şi prietena lui Juniper se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să plănuiască o intervenţie.
în timp ce fetele discutau asta, plimbau o minge de plajă dintr-o parte într-alta a piscinei. Valerie auzi cum mâinile se izbeau moale în plastic (lucrurile astea ar fi rezistat secole întregi într-o groapă de gunoi) şi văzu mingea în vârful fiecărei curburi. Ascultă cu atenţie, aşa cum adesea o făcea în cazul studenţilor care mişunau pe holurile campusului. Fetele astea aveau cât, şaptesprezece ani? Şi nici una dintre ele nu menţionase implicarea adulţilor în această posibilă intervenţie sau implicarea adulţilor în vreun fel. Ceea ce nu era deloc surprinzător - Valerie amintindu-şi că la vârsta lor nu avea pic de încredere în adulţii de atunci. Adulţii erau cauzele problemelor, nu soluţiile lor. Şi nu era asta oare general valabil? Bineînţeles că era.
Mingea veni zburând peste gard şi sări în curtea lui Valerie, pentru ca, în câteva momente, Juniper şi prietena ei să o urmeze, intrând pe poartă. Ambele fete purtau nişte bikini care o făcură pe Valerie la vârsta a doua aproape să roşească, însă în care Valerie la şaptesprezece ar fi defilat cu mândrie.
Tinereţe. S-ar fi întors la a ei, de-ar fi putut? Desigur, ar fi fost tentată. Imaginativă ce ar fi însemnat să redobândească emoţia primei ei iubiri adevărate - cu ecologia, nu cu vreun băiat de pe atunci; ecologia fusese iubirea ce rezistase.
încă îşi amintea ziua când începuse. Avea zece ani şi stătea alături de familia ei la biserică, aşteptând să înceapă înmormântarea bunicii. în vreme ce adulţii murmurau între ei, Valerie observă aranjamentul din faţa lor. Era un sicriu, cu jumătatea superioară deschisă, dezvăluind-o pe buni de la talie în sus, cu capacul de jos închis şi acoperit cu un spray de sicriu de culoarea piersicii şi lavandei şi trandafirilor crem - culorile preferate ale bunicii, mai ales lavanda, despre care adesea remarcase că se potrivea cu părul. O exagerare, dar buni avea o înclinaţie spre hiperbole. Aşa

cum îi povestise, înainte de a se muta din Michigan în Beaufort, Carolina de Nord, la vârsta de douăzeci de ani, avusese, în perioada Marii Crize, o viaţă plină de încercări şi nenorociri ce rivalizau cu patimile lui Iov.
Aşadar: flori pe sicriu şi două urne de buchete asemănătoare, aşezate pe piedestale şi încă trei aranjamente florale mari, pe şevalete. Valerie se întoarse să se uite în juru-i. Primele patru rânduri de bănci aveau aranjamente mai mici în capete. Florile şi înmormântările: de ce erau acestea două legate? Abia când avea să cerceteze asta mai târziu, avea să descopere că scopul original al florilor era să mascheze mirosul morţii - şi anume cel de descompunere. în fine; conexiunea pe care o făcuse ea, stând acolo în dimineaţa aceea, era că florile şi plantele „îi făceau pe oameni să se simtă mai bine". De aceea oamenii le trimiteau pacienţilor din spitale. Florile şi plantele îi făceau să se simtă binedispuşi, fericiţi - de ce?
Aceea întrebare o determină să meargă mai departe. Ce era în spatele relaţiei dintre oameni şi flori? Dintre o plantă şi o alta? Plante şi animale, plante şi insecte, plante şi atmosferă? De ce o sămânţă se transforma într-o floare şi alta într-un arbust şi alta într-un copac?
Sentimentul acela: curiozitate, entuziasm, dragoste. Dragostea era rădăcina tuturor, fără glumă. Dragostea venea atât de uşor în tinereţe.
Când Juniper o zări pe Valerie îi zise:
- O, bună ziua, doamnă Alston-Holt. Scuze, ne-a scăpat mingea.
- Nici o problemă, răspunse Valerie. Mingile de plajă mai fac din astea.
- Bună ziua! Eu sunt Pepper. Dumneavoastră trebuie să fiţi mama lui Zay, spuse prietena lui Juniper.
- Sunt. Mă bucur să te cunosc, Pepper. Aveţi o vară frumoasă, fetelor?
- Până acum da, răspunse Pepper. De abia aşteptăm să mergem la casa de pe plajă a lui Juniper. Părinţii ei au fost atât de drăguţi să mă primească şi pe mine. Urăsc să fiu blocată aici vara şi părinţii mei lucrează tot timpul. Lucrez şi eu acolo. Nu ca ei. Nu cât ei. Ador plaja. Dumneavoastră?
Valerie o urmări pe Pepper amuzată - şi recunoscătoare că propriul ei copil nu turuie cu asemenea viteză. Fata putea să obosească

repede pe oricine i-ar fi fost prin preajmă. Era în contrast strident cu Juniper cea tăcută şi vigilentă.
- îmi place plaja, zise Valerie, dar poate că din alte motive decât ale voastre. Mie îmi place să merg în mlaştini şi să mă plimb prin nămol. Nu sunt expertă în regiunea de coastă, aşa că e mereu grozav să merg acolo şi să învăţ ceva nou. De asemenea, bunica mea era din zonă, din Beaufort. Am crescut cu poveştile de acolo.

- Vreau să studiez ecologia, zise Juniper. Şi botanica şi poate şi

zoologia.

- E foarte ambiţios. Fă-o! o încurajă Valerie.

- Nu credeţi că e prea mult?

- Aşa cum le spun şi studenţilor mei, nimic nu e prea mult, decât dacă hotărăşti tu asta. Şi nu poţi lua o decizie informată dacă nu încerci mai întâi.
- Eu vreau să fac textile şi design vestimentar, declară Pepper.
- Mi-ar trebui şi mie nişte design vestimentar, spuse Valerie, arătându-i lui Pepper tricoul ei decolorat cu Prince şi pantalonii sport tăiaţi.
Juniper arătă spre tomberonul cu îngrăşământ.
- Eu cred că v-aţi îmbrăcat perfect pentru această ocazie.
Fata avea simţul umorului. Valerie se bucura pentru asta. Aşa cum aproba din toată inima şi interesele lui Juniper. Şi se bucurase de conversaţia care pornise de acolo, o discuţie despre cum funcţiona îngrăşământul şi de ce trebuia folosit şi ce anume trebuia făcut cu materialul când era „gata". Juniper era curioasă, sclipitoare, suficient de sociabilă, deschisă - deşi nici ea şi nici Valerie nu vorbiră despre Xavier măcar o dată. Cu toate acestea, Valerie nu era mai puţin reticentă să-i încurajeze interesul lui Xavier faţă de Juniper, mai mult ca înainte.
- înţeleg de ce o place, doar că nu vreau s-o placă, îi zise ea lui Chris.
- Aşa cum spune şi marele bard: „Dragostea priveşte nu cu ochii, ci cu mintea, tocmai de aceea Cupidon cel înaripat e pictat ca fiind orb."[13] Cel puţin, asta a fost experienţa mea.

- E adevărat. Din păcate. Totuşi, de ce trebuie să fie totul atât de complicat?

- Nu trebuie, răspunse Chris. Ce-ai zice să dăm cu banul? Ea se holbă la el surprinsă. Părea că vorbea serios. -*Vrei?*

Se priviră îndelung. Chris ridică din sprâncene. Valerie râse şi zise:

- Poate ar fi mai bine să aşteptăm până-mi beau al doilea cocktail.

Chris îi spusese lui Valerie că era arţăgoasă şi trebuie să recunoaştem că fusese o descriere corectă a felului în care ea se comportase în ultimele zile. Şi ea ar fi fost de acord şi nu-i plăcea să se simtă aşa. Spera ca procesul să se rezolve în scurt timp, pentru ca toată lumea să se întoarcă la normal, într-o mai mică sau mai mare măsură. Ceea ce-i spusese ea lui Xavier trebuie repetat: ştia că soţii Whitman n-aveau să-i fie niciodată prieteni şi era împăcată cu asta. Era resemnată ca unii oameni să o considere prea pătimaşă în anumite aspecte - cu siguranţă fuseseră oameni care nu ar fi vrut să aibă de-a face cu Rosa Parks[14]. Nu că protecţia mediului ar fi fost acelaşi lucru cu drepturile civile şi nu că ea ar fi fost pe picior de egalitate cu adevăraţii războinici, dar trebuia să facă tot ce-i stătea în putere, fiindcă aşa era construită.

Ca de pildă, atunci când plecase de acasă la facultate, fericită că obţinuse o bursă integrală la Universitatea de Stat din Michigan. Hrănindu-se ani întregi cu hitul Ninei Simone din anii 1960, „To Be Young, Gifted and Black"[15], avea optsprezece ani, semăna cu Janet Jackson, purta tricouri supradimensionate, pantaloni largi, adidaşi până la glezne şi avea o atitudine de „sunt pe cale să salvez planeta". Tocmai îşi petrecuse ultimii patru ani cu nasul în cărţi, ţintind spre notele ce aveau să o scoată din duplexul unde „Unchiul" Ray locuia la etaj - cu mama lui acum, gândindu-se probabil la zilele bune când se expunea în faţa lui Valerie şi sperând ca maică-sa să se ducă repede, ca el să reia lucrurile de unde le lăsase, acum că alături se mutase o nouă familie cu fete. Pentru Valerie, învăţatul era precum mâncatul pentru majoritatea dintre noi. O umplea de energie şi o susţinea. îi dădea putere pe

multe niveluri. îi dădea un scop. Dacă s-ar fi născut cu zece sau douăzeci de ani mai devreme, energia ei ar fi putut fi folosită la mişcarea pentru drepturile civile. Acum, simţea că mediul înconjurător era cauza ce avea nevoie de oameni ca ea. Credea că poate contribui mai mult acolo. Pe atunci nu era arţăgoasă, ci pregătită. Ei bine, nu din punctul de vedere al modei, ci inteligentă, energică şi ambiţioasă.
în timpul pauzelor de vacanţă şi pe durata verii, se oferea voluntară oricând şi oriunde era nevoie de copii care să cureţe gunoiul sau să smulgă buruienile, care că construiască şi să planteze grădini pentru comunitate, care să ducă şcolarii la plimbare pe munte, care să numere păsările sau căprioarele, care să ia mostre de apă din râuri şi fluvii, care să adune date şi să scrie propuneri pe care mai apoi organizaţiile să le prezinte politicienilor (pe vremea când schimbarea climei nu era o problemă a partizanilor).
Era deopotrivă îngrozită şi nerăbdătoare să ajungă la facultate. Dacă ar fi eşuat? Dacă avea să se facă de râs în clasele pline de copii şi profesori albi? Dacă toţi erau mai deştepţi ca ea şi avea să dovedească că fetele negre nu meritau un loc sau o şansă?
Dar nu. Excelă şi la facultate. îşi luă licenţa în silvicultură, apoi un dublu doctorat în agricultură şi ecologie. Când îşi isprăvise educaţia, fusese la fel de plină de speranţă pe cât putea fi o negresă în America sau oriunde altundeva în
lume. Primise oferte de muncă din partea mai multor universităţi bune şi vreo două din partea unora de prestigiu. Putea să aleagă dintre cinci state diferite, aşa că o alese pe cea cu climatul şi biodiversitatea care-i plăcea cel mai mult: Carolina de Nord, un stat cu o gamă incredibilă de plante şi animale, graţie marii sale varietăţi de ecosisteme. Munţii Apalaşi într-un capăt, estuare de coastă în cealaltă şi între acestea, dealuri şi râuri, păduri şi câmpii, parcuri protejate şi un şir lung de ferme. Bumbac, alune, tutun, mistreţi, cai, căpşuni! Valerie adora căpşunile. Carolina de Nord era casa pe care şi-o dorise întotdeauna, mulţumită în parte bunicii şi poveştilor ei. Şi mai târziu, întâlni bărbatul pe care şi-l dorise dintotdeauna - deşi nu ştiuse cine avea să fie acela, până să-l întâlnească pe Tom, care avea cu opt ani mai mult ca Valerie, dar ei nu-i păsa.
Tom era din Sud şi era alb; lui Valerie nu-i păsa. (Familiei sale însă da, dar ei nu- i păsa nici de aceştia).

în tinereţile lui, Tom încercase comunismul - în starea lui ideală, apărându-se în faţa celor care şi-l imaginau prieten cu Stalin sau Mao Zedong (care erau morţi, dar totuşi). Lui Valerie nu-i păsa. Sau, mai degrabă, considera toate acestea ca fiind faţete ale caracterului şi vieţii sale, care-l făcea interesant. în principiu, era un tânăr profesor inteligent, liber-cugetător şi pătimaş, a cărui cauză de suflet era dreptatea socială. Tom voia să facă cu societatea ce voia Valerie să facă cu mediul înconjurător şi ce nu era de plăcut la asta? De asemenea, avea un metru nouăzeci şi era arătos. Blond, cu ochi violeţi. Colega lui Valerie, Michelle, îl strigase Ken, ca pe păpuşă. Rânjind, Tom remarcase: „Trebuie că Bărbie e foarte norocoasă".
Am putea divaga şi să povestim totul despre familia lui Tom şi despre greutăţile lor în a o accepta pe Valerie drept partenera lui. Am putea descrie cum familia lui Valerie - în special mama ei - avusese aceleaşi dificultăţi. Nici una dintre familii nu se putea declara surprinsă. Puteau mai bine de atât. De ce s-ar fi înhămat cineva la problemele pe care le implica o căsătorie interrasială (mai ales în Sud), când aveau atâtea motive bune să n-o facă? Ei bine, spuseseră Valerie şi Tom, chiar dacă problemele pe care aveau să le înfrunte nu erau simple, răspunsul era: dragostea.

Dar să intrăm în toate aceste detalii aici ar însemna să vă spunem ceva ce sigur vă puteţi imagina şi singuri, aşa că în loc de asta vă vom povesti ce s-a întâmplat cu Tom.Fiindcă de mai bine de un an

Capitolul 1

de la naşterea băiatului Tom Holt-Alston evitase să-şi viziteze casa din Jackson, Mississippi, de data aceea fusese de acord să-şi ia nevasta şi copilaşul care acum putea merge şi să-şi viziteze mama şi familia extinsă de Ziua Recunoştinţei. Aterizaseră pe recent numitul Aeroport Internaţional Jackson-Medgar Wiley Evers, al cărui răsunet depăşea cu mult experienţa propriu-zisă a călătorilor. Ca mărime, Jackson-Evers era unul dintre cele mai mici aeroporturi, dar nu tocmai minuscul. Aici trebuie subliniat că unul dintre cele mai mari aeroporturi din statul Mississippi fusese numit după un erou negru al mişcării pentru drepturile civile, în vreme ce statul în sine continuă să afişeze un steag al cărui model încă păstrează o mare parte din steagul confederat. Genul acesta de dihotomie rezumă cel mai bine Sudul.
Ca multe alte reuniuni de familie, aceasta, acum pe sfârşite, fusese una plăcută din multe privinţe şi un chin din altele. Mâncarea era excelentă, iar micul Xavier era un scump, sociabil şi dornic să meargă pe la fiecare străin (căci asta erau ei pentru el), ca să-şi lase admirate superba piele moale şi mulatră şi incredibilul păr creţ şi auriu, mai mult de către femei tinere, care, asemenea lui Tom, respinseseră prejudecăţile cu care crescuseră.
Şi Valerie era cât se poate de cooperantă. O parte din familie o întâlnise de la nuntă, aşa că nu li se mai părea la fel de exotică ca la început. (De parcă vreun reprezentant al generaţiei părinţilor lui Tom mai vorbise vreodată cu o negresă, fără ca aceasta să-l fi servit într-un fel sau altul). Nimeni nu exclamă la vederea părului sau a culorii pielii sale. Totuşi, unii îi puseră întrebări la limita ofensei, întrebări ca: Tatăl ei avea serviciu? Ea cânta în corul de muzică gospel al bisericii? îşi ura părul? Valerie răspunsese acestor întrebări cu graţie vădită, aşa cum fusese instruită.

Xavier şi Valerie se descurcau bine. Tom, nu atât de bine, în parte deoarece putească observe cât de forţat era comportamentul amabil al unora dintre membrii familiei, la fel ca la nuntă. Dar în principal fiindcă vineri dimineaţa, după micul dejun, când Valerie era sus în casa Hoit, preocupată să-i schimbe scutecele lui Xavier şi să-l pregătească pentru drumul înapoi acasă, Brooks, unchiul lui Tom, se luase de acesta.
Brooks, Tom şi mama lui Tom îşi beau cafeaua în sufragerie. Brooks, un bărbat la fel de înalt ca şi Tom, dar cu patruzeci de ani mai mare şi având patruzeci de kilograme în plus, discutau despre tatăl şi bunicul lui Tom (fratele mai mare al lui Brooks) şi cât de poetic fusese faptul că aceştia muriseră împreună făcând ceva ce iubeau şi anume stropind recoltele cu insecticid. Brooks era îndrăgostit de această poveste în mod bizar (posibil fiindcă în urma evenimentului rămăsese patriarhul familiei Hoit) şi puteai conta pe el să devină nostalgic ori de câte ori avea în faţă un public interesat. Apoi însă, din neant, apropo de nimic mai mult în afară de faptul că şi Tom stătea la masă, schimbă subiectul şi-i zise nepotului său:
- Ei bine, fiule, cred că e prea târziu să repari asta acum - cel puţin nu din punct de vedere legal -, însă copilul ăsta al tău - ei bine, e o oroare. Dacă ai fi fost băiatul meu şi l-ai fi adus acasă, pe el şi pe femeia aia, eu nu te-aş fi primit.
- Brooks! strigă mama lui Tom. Termină acum. Ţi-am spus că nu voi tolera necazuri din partea ta!
- Am încercat să tac, aşa cum mi-ai cerut, însă un bărbat trebuie să ia atitudine atunci când vede că se greşeşte.
- Ai vorbit înainte de nuntă, zise Tom. Şi ai văzut cam cât înseamnă părerile tale pentru mine.
- Aşa e. Tu, prost şi corupt, ai mers mai departe şi te-ai însurat cu o fată pe care ar fi trebuit doar să o fuţi şi apoi ţi-ai mai mânjit şi numele. Holt-Alston? E jalnic.
Scuipă pe jos, să-şi întărească spusele.
- Brooks, zău aşa! strigă doamna Hoit, mai mult jignită de cuvântul fuţi decât de scuipat.
Tom îl arătă cu degetul pe Brooks.
- Tu eşti o oroare. Nenorociţii ignoranţi şi rasişti ca tine sunt problema acestui stat şi a acestei ţări.
- Vezi tu, spuse Brooks ridicându-se de la masă şi mergând în direcţie opusă de unde era aşezat Tom. Se ridică deasupra lui şi-i

puse degetul în faţă. Problema cu ţara asta e că băieţii ca tine ajung să se poarte necuviincios faţă de bărbaţi ca mine, care ştiu de cuvântul lui Dumnezeu şi îl urmează, aşa cum ar trebui să faci şi tu.
- Stai jos, moşule, zise Tom şi îi împinse la o parte mâna lui Brooks. Asta oricum nu-i treaba ta. Eu plec în jumătate de oră şi tu poţi să te întorci la a fi un bigot, însă până una-alta, te rog frumos să fii respectuos faţă de mama şi să-ţi ţii închisă gura aia spurcată.

- Să-mi ţin gura? îi puse din nou un deget în faţă lui Tom. Ai face

mai bine să...

- Să ce? strigă Tom ridicându-se.

- Tommy, nu-i da satisfacţie, îl rugă mama lui.
- N-a fost niciodată locul tău în familia asta, spuse Brooks încruntat şi continuă: Dacă n-aş insulta-o pe mama ta spunând asta, aş presupune că ai fost făcut de un... comunist în trecere! Scuipă din nou. Socialist îngâmfat şi iubitor de ciori ce eşti!
- Ajunge! izbucni doamna Hoit.
Cei doi bărbaţi schimbară priviri scăpărătoare. în vreme ce Brooks rămase nemişcat, Tom îi întoarse spatele, clocotind de furie, dar refuzând să-i acorde nemernicului o clipă în plus din atenţia sa. Nu puteai câştiga niciodată o luptă cu asemenea oameni şi regreta că-i permisese lui Brooks să-l agite în halul ăsta.
Când se întoarse ca să părăsească încăperea, îşi prinse piciorul în scaun şi se împiedică, pierzându-şi echilibrul şi prăbuşindu-se peste dulapul cu porţelanuri înainte de a ateriza pe podea. Brooks începu să râdă. Mai multe vase se prăvăliră peste Tom, spărgându-se de el.
Zgomotul o făcu pe Valerie să coboare îndată scările, cu Xavier în braţe. Tom se ridică încet, ţinându-se cu o mână de cap. Doamna Hoit era în spatele lui.
- Eşti bine? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Tom.
- Băiatul tău care mănâncă pe cartelă s-a împiedicat în idealurile lui măreţe, o informă Brooks, care se aşeză din nou în scaunul lui, din celălalt capăt al mesei.

Valerie refuză să-l ia în seamă.

- Iartă-mă, mama, o să plătesc pentru ce am stricat.

- Nu-ţi bate capul cu asta.

- Eşti rănit? insistă Valerie.

- Sunt bine. Doar că încă sunt rudă cu boul ăla.

- Vă rog, terminaţi! Treaba asta nu ajută pe nimeni, imploră

doamna Hoit.
- Ştiu, încuviinţă Tom, şi îmi pare rău că te-am supărat. Pot să te ajut să cureţi asta?
- Nu, ai un avion de prins. Ne descurcăm noi.
- Bine atunci, zise el întorcându-se spre Valerie şi Xavier. Sunteţi gata? Hai să-l ducem la maşină. Iau eu bagajele.
Cât Tom se urcă la etaj după bagaje, Valerie îşi luă rămas-bun de la doamna Hoit, ignorându-l pe Brooks, în vreme ce Xavier, care era atent, cu ochii larg deschişi şi tăcut, îi permise bunicii să-l mai îmbrăţişeze o dată.
- Vino să ne vezi de Crăciun, îi spuse Valerie, încercând să-şi păstreze tonul, vrând deopotrivă să adauge „fiindcă n-ai să ne mai vezi niciodată, pe mine sau pe fiul meu în casa asta. Cel puţin nu până după moartea lui Brooks".
Tom vorbi puţin în timp ce conducea spre aeroport. Valerie nu găsi asta îngrijorător. Auzise destul din conversaţia dintre el şi Brooks, ca să înţeleagă de ce Tom spumega, reluând conversaţia în minte şi gândindu-se cum ar fi putut gestiona diferit situaţia.
în timpul zborului spre Atlanta, când Xavier dormea în scaunul dintre ei, Tom o întrebă pe Valerie:

- Ai cumva Tylenol în poşetă?

- Cred că da. De ce? Te doare capul.

- Da, m-am lovit când am dărâmat dulapul din sufragerie. Ea

scormoni în poşetă şi găsi sticluţa cu pastile.

- Mi-aş fi dorit să nu vă provocaţi în asemenea hal.

- Mi-aş dori ca Brooks să se târască într-o scorbură din care să nu mai iasă niciodată.
- Şi eu la fel. Ai vreo umflătură?
- Da, cât un ou de gâscă.
- Trebuia să zici ceva mai devreme. Am fi pus gheaţă. Vrei să chem însoţitoarea de zbor să aducă nişte gheaţă? Probabil că au truse de prim ajutor...

- O să fiu bine.

în aeroportul din Atlanta, Tom ceru din nou Tylenol.

- Celelalte n-au ajutat deloc?

- Nu prea.

- N-ar trebui să le iei atât de aproape una de alta...

- N-o să fac supradoză de la încă două.

- Nu, cred că nu, spuse Valerie şi îi dădu pastilele.
îşi aşteptă zborul de legătură cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, sprijinit de spătarul scaunului, în vreme ce Valerie îl plimbă pe Xavier în zona porţilor. Ea se gândea la ce-o aştepta la şcoală - examene finale pe care să le coordoneze şi să le noteze, lucrări pe care să le citească şi să le noteze, note pe care să le dea şi să le afişeze... Se gândea la Xavier şi la gustări, la Xavier şi la faptul că acestuia îi curgea nasul, la Xavier şi la tot bagajul pe care trebuiau să-l care după ei în această plimbare prin zona porţilor. Se gândea la ce bigot nenorocit era Brooks şi la cum avea să răspundă invitaţiilor mamei lui Xavier pe viitor. Prin urmare, nu se gândea prea mult la Tom, care părea că avea doar un disconfort, dar altminteri se simţea bine.
La un moment dat, pe la mijlocul zborului, Tom spuse:
- Cred că am o comoţie. Care-s simptomele, ai idee?
- Durere de cap? zise ea încercând să-şi amintească tot ce auzise despre subiect. Confuzie? Poate că şi vedere înceţoşată?
- Vederea mi-e un pic în ceaţă.
Valerie, care stătea în scaunul de la fereastră, spuse:

- Uită-te spre mine, lasă-mă să-ţi văd ochii. El se lăsă şi ea se aplecă peste capul lui Xavier ca să se uite mai bine. Aha! Ai pupila dreaptă dilatată. Doar cea dreaptă.
Tom îşi astupă ochiul stâng cu palma.
- Da, ăsta e ochiul cu care văd în ceaţă. Of, fir-ar! Cred că ar trebui să merg la doctor mâine.
- Oare o fi bine să aştepţi?
- Nu vreau să-mi petrec toată noaptea la Urgenţe alături de toţi ceilalţi nebuni jalnici şi nespălaţi care n-au avut bunul-simţ să nu se răănească într-un weekend de sărbătoare, în loc să merg la ore.
- Ce-i drept, cam miroşi, remarcă Valerie - într-o încercare tensionată de a face o glumă. Totuşi...
- Hai să vedem cum decurg lucrurile, îi zise Tom. Vreau mai întâi să-mi treacă durerea de cap, ca să gândesc limpede.
- Conform spuselor unchiului Brooks, e deja prea târziu pentru tine.

Zâmbi şi întinse mâna după a lui şi o strânse cu compasiune. Tom încercă şi el să zâmbească şi apoi închise ochii din nou.Probabil că înţelegeţi unde vrem să ajungem cu asta. Totuşi, Tom nu muri în timpul acelui zbor. Nu muri nici mai târziu acasă, sau în camera de urgenţe. Reuşi să obţină o programare pe loc şi să vadă un doctor în a doua parte a dimineţii următoare; doctorul confirmă comoţia, îl sfătui să ia nişte calmante, să se odihnească şi-l trimise acasă. Totuşi, acasă, durerea de cap refuză să răspundă medicamentelor şi se agravă într-atât de tare, că Tom nu protestă atunci când Valerie insistă să meargă la spital. Mai mult, o rugă să sune la Urgenţe.
în scurtul răgaz dintre momentul când paramedicii îl luară pe Tom cu ambulanţa şi momentul când Valerie, după ce aranjă cu Ellen să stea cu Xavier, i se alătură la spital, Tom îşi pierdu cunoştinţa. Urmară teste, scanări şi o operaţie de urgenţă pentru a reduce neobişnuitul, dar nu imposibilul hematom epidural - o sângerare a creierului - şi când soarele se înălţa deasupra copacilor care împrejmuiau parcarea şi strălucea prin vitraliile capelei, doctorul îi spuse lui Valerie:
- Asta e tot ce putem face pentru moment, doamnă Hoit. Mergeţi acasă, să vă odihniţi.
Urmă o zi lungă în care aceasta aşteptă noutăţi şi vorbi cu rudele să-i facă o scurtă vizită acestui bărbat bun, acestui tată minunat şi excelent partener, care stătea acum întins în pat, cu tuburi şi monitoare, blocat într-un infern, unde Valerie nu-l putea ajunge.
- Când o să-şi revină? îi întreba ea pe doctori şi pe asistente deopotrivă, dat fiind faptul că, adesea, ele ştiau la fel de multe, dacă nu mai multe despre întreaga situaţie.
- Leziunile pe creier sunt imprevizibile. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.
La 11.45, când Valerie se plimba prin casă şi Xavier era în pătuţul lui, cufundat în cel mai binecuvântat somn, telefonul sună.
Tom murise.
Mort. în mod stupid şi pervers. Mort pentru totdeauna.
Trebuie să presupunem că Julia moştenise o bună parte din ADN de la tatăl ei, care fugise cu verişoara lui Lottie când Julia avea paisprezece ani. Fiindcă mama ei, Lottie Corbett, era la fel de neatrăgătoare - nu, să rămânem la părerea noastră: urâtă - pe cât putea fi o fiinţă umană, bărbat sau femeie. Aceia dintre noi care au văzut Stăpânul Inelelor, o comparau cu Gollum. Era scundă; în

principiu cheală; avea ochii bulbucaţi şi urechile la fel; iar dinţii rămaşi îi erau galbeni. Măcar se acoperea complet atunci când se îmbrăca.

Capitolul 2

Aşa cum nici frumuseţea Juliei nu se datora exclusiv ei înseşi, Lottie nu putea fi învinuită pentru urâţenia ei. Era ghinion, erau genele proaste. Şi da, o viaţă întreagă de greutăţi, care, de asemenea, nu fuseseră neapărat vina ei, precum faptul că nu avusese cremă de soare atunci când lucrase pe o plantaţie, în copilărie, ceea ce făcea ca acum să aibă pielea pergamentoasă şi pătată. Greutăţi precum faptul că era prea săracă să aibă o alimentaţie corectă sau să facă sport, aşa că trupul ei era acum o compoziţie inegală de umflături gelatinoase.

Singura ei vină, sau cel puţin ceea ce putuse evita, era boala la plămâni. Fumase două pachete pe zi de la paisprezece sau cincisprezece ani - de când începuse să lucreze în bar, în spelunca viitorului ei socru. Fumatul o făcea să pară mai mare, se gândea ea. în mod sigur o făcea să se simtă mai mare. Toată lumea fuma; pentru numele lui Dumnezeu, tutunul se creştea şi se usca peste stradă.

Acum, această femeie urâtă şi bolnavă era instalată în camera de oaspeţi din casa familiei Whitman, cu tubul ei de oxigen şi fire şi canula, cu caftanele şi ţigările ei.

- Ce rost mai are să mă las acum? întrebase ea retoric, în acelaşi timp promiţând să adere complet la politica Juliei, care interzicea fumatul în casă sau în orice alt spaţiu acoperit.

Cu ţigara într-o mână şi „co-cola" în cealaltă, Lottie stătea în lumina soarelui
lângă piscina soţilor Whitman, urmărindu-le pe Juniper şi pe Lily cum se întreceau dintr-un capăt în altul. Juniper, mult mai înaltă şi expertă în înot, se sabota intenţionat pretinzând că era un delfin - aşa că-şi ţinea braţele lipite de marginile corpului şi înota aşa, dându-i de asemenea lui Lily şi un avans. La finele unei asemenea întreceri, Juniper ieşi şi se uscă, în vreme ce Lily merse la marginea piscinei, unde lenevea Lottie.

- Buni, poţi să înoţi? Vrei să te întreci cu mine?
- Pe vremuri aş fi putut. Dar acum nu mai pot, cu ăsta.

Indică spre canula aşezată provizoriu pe măsuţa de alături; Julia insistase ca ea să nu folosească oxigenul în acelaşi timp cu ţigara -

o cerinţă deloc nerezonabilă, dat fiind faptul că aşa îşi incendiase Lottie rulota.

- Eşti pe moarte? o întrebă Lily.

- Mai mult sau mai puţin.

- Care e?

- Ce anume?

- Mai mult sau mai puţin?

- Cu toţii murim, îi zise Lottie. Doar că unora le ia mai mult ca altora.

- Tu ştii cât mai ai?

- Cât hotărăşte Dumnezeu.

- Bunicul e deja în rai? Voiam să-l întâlnesc.

- Mă îndoiesc că l-au lăsat să intre, zise Lottie. Apoi strigă după Juniper, care stătea în capătul cel mai îndepărtat al piscinei, cu un caiet şi un stilou în mână. Ce faci acolo? S-a terminat şcoala.

- Nimic, răspunse Juniper.

Lily se căţără pe marginea bazinului şi merse să stea alături de Lottie.- O să stai cu noi până mori, mai mult sau mai puţin?
Lottie izbucni în râs, ceea ce-o făcu să tuşească iar şi iar. Lily aşteptă, râcâindu-şi crusta acum umedă a unei răni de pe genunchi. într-un final, Lottie spuse:
- Tatăl tău s-a oferit să-mi cumpere o nouă rulotă şi mama ta l-a lăsat în sfârşit să o facă. Dacă l-ar fi lăsat s-o facă imediat după ce a încasat toţi banii ăia, eu n-aş mai fi stat azi aici.
- Ai fi murit deja?
- Nu, aş fi fost în rulota mea, care n-ar fi ars, deoarece ar fi avut tot felul de treburi rezistente la incendiu, din astea de se fac acum. Bine că nu m-am aruncat singură în aer - ceea ce ar fi fost vina mamei tale, dacă s-ar fi întâmplat şi să nu crezi că nu i-am zis asta în faţă. Face pe şefa şi e aşa înţepată, de zici că a făcut banii ăştia singurică.

Cât Lottie lătra încontinuu, Juniper se ridică, cu gândul să intre în

casă.

- Hei, tu, strigă Lottie. Un' te duci? Adu-i bătrânei Lottie o co-cola,

ce zici?

- Roag-o pe Lily. Eu merg în parc să alerg.

- Dar mami nu e acasă, zise Lily.

- Acum merg cu maşina, răspunse Juniper intrând în casă.

- Ei bine? întrebă Lottie, uitându-se la Lily.

- îmi dai şi mie? Mama nu-mi dă niciodată.

- Cu atât mai bine, zise Lottie. Adu două.
Pe cale să meargă la meditaţiile lui săptămânale la chitară, Xavier stătea în maşină, cu motorul pornit, cu centura pusă şi cu muzica lui Sanel Redzic[16] în boxe, când observă o bucăţică de hârtie sub ştergătorul de pe partea şoferului. îşi scoase centura, deschise portiera şi o culese.

Azi am chef de tartă cu afine. Tu? Ne vedem la colţul nostru, la 9.30 PM. împart cu tine tarta dacă vrei sau luăm nişte poutine bio.
„în sfârşit!", exclamă Xavier în sinea lui. Nu mai auzise nimic de la

Capitolul 2

Juniper şi tăcerea îl omora. „Dar, Doamne, tare nu-mi mai plac tartele." Zâmbea.
Când ajunse la 9.30, ea îl aştepta deja acolo. Cerul se făcuse violet-închis. Greierii cântau laolaltă cu broaştele, din curtea lui, în spatele gardului. Mirosul de gardenii îndulcea aerul nopţii.
Xavier nu adusese mâncare; era prea agitat să mănânce. Juniper fusese în gândurile lui în tot acest timp care se scursese de la „ne-întâlnirea" lor din restaurantul JJ. Scormonise internetül după poze cu ea, având nevoie de o părticică câtuşi de mică din ea, în care să-şi reverse sentimentele pe toată durata aşteptării. Nu găsi aproape nimic. Dădu peste o singură poză cu ea, din urmă cu doi ani, când era într-un grup alături de alţi tineri de la Noua Speranţă, servind mâncare la un adăpost, după un uragan. Totuşi, era ea, iar acum stătea în carne şi oase în faţa lui, îmbrăcată în pantaloni scurţi, cu părul prins în coadă şi cu un zâmbet ce emana atât bucuria revederii, cât şi uşurare.

- - Mi-ai găsit biletul, zise ea ridicându-se în picioare.Comunicare prin tehnologie simplă. îmi place asta. îşi ţinea pumnii încleştaţi. Se simţea plin de energie, fericit, dar şi speriat. Profesorul meu de chitară preferă tehnologia simplă. Nici nu vrea să se atingă de o chitară electrică. Bine, nici mie nu-mi plac. E ceva grozav să dai timpul înapoi, ştii? Face bine la suflet.
- *Să dai timpul înapoi?*
- Nu contează, zise el, simţindu-se prost că era atât de nervos, în loc să fie calm. Fetelor nu le plac băieţii agitaţi. Băieţii ar fi trebuit să fie relaxaţi şi stăpâni pe ei.
- Nu, spune-mi.
Ridică privirea spre el şi urmă un moment de pauză - o aluzie? - care-l făcu să creadă că poate ar fi trebuit să o sărute. îşi dorea asta. Inima lui bătea tare, nebuneşte. Nu mai reacţionase aşa niciodată în prezenţa unei fete, nu mai avusese acest gen de anxietate, această ezitare. De ce oare era acum mai greu decât fusese în prima seară?

Continuă să o privească nesigur, apoi spuse:

- Vrei să stai jos? -OK.

Nu o sărută. Trebuia să o sărute? Se aşezară faţă în faţă.

- Apropo, zise ea, am mâncat tarta. Iartă-mă.

- Apropo, nici nu-mi place, aşa că...

- Ah! Perfect atunci.

- Bine că nu era...
- Poutine, termină ea şi apoi râseră amândoi. Chiar vreau să ştiu, ce-ai vrut să spui când ai zis „să ne întoarcem în timp"?
- Să avem parte de mai puţin zgomot mental. Totul e de înaltă tehnologie, corect? Laptopurile, jocurile, streamingul. Cu toţii defilăm prin jur cu ecrane şi căşti, de parcă ar fi cordoanele ombilicale care ne leagă de Viaţă. însă cu o chitară clasică, care este făcută doar din lemn şi corzi, poţi produce un fel de muzică care să le rupă inimile oamenilor sau care să le aducă fericire sau linişte... Adică, o chitară poate spune o poveste. Tehnologia ei este

atât de simplă, dar poate avea un efect atât de profund. Şi nu trebuie să o laşi niciodată la încărcat.
- La fel şi cu cărţile. O carte e făcută doar din hârtie şi cerneală, însă atunci când eram mică, cărţile îmi dădeau speranţă. Era ca şi cum aş fi avut prieteni. Ca şi când în viitor mă aşteptau lucruri bune.

Xavier arătă spre piscină şi casă.

- Eu aş zice că au dat rezultate bune.

- Cui îi pasă de ele? Mie îmi place asta, spuse ea indicând spre ei

doi.

- Şi mie.

Ea îl privi lung, muşcându-şi buza de jos, apoi îi zise:

- Vrei să... Vrei să mă săruţi?
El se apropie mai mult şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Ea îi cuprinse talia. Se priviră, cu chipurile umbrite. Ea mirosea a flori. El îi simţea mâinile fierbinţi prin tricou. El se uită la buzele ei, închise ochii şi îşi apăsă gura de a ei. Inima îi bătu din nou tare. Şi alte părţi ale trupului îi răspunseră degrabă. După un minut, ea se opri şi spuse:

- Fac asta cum trebuie? Nu prea am apucat să...

- Te descurci minunat.

- Tu eşti minunat.

- Miroşi frumos.

- Şi tu la fel.

Transformau asta într-un joc şi el spuse:
- îmi place vocea ta.

- Da? Şi mie a ta. Şi-mi plac şi cerceii tăi.

El îşi atinse cele două inele mici din lobul urechii drepte.

- Joseph zice că ar trebui să port diamante. De parcă, corect...
- Ei bine, diamantele sunt tehnologie simplă, zise Juniper, apoi îl sărută pe ureche. Deşi nu chiar atât de simplă ca inelele de metal. Iar asta... adăugă ea, sărutându-l uşor pe buze... asta e şi mai simplă.
- Cum spuneam, e grozav să dai timpul înapoi.

Uşor. Profund. Cea mai simplă dintre plăceri. Ei doi, sărutându-se în întuneric, sub stele.Una dintre realităţile (dar până când oare?) despre coasta Carolinei de Nord e că aceasta e relativ nedezvoltată. Să-ţi faci vacanţa aici - fie în Outer Banks sau puţin mai jos pe coastă, la Topsail Beach sau Wrightsville Beach sau pe mult mai elegantul Bald Head Island, fără maşină - înseamnă că ai de ales între câteva hoteluri. însă mai există, de asemenea, şi locuri de camping şi o groază de case de închiriat şi fâşii de plajă. Sau poţi să faci ca Brad Whitman şi să-ţi cumperi o casă a ta. De-a lungul Atlanticului şi al zonei de coastă poţi întâlni o sumedenie de animale sălbatice: scoicari, rândunici de mare, bâtlani, rechini şi delfini - chiar şi cai sălbatici în Shackleford Banks - ţestoase de mare, balene, în timpul migraţiei. Brad nu era tocmai un fan al ieşirilor în natură, însă îi plăcea să iasă - mai ales la plajă - în felul în care majoritatea dintre noi o facem: în doze mici, cu multă cremă de protecţie solară şi spray antiinsecte la îndemână.

Brad, fiind un bărbat care se realizase pe propriile-i puteri, pornind de jos, cumpărase o casă mărginită de cedri, cu acoperiş metalic şi cu faţa la ocean, cu trei etaje şi mansardă în vârf. Cinci dormitoare, patru băi şi un lift, balcoane la fiecare nivel, un duş exterior şi o staţie de curăţare a

peştelui, un jacuzzi de şase persoane, boxe stereo rezistente la intemperii pe balconul principal, care se conectau fără fir la sistemul audio de ultimă oră, pe care-l instalase înăuntru. Şi fireşte, un grătar, mobilă rezistentă la intemperii, printre care şi o masă de opt persoane. Era o casă ce valora puţin sub trei milioane, pe care Brad o cumpărase pe mai nimic - fostul proprietar dând faliment şi fiind executat de bancă. Brad credea că un individ descurcăreţ putea şi trebuia să privească nenorocirea unuia ca pe norocul extraordinar al altuia; în definitiv, cineva avea să profite, prin urmare, de ce nu el? Aşa era ciclul vieţii

.Aşa cum procedase şi cu Maserati-ul şi casa proaspăt construită, îşi investise banii şi aici, profitând de rata ipotecară mică, investind majoritatea veniturilor sale în fonduri care aduceau venituri de trei, patru, douăsprezece chiar şi douăzeci de ori (într-un anume caz) mai mult decât rata pe care el o plătea. De câte ori avea ocazia să facă asta - şi anume să cumpere ceva de mare valoare pentru folosul propriu sau pentru Whitman CVAC - simţea că realizase ceva măreţ. El - un tip care pornise de la zero, un nimeni, un copil slăbănog care pentru o vreme locuise într-un cort din al

Doilea Război Mondial, când tatăl său îşi căuta de muncă, el, un copil care se ridicase din sărăcie, un bărbat care se lăsase de facultate (din proprie alegere, aşa cum mereu avea grijă să sublinieze) - acum nu avea nici cea mai mică problemă să intre într-o bancă, să se împrumute de bani şi să plece cu un Maserati, cu un mic conac sau cu o casă pe plajă. Poate că acum avea să facă aşa cum îi sugerase contabilul şi să-şi cumpere o barcă - yacht trebuia să fie. Nu voia ceva pentru care trebuia doar să semneze un cec; asta l-ar fi încântat doar pe vechiul Brad. Noul Brad observase cât de bine puteau trăi unii folosind banii altora, aşa că voia şi el să procedeze întocmai.
Totuşi, azi, el nu se gândea la bani sau la investiţii. Nu se gândea nici măcar la yachturi, deşi, fiind acolo pe plajă, sigur avea să remarce unele frumoase pe alocuri. Mai frumos i se părea ce vedea în faţa ochilor, din scaunul lui cu faţa la ocean: Juniper, în blugi scurţi tăiaţi şi sutien de baie.
„Te uiţi doar", îşi zise el. Nu era chip să evite să o vadă pe ea sau altă femeie atrăgătoare din jur. La urma urmei, era la plajă. Asta era justificarea lui Brad.
Juniper se juca cu discul pe plajă cu Pepper, al cărei nume de botez era Penny. Ea ajunsese să-şi câştige porecla de Pepper (Piper) nu datorită personalităţii sale picante, ci mai degrabă a energiei debordante[17]. Excesive, ar putea spune unii; se aflau acolo de mai puţin de patruzeci şi opt de ore şi pe Brad îl obosise deja logoreea ei. Fata turuia întruna despre toate: şcoală, antrenamente la alergat (care urmau să se reia în iunie), piciorul rupt al mamei sale, afacerea părinţilor ei (un restaurant franţuzesc), fratele ei care era acum în tabără şi luase păduchi... Mai devreme, în dimineaţa aceasta, Brad le trimisese pe fete la brutărie după gogoşi cu scorţişoară şi gheare de urs[18], doar ca să poată sta pe verandă, să-şi bea cafeaua în linişte. Pe de altă parte, Julia era o fană a lui Pepper.
- Pepper are aşa o energie bună - exact ce-i trebuie lui Juniper.
Brad, cu ochii ascunşi de ochelari, o urmărea pe Juniper şi-i admira formele mlădioase are braţelor şi picioarelor şi graţia cu care prindea şi arunca discul.
- Cred că Juniper e bine. Am stat cu ochii pe ea la muncă şi crede-mă că are o energie bună.
Asta nu era pe deplin adevărat. Avea o abordare corectă vizavi de muncă şi se înţelegea bine cu restul angajaţilor, dar când erau doar

ei doi, părea grijulie, ezitantă. Ca şi cum se temea să spună sau să facă ceva greşit. Să nu-i fie lui pe plac.

- De abia dacă vorbeşte cu mine, mărturisi Julia.

- Cred că trebuie doar să-i dai un pic de spaţiu.

- De când ai devenit tu expert în adolescente?

- Cine zice că sunt? Poate că mie îmi vine mai uşor să o tratez ca pe o persoană, nu ca pe o fiică, ca pe un copil.

- De ce, fiindcă nu e copilul tău?

- Posibil, ridică el din umeri.

- Ei bine, stai să ajungă Lily adolescentă şi după aia să vezi ce greu e.

Julia se ridică şi intră, unde Lottie încă „încerca să se adune" şi Lily se juca pe iPad. Brad se gândi că Julia ar fi trebuit să încerce să se mai destindă, nu doar cu Juniper, ci şi cu el. Asta l-ar fi ajutat enorm să-şi ţină gândurile în frâu. Cu Lottie prin preajmă, Julia nu-i dăduse nici măcar un semn de „sunt obosită, dar totuşi haide". Se hotărâse totuşi s-o joace puţin, să vadă cât avea să ţină seceta, dacă el nu iniţia nimic.

Acum Lottie ieşea şi ea pe verandă, târând după ea butoiul cu oxigen. Era îmbrăcată în pantaloni trei sferturi într-o culoare ţipătoare şi un tricou roz neon, genul căzut pe umăr care amintea de o scenă dintr-o discotecă din anii 1980. Julia spusese că mama ei îşi cheltuia majoritatea alocaţiei primite de la Brad pe echivalentele on-line ale magazinelor de un dolar din Florida.

- Ah, dac-aş fi din nou tânără, zise Lottie, arătând spre tinerele de pe plajă.

- Dacă mă întrebi pe mine, tinereţea e o chestiune mentală, răspunse Brad.

- Ţie-ţi vine uşor să vorbeşti. Brad o ajută să se aşeze în scaun.

- Stai bine? Ce-ţi aduc?

- Aş mânca nişte Cheetos.[19] -Lamicul dejun?

- La prânz şi la cină, răspunse Lottie. Şi un Pop-Tart[20], dacă mai ai. Julia încearcă să-mi reducă din mâncarea proastă, dar ştii, ce rost are?
- Sigur. Mă duc să-mi pun şortul de baie şi apoi îţi aduc snacks-uri şi băuturi ca să te simţi bine aici.
- Ce băiat bun! Poate nu ştii, dar acum mai multă vreme, i-am zis Juliei că îmi era teamă că s-a grăbit aşa tare cu tine. Acum pot să-ţi spun, din moment ce mi- am dat seama că noi doi gândim la fel. Ai fost de treabă până la urmă.
- Mersi, Lottie. Aşteaptă-mă un pic, revin într-o secundă.
înăuntru, Julia terminase s-o dea pe Lily cu cremă de protecţie solară. Brad îi spuse fiicei sale:
- Eşti gata? Dă-mi două minute şi hai jos să vedem dacă putem să prindem un rechin sau doi.

- Sunt gata, te aştept! răspunse Lily şi îşi ridică plasa.

- Vrei să-mi fii de mare ajutor? Bunica ne-a rugat să-i aducem nişte

Cheetos.

- Şi o co-cola?
- Hai mai bine să-i umplem o ladă, răspunse Brad, cu direcţie către Julia. Să-i fie mai uşor.
- Şi nouă aşişderi.
Soţii Whitman veniseră la plajă pentru o săptămână sau două, în fiecare vară, de când Brad şi Julia se căsătoriseră. închiriaseră un apartament, pe vremea când
erau doar ei doi şi Juniper, de obicei luând şi un al doilea, adiacent, pentru fratele lui Brad, Jeff şi pentru soţia şi bebeluşul lui. Apoi apăru Lily şi următorul copil al lui Jeff, aşa că Brad găsi o casă mare de închiriat pentru ei toţi. Descoperi că-i plăcea haosul de a avea pe toată lumea laolaltă, pe copii sub ochi, pe adulţi relaxaţi şi sociabili, pe toată lumea plină de nisip, cu feţele şi umerii roşii, cu burţile pline cu crabi şi creveţi şi homari pe care-i găteau singuri. Vara aceasta, Jeff avea să stea cu ei doar două zile, iar de data aceasta venea doar cu copiii. El şi soţia se despărţiseră imediat după Crăciun, după ce ea-l găsise într-un bar cu altă femeie în poală. Brad se gândi că Jeff era un prost, întotdeauna fusese

indisciplinat. De câte ori făcuse ceva, nu se gândise niciodată dacă era înţelept sau dacă ar fi putut avea consecinţe.
- Ţi-ai luat plasa? Hai să intrăm în valuri! îi zise Brad lui Lily.
El şi Lily se întrecură până la nisip, dincolo de locul unde Juniper şi Pepper stăteau acum întinse pe prosoapele lor de plajă viu colorate.
- Haideţi! le strigă Lily, ajunsă la marginea valurilor. Mergem să prindem un rechin şi e posibil să avem nevoie de ajutor. Rechinii pot fi mari.
- Tu chiar plănuieşti să prinzi un rechin? zise Pepper în timp ce se ridica în picioare.
- Dacă ar putea, ar prinde. Haideţi în apă, fetelor! Ia uitaţi-vă la valul ăsta! Apa e cât se poate de liniştită. E ca în cadă! glumi Brad.
- Mai târziu, răspunse Juniper, fără ca măcar să-şi deschidă ochii.
Când Lily obosi şi nu mai vru să prindă rechini sau orice alţi peşti, lăsă plasa deoparte şi-l rugă pe Brad s-o arunce în apă. Iar şi iar, ea îşi punea un picior în mâinile lui, sprijinită de umerii tatălui şi numărând până la trei, el o arunca în sus, într-un salt pe spate, pentru ca apoi ea să cadă stropindu-l şi ţipând de fiecare dată. Într-un final, Lily voi să ia o pauză.
- Cine urmează? Pepper? întrebă Brad.
- Mie-mi intră mereu apă în nas.
- Juniper? Hai Juni, ţie mereu îţi plăcea asta.
- Acum sunt prea mare.
- De vara trecută? Nu cred că ai crescut atât de mult. Sau zici că-s prea slab? Asta e, nu-i aşa? Crezi că bătrânul Brad nu mai are forţa de altădată.
- Poate că vrea să spună că e prea grea, zise Pepper.
- Mersi pentru asta, răspunse Juniper.
- Nici una dintre voi nu are dreptate. Hai, Juniper, nu-i aşa că nu vrei să mă insulţi? Hai să mă pui la încercare. Cred că încă mai sunt în stare.
- Bine, o secundă, zise Juniper şi întinse mâna după spate să-şi lege mai bine sutienul de baie.
Brad îi admiră burta netedă şi pielea perfect întinsă de pe coaste. îi studie cu atenţie fiecare umflătură a sânilor mici, dar perfecţi. Corpul lui îi răspunse automat cu o erecţie care i se ridică până la burtă şi care din fericire nu putea fi văzută, dat fiind faptul că stătea în apă. îi împungea şortul de înot şi se gândi că tare bine ar fi fost să aibă şaisprezece ani din nou şi să-şi dorească ca fata din faţa ochilor lui să se îndure de starea lui disperată şi să-l ajute să

„detoneze şi să dezumfle" - sau cel puţin aşa se exprimau unii dintre cunoscuţii săi de pe atunci vizavi de orgasm, pentru care era apt, fără îndoială. Totuşi, la şaisprezece ani, cu acneea pe care o avea şi slab cum era, n-ar fi putut convinge nici o fată să se uite la el, darămite să-l atingă.
Când Juniper veni şi-şi puse mâinile pe umerii lui, când îşi aşeză talpa piciorului în palmele lui încrucişate, când se uită la el şi spuse „OK, unu, doi...", el îşi permise o scurtă fantezie cu o plajă pustie, doar pentru ei doi, unde el ar fi împins-o pe prosopul de plajă verde-deschis şi i-ar fi dat jos acel mic petic de material...
- Trei!
Sus şi peste cap şi apoi pleoscăit. Ieşi râzând.
- Din nou? o întrebă Brad.
Ea îşi dădu la o parte părul ud şi încuviinţă din cap. De data asta, când ea-şi puse mâinile pe umerii lui, el o cuprinse cu ale sale de mijloc - doar pentru o clipă, s- o ajute să-şi ţină echilibrul. Ea deja îşi ridica piciorul să-l pună în mâinile lui. Genunchiul ei, sau poate tibia, atinse vintrele lui şi lui Brad aproape-i veni să urle în gura mare.
De data asta, ea nu se mai uită la el când numără. Probabil din jenă. „Ce fată bună!" îşi zise el.
Când Juniper îl lăsă şi merse să se joace cu fetele, el privi în direcţia unde Lily şi Pepper încercau să prindă plevuşcă cu plasa. Juni nu fusese cu mult mai mare ca Lily când se văzuseră prima dată. Se simţi ruşinat de faptul că libidoul scosese la suprafaţă ce era mai urât din el. El nu mai era un adolescent şi Juniper nu era o fată oarecare cu care să-şi facă mendrele. Şi dacă o dorea?
„Adună-te", îşi zise. „E fata ta vitregă. Nu eşti rege. Nu poţi avea orice îţi doreşti."

Dar nu era ca şi când ar fi forţat-o. Şi ea îl dorea. Ştia că şi ea se lupta cu asta, la fel ca şi el

.De câte ori nimerise Brad optsprezece găuri sub un cer înnorat şi cu tunete în zare? Golf, vara, în Sud: timpul schimbător nu poate fi evitat.
Faptul că începuse devreme făcea ecuaţia şi mai puţin probabilă, furtunile fiind mai des întâlnite în după-amiezile târzii. Totuşi, în unele zile, pe măsură ce iunie se îndrepta spre iulie şi procesul de

convecţie începea mai devreme - adesea reorganizat după furtuna cu trăsnete de noaptea trecută - cerul dimineţii se umplea de nori de tip cumulonimbus, ameninţând să-i pună oricând pe fugă pe băieţi, înapoi în clădirea clubului.
Cam asta era situaţia pentru Brad în acea zi de sâmbătă. Dimineaţă târzie, a şaisprezecea lovitură. Tunet, apoi câteva picături de ploaie. în timp ce Tony Evans, procurorul districtului şi singurul tovarăş de azi al lui Brad, se pregătea de lovitură, Brad înclină capul spre cer.
- Cred că asta e şansa noastră, zise el.
- A mea, zise Tony. Din moment ce tu ocheşti la patru.
Tony era un bărbat scund şi vânjos, amator de whisky din Kentucky şi trabucuri cubaneze, tipul de vechi sudist care nu i-ar fi dat pic de atenţie lui Brad neica- nimeni din tinereţe, nici cea mai mică atenţie, însă care acum era încântat să-l cunoască pe Brad antreprenorul şi să cultive o prietenie cu acesta. Genul acesta de prietenii însemnau sprijin în campaniile electorale, cum fusese cea de realegere a lui Tony în funcţia de procuror districtual. în schimb, Brad primise sprijin şi conexiuni cu tot felul de alţi indivizi din orbita lui Tony Evans. Şi acesta era un fel de ciclu al vieţii - dacă erai alb şi privilegiat, aşa cum erau ei.

La golf, Brad mai pierduse de curând în faţa lui Tony, la distanţă de o singură lovitură. Totuşi, azi, ezitase de fiecare dată când fusese să-şi aleagă o crosă. Calculase greşit mai multe lovituri, ratase altele care ar fi trebuit să fie uşoare... Nici la muncă nu-i mersese mai bine, luând decizii cu încetinitorul. La naiba

,după-amiaza trecută petrecuse cinci minute în faţa şifonierului, încercând să aleagă între o cămaşă albastră şi una neagră. De ce? Din cauza distragerilor. De câte ori o vedea pe Juniper, îşi dorea să o aibă. Nu doar să se culce cu ea, ci să o posede. Era ca şi când ar fi fost un dependent într-o casă de drogaţi, înconjurat de droguri, dar fără bani să le poată consuma. Sau ceva, orice. Se gândea la ea tot timpul. Şi, deşi se ura pentru această slăbiciune, în egală măsură iubea fanteziile în care fugea cu ea, ca să trăiască pe picior mare undeva exotic, iubea felul în care aceste fantezii îl făceau să se simtă - tânăr, puternic, hipersexual şi dorit neîncetat de o femeie frumoasă. în esenţă, era proiecţia unui adolescent despre cum ar fi arătat viaţa de adult, dacă acneea ar fi trecut şi dacă ar fi muncit suficient şi ar fi găsit o cale de a face o grămadă de bani. Brad ştia că ar fi trebuit să fie atras doar de Julia. Dar ce putea face? Nu se putea abţine. Aşa că trebuia să se poarte în continuare corect, chiar dacă nu putea gândi în continuare corect. însă-i distrăgea atenţia atât de tare!

Se auzi un tunet. Acum mai aproape. Bărbaţi mai puţin hotărâţi ca Brad şi Tony ar fi părăsit deja terenul. Dacă ar fi fost însoţiţi de companionii obişnuiţi, cei doi ar fi renunţat mai devreme; cei doi care le completau grupul erau amândoi directori executivi în asigurări, care se ridicaseră în rang, mai mult datorită clienţilor decât curajului lor. Un tunet slab, îndepărtat şi aceştia doi ar fi devenit agitaţi. Câteva picături de ploaie şi ar fi terminat.

Brad se sprijini pe maşina de golf şi urmări cum Tony îşi aşează picioarele pe pedale, luă volanul în mână, dădu înapoi.

Tunetul şi trăsnetul loviră aproape simultan. Următorul lucru pe care Brad şi-l aminti fu faptul că era la pământ, clipind şi cu urechile ţiuindu-i.

- Sfântă Fecioară! zise o voce stinsă - cea a lui Tony. Brad întoarse capul şi-şi văzu prietenul în perimetru. Tony lăsă crosa şi alergă spre Brad. Eşti în regulă?

Lui Brad îi păru că Tony vorbea de undeva departe sau printr-o grămadă de perne aşezate peste urechile lui. Timpanele îi zvâcneau.

- Doamne, ce aproape a fost! spuse Tony.

Indică spre vârful unui pin pârjolit şi fumegând, câţiva metri mai încolo. Brad se

ridică, îşi puse mâinile peste urechi şi începu să frece, apoi scutură din cap. Nimic nu-l ajută.

- O să surzesc?

Propria-i voce părea îndepărtată.

- Şi mie îmi ţiuie urechile. Ei, o să fim bine. Ai un pic de răbdare.

Avea mai multă siguranţă în cuvinte decât în ton. Brad se ridică şi urcă în maşină, spunând:

- Eu zic să ne oprim aici.

Puţin câte puţin, auzul său reveni şi Brad şi Tony rămaseră la club pentru o oră sau mai mult, povestindu-şi experienţa în faţa unei mulţimi tot mai mari de pasionaţi de golf. Râseră, glumiră, băură şi în tot timpul acesta, în colţul minţii lui Brad rulă un gând repetitiv - nu, mai mult decât un gând, un sentiment, o senzaţie, un mesaj. Trăsnetul fusese pentru el. Era un semn. Viaţa lui fusese analizată, testată şi repornită, într-un fel în care el obişnuia să opereze cu sistemele CVAC, pe vremea când era încă un tehnician, într-un magazin cu un singur om. Adesea aia era tot ce trebuia să facă. Circuitele se defectau, o luau razna şi produceau acţiuni contraproductive.

Brad se îndoise de sine în anumite privinţe, printre care şi dorinţa lui pentru Juniper, iar îndoiala nu era în firea lui Brad Whitman. îşi pierduse concentrarea şi acum iată: aproape că fusese lovit de trăsnet - şi asta trebuia să însemne ceva.

Unii bărbaţi ar fi privit asta ca pe un moment bun să se apropie de Dumnezeu. Totuşi, Brad nu se simţi mai aproape de Dumnezeu ca înainte. Fulgerul îl repornise, asta însemnase pentru el. îl readusese la capacitate maximă de operare. Nu mai încăpea nici o îndoială că avea să se poarte în consecinţă.

Acum pricepea, pricepea cu adevărat, că el şi Juniper nu aveau să fugă niciodată împreună. Iar dacă nutrea şi ea asemenea fantezii - ceea ce probabil şi făcea, draga de ea - era de datoria lui să o aducă pe calea cea bună. Probabil că amândoi trebuiau să se scarpine o dată, doar o dată şi gata, să termine cu asta şi să şi-o scoată din sisteme şi apoi aveau să depăşească amândoi momentul. Dupăel, era singura soluţie logică şi raţională, în situaţia dată.

Hai să ne întoarcem un pic la acea noapte din ianuarie când Brad şi Juniper rămăseseră singuri acasă. Noaptea când Juniper făcuse

friptură la cuptor pentru cină. Noaptea când Brad intrase în camera ei şi o sărutase.
în absenţa Juliei, Juniper avusese curiozitatea să încerce rolul acesteia, acela de soţie devotată, rolul pentru care fusese într-un fel pregătită de pastorii de la Noua Speranţă, deşi familia Whitman nu mai trecuse în mod regulat pe la biserică. Prezenţa lor se rărise în anul precedent, poate fiindcă Brad se îmbogăţise şi-şi cumpărase un abonament la clubul rezidenţial, pe care nu şi-l putea permite înainte. Odată cu statutul de membru veni şi un excelent teren de golf - cel mai bun din stat - şi prin urmare, o competiţie acerbă pentru partide. Până ce Tony Evans nu-l prezentase ca pe un al patrulea membru al grupului său preexistent de sâmbătă, dimineţile de duminică fuseseră cele mai oportune pentru el, dat fiind faptul că mulţi alţi domni erau membri şi mai devotaţi ai comunităţii. Credinţa lor fusese oportunitatea lui. Aşa cum şi absenţa Juliei fusese ocazia lui Juniper. Putea să se ocupe de bucătărie, să prepare singură o masă întreagă fără supravegherea şi implicarea constantă a mamei sale, să vadă cum se simţea să fie stăpână pe domeniul său. Avea să fie ca şi când ar fi putut conduce în voie bicicleta, fără roţile ajutătoare.
în timp ce Brad era la serviciu, Juniper plănuise meniul cu ce găsise în frigider. Cotletul de vită era sigur destinat să fie cina din seara când Julia avea să se întoarcă acasă; ei bine, aveau cu toţii să iasă în oraş atunci, hotărî Juniper. Cu cartea de bucate pe blat, se apucase să taie ciuperci, să toace ceapă, să zdrobească usturoiul, să măsoare uleiul şi vinul roşu.

Cât lucrase, îşi imaginase surpriza şi încântarea lui Brad, atunci când el avea să vină acasă. Avea să fie impresionat şi mândru de iniţiativa ei. Să admită că se maturizase, ceea ce ar fi putut duce la o relaxare a regulilor, care până atunci o împiedicaseră să

meargă la vreo petrecere dată de colegii ei de şcoală. Poate că fete ca Meghan şi Kathi n-aveau să-şi schimbe niciodată părerea despre ea, da

rpoate alţii aveau să o facă, văzând-o că participa la diverse evenimente, ca un copil normal.
Voise ca Brad să o admire. Nu voise să provoace un lup adormit, nici măcar nu ştiuse că lupul era acolo. Mai târziu în noaptea aceea, adormise citind, dar se trezise uşor când îl auzise pe Brad intrând în cameră. Până şi o adolescentă inocentă poate simţi când o situaţie poate devia de la inocenţă. Neştiind ce urmărea el şi nefiind pregătită să-l confrunte, ţinuse ochii închişi şi se prefăcuse că dormea. Sărutul o oripilase.
Dacă Juniper ar fi ştiut ce se petrecea acum în mintea lui Brad, s-ar fi supărat şi mai tare. Dacă el ar fi ştiut ce era într-a ei - cum încerca să-i facă pe plac, ca să mai poată ieşi o dată cu băiatul negru, pe care el îl confundase cu un zilier - ei bine, cine ar putea spune ce-ar fi ieşit? Suntem aici să-ţi povestim doar faptele.
încă o dimineaţă de lucru la expediţii pentru Whitman CVAC. Aceasta nu era o slujbă solicitantă. Putea fi însă una plictisitoare, atunci când telefoanele nu sunau, aşa cum adesea nici nu o făceau înainte de nouă dimineaţa, când Juniper mai primea uneori un apel de la doi sau trei matinali cu sisteme de aer condiţionat năzuroase. Odată ce temperatura se ridica şi compresoarele sau ventilatoarele nu mai răspundeau, apelurile începeau să apară.
Juniper stătea la pupitrul ei în micul birou de lângă cel al lui Brad, lucrând la un haiku pentru Xavier:

Răsăritul: o chitară Ce răsună un melancolic cânt Fata îl aude şi

zâmbeşte

Acum că se întorseseră de la plajă, Juniper îşi reluase rutina: trei dimineţi pe săptămână mergea la muncă odată cu Brad, se achita de cele patru ore răspunzând la linia telefonică de servicii şi coordonând apelurile către tehnicienii de pe teren. Era bună în ce făcea. Asculta cu atenţie, îşi lua notiţe corecte, punea întrebări pertinente şi apoi îi programa pe tehnicieni. Şi în tot timpul acesta, îi simţea prezenţa lui Brad - nu doar prezenţa, ci şi interesul lui. Nu uitase acel moment când fuseseră în apă împreună. Mâinile lui pe talia ei. Excitarea lui...

O bătaie în uşă, apoi Brad o deschise şi băgă capul înăuntru.

- Cum ţi-e ziua? Să-ţi aduc nişte cafea?

- Nu, mulţumesc, sunt bine. Până acum, mai lent.

- Păi de aia e bună cafeaua.

- Vorbeam de apeluri.
- O să se aglomereze. Ce faci după-amiază? Vine Jason la ora unu să spele Maserati-ul şi să-l dea cu ceară, vrei să rămâi să-ţi facă şi ţie Land Roverul?
- Nu. Merg cu Pepper la un eveniment de artă pop-up[21] în parcul primăriei la amiază.
- Artă pop-up?
- Artă şi meşteşuguri de vânzare la tarabe. Au mereu chestii şmechere. Cercei, brăţări, hăinuţe, ştii tu.

Scoase portofelul din buzunar şi-i dădu cincizeci de dolari.

- Ia-ţi ceva drăguţ.

- Nu trebuie să faci asta.

- Lasă aşa, zise el şi închise uşa.

- Mulţumesc, strigă ea după el.
Sărutul se petrecuse în ianuarie - cu mai mult de cinci luni în urmă. După ce tocmai se întâmplase, ştiuse că nu avea să spună nimănui. Sub nici o formă.
Reacţia avea să fie cu siguranţă mai exagerată ca întâmplarea în sine (până la urmă fusese doar un sărut scurt) şi nu voia să înfrunte asta.
Apoi însă se gândise că poate mama ei ar fi trebuit să afle adevărul despre individul cu care se măritase. Sau poate că asta ar fi distrus totul între ei?
Pentru că, la urma urmei, fusese doar un simplu sărut. El mirosea a whisky. Poate că fusese doar beat. O scăpare de moment, nu o infracţiune penală. Putea să ignore toată treaba asta şi totul avea să dispară. Fără a face rău cuiva.
Apoi se gândi că poate nu fusese o scăpare de moment şi dacă ea nu-l dădea în vileag, el avea să se dea şi la Lily într-o bună zi. Nu; ea nu ar fi trebuit să confunde interesul lui pentru ea cu capacitatea de a comite incest. Corect?

Această dilemă, de a face sau nu ceva, o măcinase o vreme. Să discute cu mama ei ar fi fost lucrul cel mai firesc, dacă ele erau apropiate în vreun fel (şi dacă individul în cauză nu ar fi fost Brad). Aşa cum stăteau lucrurile, învăţase din experienţă că Julia era ultimul om din lume pe care se putea baza să-i pună ei binele pe primul loc. Ţinând cont de cât îi era de devotată mama ei lui Brad (sau mai bine zis îndatorată), Julia putea prea bine să dea vina pe ea.
Apoi îl cunoscuse pe Xavier şi pentru prima dată înţelesese ce era dorinţa sexuală. Cât de greu era să-ţi controlezi pornirea de a vrea să atingi pe cineva şi de a fi atins de cineva. Cum dorinţa aia te aprindea pe dinăuntru, creând ceva ce se simţea precum o căldură în vintre.
Aşa că ştiind asta, îi putea găsi cumva o scuză lui Brad, fiindcă aşa cum o învăţaseră la Noua Speranţă, bărbaţilor le era şi mai greu decât femeilor să-şi controleze pornirile. Din acest punct de vedere, Brad se comporta doar ca un mascul. Pentru el, o fată drăguţă adormită sus, singură cu el acasă, era doar o pacoste atrăgătoare. Să-i fi pus în faţă două adolescente în bikini şi nu era cu nimic mai presus ca un adolescent în călduri de la ea din clasă. Desigur, ar fi fost minunat ca un tată vitreg să nu gândească vreodată în felul acesta, dar poate că îi cerea prea mult.
Totuşi, era dezgustător. Hotărâse să nu-i spună nimic lui Pepper despre erecţie sau despre orice altceva legat de subiect. De ce să-şi strice distracţia cu asta? Şi aşa îi era destul de uşor să-l evite pe Brad, acum că unchiul Jeff şi verişorii ei erau acolo. Acum trebuia doar să-l evite un pic mai mult - până în decembrie. Ea şi Pepper aveau un plan.
Puseseră totul la cale cât fuseseră la plajă. Urmau să solicite o absolvire timpurie de la Blakely şi apoi, în decembrie, aveau să se mute de acasă să împartă un apartament, pe care să-l plătească cu banii pe care-i strânseseră de zilele lor de naştere, de Crăciun şi din slujbele lor. între timp, Juniper avea să aplice la toate facultăţile din San Francisco sau din apropiere, pe lângă altele pe care le luase în considerare. Pepper avea să rămână în zonă, chitită să conducă o nouă filială a restaurantului părinţilor săi şi poate să-şi diversifice interesul în comerţ - un magazin, poate, cu tricouri, şorturi şi prosoape ce aveau să poarte marca familiei şi pe care avea să le conceapă ea însăşi.

Momentan, sarcina lui Juniper era să-şi convingă părinţii să o lase să iasă cu Xavier. Plănuia să-i urmeze sfatul lui Brad şi pur şi simplu să ceară ceea ce-şi dorea. Sau poate că mai bine ar fi trebuit să-l scoată pe Brad din calcul şi să vorbească cu mama ei despre Xavier în particular. Să se descurce să obţină mai întâi consimţământul Juliei şi apoi să o lase pe ea să se descurce singură cu Brad.
Da, desigur. Părea cea mai bună abordare. Şi acum, mai rămânea să găsească şi momentul potrivit. în timp ce Juniper cugeta, sosi curierul. Juniper o văzu pe poştăriţă printr-o fereastră care, ca şi a lui Brad, avea vederea spre hol.
Brenda, recepţionera care fusese angajată după ce Julia se măritase cu şeful, împărţi corespondenţa zilnică şi apoi, ca răspuns la ceva ce spusese poştăriţă, se ridică şi merse în biroul lui Brad.
- Scrisoare recomandată, spuse ea. Trebuie să semnezi.
Brad ieşi, o urmă în hol, unde semnă pentru un plic gros. Apoi intră înapoi în birou şi închise uşa în urma lui. Juniper era pe telefon cu o femeie, al cărei ventilator din aerul condiţionat refuza să mai pornească, când îl auzi pe Brad spunând:

Valerie Alston... Ce? Trebuie că-ţi baţi joc de mine! Apoi un minut mai târziu, după ce citi detaliile: La naiba! Incredibil! E un nenorocit de copac!Xavier stătea în maşina lui, la umbra unei magnolii înalte, aşteptând-o pe Juniper. Era ora 12.25 şi în după-

Capitolul 1

amiaza aceea aveau întâlnire în parc.
Fusese o provocare să comunice cu ea în afara serviciului. Exceptând perioada când ea fusese la plajă şi folosise telefonul lui Pepper, nu reuşise să-l sune şi nici să-i trimită vreun mesaj. Sau să folosească vreo reţea socială. Făcuseră schimb de bilete, lăsându-le sub ştergătoarele maşinilor - nu tocmai eficient. Chiar şi aşa, lui Xavier îi plăceau ineditul şi simplitatea acestui gest. Ea scria cu precizie, cu semne mici, de pasăre, folosind un pix cu vârful subţire, mesaje care erau mereu calde şi uneori amuzante. Xavier îşi făcuse obiceiul de a-l păstra pe cel mai recent împăturit într-un pătrăţel, pe care-l ţinea sub cadranul ceasului de mână.
Mijlocul lui iunie se traducea prin căldură, umiditate şi o şansă de furtuni inopinate. Xavier aştepta cu geamurile lăsate. Putea mirosi mimozele înflorite, aceste explozii de basm rozalii, diafane şi transparente, ce creşteau printre frunze delicate - numite pinnae - care se închideau la apus.
în depărtare hurui un tunet. Când era un băieţel şi avea aproape trei ani sau pe acolo, spunea că tunetul mârâia, imaginaţia lui conjurând un gigant pe nume Tunet, care tropăia pe undeva prin pădurea de la marginea oraşului. Tunet gigantul era morocănos că cerul era înnorat, că ploaia ameninţa să cadă sau se pornise deja; Lui Tunet îi plăcea să se joace pe afară.

Aici, în câmpul deschis din parc, cinci copii latino-americani alergau şi loveau o minge de fotbal, în vreme ce mamele lor erau în apropiere, ascultând muzică la un aparat portabil. Femeile şedeau pe o pătură. în jurul lor erau întinse recipiente din plastic cu mâncare. Xavier contempla mâncarea cu invidie. îi era foame. Juniper trebuia să aducă prânzul - fusese ideea ei; spusese că un camion cu mâncare care venea zilnic în parcul industrial avea nişte empanadas incredibile, pe care ea voia ca el să le încerce.Mai departe în parc erau două rânduri de furgonete acoperite: un spectacol artistic de tip pop-up, în curs de desfăşurare. Poate că avea să dea o tură pe acolo după întâlnire, să caute ceva drăguţ pentru Juniper. Dacă mai întâi avea să apară.
Ora două şi treizeci şi cinci după-amiaza.
- Unde o fi? se întrebă Xavier cu voce tare. Poate s-a răzgândit, îşi răspunse singur. Mă îndoiesc. Ce motiv ar avea?
Continuă conversaţia în gând. „Dacă s-a răzgândit, vei ajunge să te întrebi de ce ţi-ai ignorat instinctele. Poate fiindcă sunt fan empanadas", îşi răspunse el cu o glumă menită să-i potolească anxietatea. „Pe lângă asta, avem şi o chimie extraordinară. Chimie, frăţică? Mai vorbeşte lumea aşa? A revenit moda retro", îşi zise el din nou.
Chimia. O treabă universală, atemporală. Dacă o împărtăşeşti cu cineva, nu-i sentiment mai plăcut. Dacă nu, uită, fiindcă nu duce nicăieri.
„Pun pariu că urmează să scrii şi un eseu despre asta. Pentru cursurile de compunere din toamnă, de ce nu? Eşti un tocilar. Doar unul poate recunoaşte un altul."
Meditaţia lui Xavier asupra chimiei dintre oameni este cu adevărat demnă de o examinare aici (dacă nu chiar de un eseu), mai ales aplicată în relaţia lui cu Juniper.
Doi oameni îşi petrec timpul împreună şi simt forţa atracţiei. Numim acea forţă chimie, dar implică ea oare vreo substanţă? Care-i biologia atracţiei sexuale, şi este acea biologie tot una cu dragostea romantică, şi o împărtăşeau oare aceşti doi adolescenţi, orice ar fi asta? Sau oare sentimentele pe care le împărtăşeau când erau împreună (sau chiar şi mai acut, când erau despărţiţi) aveau mai mult de-a face cu ceea ce numim dragoste de copii?
Când eşti la fel de bătrân ca unii dintre noi, îţi vine uşor să desconsideri sentimentele celor tineri (oricât de intense ar fi ele), ca fiind nimic mai mult decât hormoni turbaţi. Ne amintim cum era

să fim tineri. Dorinţa ne e la fel de familiară precum foamea. Să luăm de pildă combinaţiile în care fusese Xavier implicat o perioadă: dorinţă, care a dus la sex. Despre asta e vorba în combinaţii.
Dar iată şi răspunsul lui Xavier la aceste experienţe şi anume refuzul lui de a continua să se vadă cu acele două tinere. Nu mai voia ca acestea să-i trimită mesaje cu noi oferte de a face sex. Dacă vreuna dintre ele i-ar fi lăsat un bilet de dragoste sub ştergătorul parbrizului, el nu l-ar fi împăturit într-un pătrăţel pe care să-l strecoare sub cadranul ceasului de mână, ca să-l ţină cât mai aproape de piele, ca şi când sentimentul dincolo de cuvinte ar fi putut să-i intre în piele, făcându-l să devină şi mai intim cu biletul autoarei.
De ce nu? Din pricina chimiei. Aceasta e diferenţa. Prin urmare, presupunem că atracţia nu-i totuna cu dorinţa - deşi recunoaştem că dorinţa derivă firesc din aceasta.
Vorbim despre cum apar scântei atunci când doi oameni sunt atraşi în mod deosebit unul de celălalt. Nu scântei vizibile, deşi le percepem ca atare. Atunci, prin urmare, e oare chimia amoroasă un fel de electricitate?
încărcătura electrochimică e o reacţie ce implică electroni care se mişcă printre electrozi şi un electrolit. Asta e în esenţă fizică şi cu excepţia unui fost rezident din Oak Knoll, Jack Martindale, care lucrase pentru NASA, nici unul dintre noi nu ştiam prea multă. Ştim însă asta: că există o forţă ce deserveşte toate scopurile fizice, care e la fel de reală precum cele ce pot fi observate şi măsurate de ştiinţă, o forţă care apropie oamenii, chiar şi atunci când acest lucru, aparent, nu-i tocmai în interesul lor. Oamenii sunt neajutoraţi în faţa ei. Desigur, se pot abţine de la a-i da curs, dar nu se pot feri de la a simţi ceea ce este real.
Dostoievski spunea: „Ce este iadul? Şi cuget în sinea mea: e suferinţa de a nu mai putea iubi". Şi prin a nu mai putea se referea la a-i fi refuzat acest drept, a-i fi zădărnicit. Cei cărora le-a fost refuzată dragostea - dragostea adevărată, nu vreo toană trecătoare, nu vreo falsă infatuare bazată pe vreo conexiune imaginară, care în majoritatea cazurilor nu e împărtăşită - cei care traversăm, de asemenea, iadul, ştim că Dostoievski grăia adevărul.
Zgomotul de cauciuc pe pietriş îi întrerupse cugetările lui Xavier - iat-o, venise. Juniper, în Land Roverul ei lucios. El coborî din

maşină şi merse până la portiera ei, zâmbind larg până ce-i zări expresia feţei.
- Eşti bine? întrebă el când deschise uşa. Ce-i cu tine?
Ea îi întinse o pungă din hârtie care mirosea divin.
- Eu sunt bine. Dar Brad nu prea.
- Din ce zici tu nu pare bolnav sau rănit, spuse Xavier privind-o încruntat pe Juniper care coborî şi închise portiera.

- Tu ştiai că mama ta îl dă în judecată?

- Ah, zise el. Despre asta-i vorba. Scutură din cap. I-am zis că-i o

prostie. Juniper tăcu.
- Ar fi trebuit să te avertizez. Ştiu. Doar că... mi-a fost teamă că, dacă făceam asta, te-ai fi supărat pe mine - ei bine, nu pe mine la modul personal, dar pe mama şi prin urmare şi pe mine, prin asociere. Ceea ce probabil se întâmplă acum.
Ea tăcu pentru ceea ce lui i se păru cel mai lung moment din viaţă, timp în care ea se aplecă să culeagă o floare de magnolie ofilită şi începu să-i rupă petalele.
- Sunt... Nu e vina ta, zise ea. Şi cred că şi mie, dacă eram în locul tău, mi-ar fi fost frică să-ţi spun. Aşa că...

Xavier răsuflă uşurat.

- Ce a zis Brad despre asta?

- Că mama ta e... nici nu vreau să repet.

- Nebună? întrebă el, sperând că acesta era cel mai urât cuvânt.

Ea scutură din cap.

- Spune-mi.

- O căţea oportunistă, a fost una dintre exprimări.

- Ei bine, asta e cam aspru, se zbârli Xavier.

Indică spre o bancă unde puteau să ia loc şi să mănânce. Merseră

într-acolo în

timp ce tunetul se auzi din nou în zare - acum şi mai departe, şi cel puţin ăsta era un lucru bun.
- Şi ce a mai zis Brad? continuă el.
- A zis că „genul ăsta de treabă e tipic pentru una de teapa ei" şi apoi... Nici nu vreau să spun asta.
Se opri.
- Vreau să ştiu.
- A început să zică cum că probabil ea s-a culcat cu diverşi albi în speranţa că o să se ajungă şi că în final taică-tău a părăsit-o, când ea a încercat să-l prindă în cursă. Că nu crede că tatăl tău e mort.
- Asta e o mare mizerie, zise Xavier încercând să digere. Doamne! Cum să nu fie mort? Oricine poate verifica asta.
- E un bou. Adică, chiar dacă era adevărat, propria lui soţie s-a culcat cu diverşi - probabil sperând să se ajungă. Poate n-ar trebui să spun asta despre maică-mea, dar e aproape fix ce mi-a zis ea. Şi după aia s-a ajuns, măritându-se cu el.
Xavier era deopotrivă surprins de cele aflate şi de vehemenţa ei, dar totuşi zise:
- Ştiu că e furios, dar asta...
- N-are nici o scuză. Xavier se aşeză pe bancă şi ea continuă: în timp ce lătra, mă gândeam la ce am studiat în ultimul semestru la cursurile de literatură, pe Shakespeare, Homer şi Euripide, ştii. La toate personajele care îşi dădeau arama pe faţă când lucrurile se precipitau - ceea ce poate fi atât un lucru bun, cât şi unul rău, în funcţie de natura personajului. Se aşeză lângă el. Sunt foarte... tristă. Obişnuiam să cred că Brad că e un om minunat.
- Aparent reuşeşte să-i facă pe toţi din jur să creadă asta.
- Da, zise ea, apoi continuă. Şi asta nu-i prima dată... dar nu termină.
- Nu e prima dată când ce?

- Nimic. N-are importanţă. Vrei să mănânci?

- Da, sunt lihnit.

- Scuze, nu puteam să plec în timp ce el tuna şi fulgera.

Xavier despachetă mâncarea: vită, pui şi empanadas de pui cu brânză, asortate cu câte o sticlă de suc de portocale pentru fiecare dintre ei. Un timp, nici unul dintre ei nu vorbi cât mâncară, mai puţin când Xavier zise:

- Acum înţeleg de ce îţi plac empanadas astea mai mult ca oricare altele.

- Nu-i aşa?

Când Juniper le termină pe ale ei, mototoli hârtia şi zise:
- Deci... eram aproape pregătită să vorbesc cu mama, să îi cer permisiunea să ies cu tine. Deşi acum...
- Asta nu se va mai întâmpla.
- Sub nici o formă. Dar să ne vedem pe ascuns, pare într-un fel... Vreau doar să zic, ei bine, înţeleg dacă nu vrei să te ţii de asta sau... de mine.
Xavier se opri din mestecat, apoi înghiţi repede ce avea în gură şi zise:
- *Nu, eu chiar vreau. Dă-i încolo pe toţi. Problemele lor n-au nimic de-a face cu noi doi.*
- Bun, păru Juniper uşurată. Asta e şi părerea mea.
Se uitară la copiii care jucau fotbal. Xavier întinse mâna după cea a lui Juniper şi o strânse într-a lui. Chiar şi acest mic contact îl liniştea.
- Chiar te invidiez că urmează să pleci la facultate, continuă ea. Mi-aş dori să dispar din casă şi să nu mă mai întorc niciodată. Doar că o să-mi fie dor de sora mea. Dar totuşi.
în clipa aceea, ultimul lucru pe care îl voia Xavier era să meargă undeva unde n- ar fi fost şi ea.
- Mama a zis că se gândeşte că odată ce Brad are să înţeleagă sensul procesului, va dori să cadă la înţelegere şi să plătească fără tocmeală - învăţându-şi lecţia sau ceva de genul ăsta. Dar oare noi credem că va fi aşa uşor?
- Ha! Nu. Nu dă doi bani pe copacul ăla, sau pe orice alt copac.
- în timp ce, pentru mama, copacul ăla e totul.
- El chiar crede că ea vrea doar să-l facă de bani. L-am auzit la telefon cu un avocat, spunând că o să joace murdar dacă e nevoit şi că ei o să-i pară rău. O să înceapă „să caute mizerii despre ea, dacă nu se potoleşte".
- N-au decât. N-o să găsească nimic.
- M-am gândit eu. Dar gata, destul cu asta. Vreau să ştiu cum e în San Francisco.

Gândindu-se fără tragere de inimă la momentele când avea să fie departe de ea, Xavier ar fi vrut să vorbească despre altceva.
- Ei bine... E în multe feluri. Acolo se întâmplă atâtea. Oameni de toate felurile, din toate colţurile lumii. E scump să trăieşti acolo. Dar te şi inspiră - de pildă e acolo un cartier numit Casto, care era unul dintre puţinele locuri din ţară unde puteai să fii gay pe faţă, în siguranţă. De asemenea, oraşul are nişte dealuri superbe. Şi iarba e legală - poţi s-o miroşi pretutindeni. Şi ai golful pe-o parte şi oceanul pe alta, aşa că poţi să ajungi oricând la apă. Am mâncat acolo mâncare chinezească şi nicăieri nu se mai face aşa.
- Pare că deja îţi place.
- A fost minunat. Dar sincer, nu m-am mai gândit atât de mult la asta în ultima vreme. îmi place cum decurg lucrurile acum, aici. Trecu mai aproape de ea pe bancă, astfel încât picioarele să li se atingă de la şolduri la genunchi.
- Totuşi, la un moment dat va trebui să înfruntăm realitatea, constată ea.
- Moartea pasiunii, răspunse el, dându-i un cot. Unde e butonul de pauză pentru realitate?
- Eu îl vreau să dăm pe repede-înainte, zise ea şi chipul i se întunecă. N-o să-i spun asta lui Brad, dar ţin cu mama ta. Copacul ăla e incredibil. Sincer, chiar mi se rupe inima că stă să moară, din cauză că ne-am construit casa. Nu vreau să mai stau acolo. N-am vrut din capul locului.

- Totuşi, partea bună e că ne-am cunoscut.

- Asta aşa e.

- Fiindcă empanadas astea...

- Ştiu! zâmbi ea. Sunt doi argentinieni care au camioneta.

- Cred că pot să las deoparte facultatea şi să-i întreb dacă mă

angajează.

- Mie-mi place să gătesc. Poate ne luăm noi o camionetă cu

mâncare.

- Şi care să fie specialitatea noastră? Eu ştiu să fac un caşcaval pane pe cinste.

- Da? Cred că piaţa de caşcaval pane e totuşi suprasaturată.

- Nachos creativi? Mă pricep şi la asta.

- îmi place ideea. Avem diversitate, savoare, dulciuri.

- Nachos dulci?

- Făcuţi din tortillas. Cu scorţişoară, cu zahăr pe deasupra, cu tot cu îngheţată.

- Am merge peste tot prin ţară.

- Chiar şi în Mexic.

- în America de Sud.

- Mereu mi-am dorit să văd Machu Picchu, mărturisi ea.

- Părinţii noştri n-au decât să se judece ani întregi, dacă asta vor. Noi o să stăm cocoţaţi pe camion, în timp ce ne bucurăm de privelişte şi mâncăm poutine...

- Nachos poutine?

- Poutine şi atât. Cartofi prăjiţi cu brânză şi sos. Cu mult sos.

- Şi tu poţi să cânţi serenade. Pentru mine şi pentru clienţi.

- Probabil că totuşi ar trebui să termini şcoala.

- înainte să încerc poutine? Xavier râse.

- De fapt, zise ea, plănuiesc s-o termin mai devreme, dacă Blakely binevoieşte să mă ajute în sensul ăsta.

- Da? Şi după aia?

- După aia poate o să vreau să văd cum e în San Francisco.

- Păi şi cu camionul cu mâncare ce facem? întrebă el prefăcându-

se a fi serios. Faptul că ea putea veni în San Francisco îi dădea

speranţe prea greu de îndurat.

- Nu, serios. Chiar m-am gândit la asta. Au şcoli bune acolo. Aş putea să aplic, să văd care mă primesc. Am medii mari.

Ce frumos întorcea Juniper situaţia, ţesând din cuvintele ei un viitor de aur, în care ei doi ar fi putut avea o relaţie normală - nu că Xavier s-ar fi gândit că ceea ce se întâmpla între ei putea fi catalogat vreodată drept normal. Nu, ce se întâmpla între ei era astral. Faptul că el nu se putea opri din a se gândi la ea, treaz noaptea în patul lui, ştiind că şi ea era la o sută de metri mai departe, gândindu-se la el din patul ei. Ştia că n-ar fi trebuit să-şi permită să se implice în asta. însă era incredibil de fericit că se implicase.

Dacă viitorul de aur avea să vină, ei aveau să fie atât de departe de locul acesta, ca şi cum ar fi plecaţi în altă ţară. în San Francisco ar putea-o săruta în public, aşa cum îşi dorea acum să facă.

- Poate fi un plan bun. Asta dacă ai intenţii serioase.

- Am. Şi ştii, dacă lucrurile nu merg bine între noi, am putea rămâne buni prieteni, corect?

- Sigur - dar aşa cum spune şi mama, „Aşteaptă-te la o reuşită".

- E un sfat bun.

- Poate fi pătimaşă... dar mi-aş fi dorit să am determinarea ei. Şi

tata o avea.

- O ai - doar că o canalizezi spre studii academice şi chitară.

- Posibil. Conflictul nu mă caracterizează.

- Da, vreau ca toată lumea să se înţeleagă bine. „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi."

- Procesele nu sunt tocmai dovezi de iubire. Chiar dacă au o cauză

bună.

- Mama ta n-ar trebui să fie o sfântă doar ca să nu-i jignească pe ai mei.

- O să pară amuzant ce zic, dar... chiar eşti foarte drăguţă. -Zău?

-Da.

Şi tu, îi zise ea cu un zâmbet.în seara aceea, Julia îl studie atent pe Brad pe tot parcursul cinei. îi telefonase după-amiaza, vânăt de furie din pricina procesului. Acum însă, părea să fie la fel de optimist ca de obicei. Nu spusese nimic despre subiect cu Lottie şi fetele prin preajmă. Nici o remarcă răutăcioasă despre lipitori oportuniste, iubitoare de copaci şi nebune. Poate că depăşise momentul iniţial de uimire şi furie şi avea acum o perspectivă mai echilibrată. Poate că doar şocul iniţial îl făcuse să se manifeste urât. Probabil asta era, se gândi ea. Nu-l mai auzise niciodată aşa. Nici răspunsul ei nu fusese mai puţin generos, trebuia să recunoască, chiar dacă era singura care ştia. Simţea că Valerie o trădase, Valerie care fusese aşa deschisă şi aparent atât de sinceră cu ea. După ce-i închisese lui Brad, Julia mersese în dormitorul principal şi dăduse drumul la duş, ca Lottie să n-o deranjeze. Apoi se aşezase pe podea şi privise pe fereastră către stejarul muribund (care ei îi păruse sănătos) şi se întrebase care era jocul lui Valerie. Apoi ajunsese la concluzia să probabil nu era nici o schemă la mijloc - că, bazat pe tot ce văzuse şi auzise, Valerie era pur şi simplu genul de persoană care ar da pe cineva în judecată în contextul ăsta - îşi ajustase aşteptările, spre a le potrivi cu această realitate alternativă, în care ea şi Valerie Alston-Holt (şi probabil multe alte femei din Oak Knoll) n-aveau să mai fie vreodată prietene. Exista o doză de autocompătimire în dezamăgirea ei. Se străduise atât de tare să pară aşa cum crezuse că trebuia să pară, şi unde o dusese asta?

- Grozave chiftele! zise Brad, luându-şi şervetul din poală şi aşezându-l pe masă. Lily, fetiţă scumpă, îţi mulţumesc că ai ajutat-o pe mama ta să prepare cina. Te-ai descurcat bine.

- Bunica spune că aş putea să iau chiftele la conservă, dacă-mi dai voie. Zice că mai rapid şi mai ieftin.

Bunica are dreptate. Dar nu au gust bun, aşa că nu le cumpăr, o lămuri Julia

- .Mie-mi plac, spuse Juniper.
- Cum ştii asta? întrebă Lily întorcându-se uimită spre Juniper. Mănânci din astea la alimentara unde lucrezi?

- Mama obişnuia să le cumpere când eram de vârsta ta.

- Nu-i corect, spuse Lily.

- Uneori mâneam şi Cap'n Crunch. Pe cele simple, dar tot erau

bune.

- Pe bune, Juniper? Cum crezi că ajută asta? o dojeni Julia.

- Nu-i frumos să minţi, îi aminti Lily.

- Pot să mă ridic de la masă? întrebă Juniper.

- Mergi. Dar ajută-mă mai întâi să fac curat pe masă.

Brad rămase să asiste la discuţie, însă, din cât putea Julia să-şi dea seama, nu era prezent. Era cu mintea în altă parte, aparent tot mai des în ultima vreme. Nu că l- ar fi învinovăţit; cu Lottie prin preajmă, viaţa în casa lor era un mic dezastru în desfăşurare şi dacă ea, Julia, ar fi putut să evadeze din el, ignorând tot ce se întâmpla în jur, ar fi procedat la fel ca el. îi zise lui Lily:

- Ai dreptate, minciuna nu e bună. Aşa că uite de ce Juniper a apucat să mănânce lucruri pe care acum nu le mai cumpăr, lucruri care nu sunt bune pentru tine: că pe atunci nu ştiam mai multe. Uneori nici adulţii nu ştiu tot ce ar trebui să facă.
- De ce nu ştiai? Nu ţi-a spus bunica?
- Bunicii chiar îi plac toate alea, interveni Lottie.
- Dar te-au îmbolnăvit, i-o întoarse Lily scuturând din cap cu o mină înţeleaptă, de parcă tocmai ar fi avut o revelaţie. De asemenea, nici ţigările nu-ţi fac bine.

Pe Julia o încânta să urmărească turnura pe care o lua discursul lui Lily. în vreme ce Lily şi Lottie continuará discuţia pe teme de sănătate, Brad îi spuse Juliei:

- Mă duc să înot.
- Aşa să faci. Vrei o bere?

El zdrăngăni gheaţa din paharul lui.

- încă un whisky cu cola, te rog.

- Poate că vin şi eu cu tine.

- Da, da, zise el, deja pe picior de plecare din sufragerie.
Ultima dată când Julia îl văzuse agitat fusese atunci când îşi aştepta avocatul să perfecteze vânzarea invenţiei sale. Procedase întocmai ca acum: arborase un zâmbet vesel, ca să ascundă cât era de îngrijorat că vânzarea putea să pice.
Julia îi pregăti băutura şi i-o întinse când el dădu să iasă din casă. Până când termină curăţenia în bucătărie, să o aşeze pe Lottie în faţa televizorului, în camera de oaspeţi şi apoi să meargă sus, să-şi pună costumul de baie şi apoi într- un final să iasă afară la piscină, Brad deja terminase de înotat şi acum stătea pe verandă, înfăşurat cu un prosop, privind - sau mai bine spus uitându-se urât - la stejarul lui Valerie.
- îmi pare rău că ai fost prins în asta, zise Julia. Ar trebui tras la răspundere doar constructorul.
- Copacii mor tot timpul. Aşa, şi? Asta e o mizerie de proces.
O zise suficient de tare să-l audă toţi vecinii din apropiere, în cazul în care aceştia ar fi avut ferestrele deschise sau erau pe afară.

- Iubitule...

- Ce-i?

- Hai să nu ne audă tot cartierul. O să se rezolve.

- Ştiu asta. O să găsim o cale s-o convingem să renunţe. Juliei nu-i

sună bine accentul pe convingem.

- Cum aşa? întrebă ea, aparent doar uşor intrigată, în timp ce se

strecură în apă.
Ce minunat era să aibă propria piscină! N-avea să-i treacă niciodată încântarea de a fi ajuns atât de departe în viaţă.
- Avocaţii au metodele lor. Sincer, nici nu-mi pasă cum rezolvă problema, cât timp o rezolvă. N-am de gând să-i dau o sută de mii

de dolari unei escroace, care, dacă mă întrebi, putea la fel de bine să otrăvească copacul cu mâna ei.
- Da, dar aduci experţi să-l evalueze, înainte să plătească cineva ceva, corect? Ea trebuie să-şi susţină cazul.

- Nu cred că se va ajunge atât de departe, dacă are un dram de

minte. Julia se ridică pe o saltea şi se întinse pe spate, privind spre

copac.

- Ei bine, e un stejar excepţional. Pot să înţeleg de ce plânge după

el.

- Nu-mi spune că ţii cu ea.

- Nu, nu am spus asta. Vorbesc strict despre copac. E un arbore

măreţ, atât.

- Nu vreau ca propria-mi soţie să fie neloială. -Brad...

- Te-ai măritat cu mine doar pentru bani?

- Poftim?

- M-ai auzit.

- Asta de unde ţi-a veni? Pe atunci nici n-aveai atâţia.

- Totuşi, sunt al naibii de sigur că aveam mai mulţi ca tine.
Julia înotă până la scară şi ieşi din piscină. înainte să-i răspundă, se înveli într-un prosop şi merse să ia loc lângă Brad.
- M-am măritat cu tine fiindcă te iubeam.
- Dar banii n-au stricat, nu-i aşa?
Nu-i frumos să minţi. Dar uneori poate fi necesar.
- Nici nu m-am gândit la bani, spuse Julia.
O minciună. Normal că se gândise la bani - şi el voise ca ea s-o facă. Toate restaurantele scumpe. Plimbările în BMW. Weekendurile la mare, pe care le petrecuseră în apartamente de

lux cu vedere la ocean. Inelul de logodnă! El îşi etalase banii aşa cum un păun îşi etalează penele, pentru ca păuniţele să fie mai impresionate de el decât de alţi masculi.
- Ai observat că voi femeile sunteţi antrenate să vă duceţi după oricare bărbat vă aranjează mai bine? Iar bărbaţii sunt învăţaţi că nu e doar datoria, ci privilegiul lor să se spetească, ca să-şi susţină nevestele şi copiii. întreaga povară cade pe umerii bărbatului. Şi cu ce ne alegem din asta? Cu o lume plină de femei care se cred îndreptăţite să-i ia bărbatului banii cu greu munciţi, în orice fel cred ele de cuviinţă. Uite la Valerie, care n-a putut să-şi găsească un soţ s-o scoată din mizerie, aşa că acum vine după mine.

Juliei îi trebui un minut să se gândească la ce anume să-i răspundă

mai întâi.

- Le-ai tot învăţat pe fete să ţintească după un soţ care să aibă

grijă de ele.

- Ei bine, am greşit.
- Şi ce-ai spus acum despre Valerie nu e adevărat. îşi iubeşte casa. Care e drăguţă.
- Există cineva să-l fi văzut pe presupusul ei soţ, înainte de presupusa lui moarte?
- Da. în primul rând, de ce pui asta la îndoială? Valerie nu e un om rău. Prea pătimaşă, da, sigur este. Dar... ce vreau să spun, iubire, şi te rog să nu mă înţelegi greşit, ştiu că eşti supărat şi toate cele, dar nu eşti deloc rezonabil.
- Uite aici ceva rezonabil pentru tine: femeia aia vrea să-mi ia o sută de mii de dolari. Vrea patru sute de mii de la Kevin - care, de asemenea, se speteşte şi căruia i-au trebuit mulţi ani să ajungă acolo unde este. Nici un copac din istorie n-a valorat vreodată cinci sute de mii de dolari! îţi spun: vrea să pună mâna pe bani şi să-şi îmbunătăţească traiul. Un Cadillac strălucitor. Un televizor mai mare. Cercei cu diamante. O croazieră... Vrea ce vreţi voi toate, fără să munciţi
singure pentru asta.

- Acum eşti greţos, îi spuse Julia. Şi nu-mi place deloc ce spui. Am acceptat orice slujbă mi s-a oferit, doar ca să fiu pe picioarele mele...
- Până când ai obţinut ce-ai vrut cu stând cu cracii-n sus. Poate că ar trebui să te uiţi la fiică-ta, dacă vrei să vezi ce-i aia integritate: Juniper nu trebuie deloc să muncească şi tot a ales să-şi ia două slujbe.
- Eşti beat? strigă Julia şi se ridică spumegând. Retrage-ţi cuvintele. A fost ideea ta să renunţ.

- Am zis că poţi să renunţi, dacă vrei.

- Şi apoi am avut-o pe Lily...

- Care acum e la şcoală.

- M-aş bucura să lucrez din nou!

Era o altă minciună. Nu s-ar fi bucurat deloc, dar ar fi făcut-o, la

nevoie.

- Păi şi ce te opreşte?
- Tu ai vrut ca eu să nu mai lucrez! Brad, nu înţeleg de unde îţi vin toate astea. Chiar nu înţeleg.

Brad arătă cu degetul spre casa lui Valerie.

- Uite de la prietena ta, de acolo.

- încep să-mi doresc să nu fi cumpărat casa asta, mormăi Julia.

- Putem s-o vindem. Trebuie doar să-mi spui.

Se lăsă pe vine în faţa genunchilor lui Brad şi ridică privirea spre

el.
- Nu vorbeşti serios. Putem să nu ne mai atacăm unul pe altul? Treaba asta nu ajută pe nimeni. Fii sincer: eşti supărat fiindcă ai impresia că poate avea câştig de cauză?
Brad o privi şi ridică din umeri.

- S-au încălcat nişte reguli şi nimănui nu-i e greu să observe asta dacă se uită cu atenţie.
- Atunci de ce nu ajungi la o înţelegere cu ea? Să-i plăteşti - nu ştiu - jumate şi să termini cu asta.
Să scot cincizeci de mii din buzunar fără tocmeală? Glumeşti, nu-i aşa? N-am dat niciodată înapoi, cât timp am avut de ales - ar fi trebuit să ştii asta despre mine, până acum. îi dăm şansa să renunţe şi, dacă nu vrea, mergem la judecată. Pun pariu că o să găsim un juriu înţelegător care nu dă doi bani pe copacul unei negrese.Acea dimineaţă de duminică o găsi pe Valerie în curtea din faţă, separând irişii înainte de răsărit. Făcea acest efort un pic prematur; irişilor le plăcea căldura mai uscată de vară târzie. Terminase deja cu crinii, rogozul şi zambilele struguraş. Răsadurile erau plivite, trandafirii erau fertilizaţi. Cum nu putea sta în casă, într- o dimineaţă aşa rară, cu umiditate scăzută şi briză răcoroasă, soluţia erau irişii.
Majoritatea locuitorilor din cartier erau încă adormiţi sau, oricum, înăuntru. Nu treceau maşini, nu ieşise nimeni la jogging. Cu câteva minute înainte, Ellen trecuse pe acolo să o plimbe pe Pritzy, un labradoodle[22], însă nu se oprise prea mult la vorbă.
Chiar dacă relaţia ei cu Chris devenise tot mai serioasă, ea tot se considera în continuare singură. Şi din punct de vedere tehnic, tot singură avea să fie, odată ce Chris avea să se mute cu ea - adică în oraş, nu la ea acasă. Nu încă, dacă asta avea să se întâmple vreodată. Dacă cele şase luni agreate de coabitare urmau să fie aşa cum intenţionau şi sperau, atunci starea ei civilă - şi a lui - avea să se schimbe. Poate şi adresa ei, de asemenea.

Despărţind un rizom cu mănuşile şi cu o lopată, Valerie încercă să-şi direcţioneze gândurile spre acea schimbare. Să părăsească casa ei şi cartierul Oak Knoll, după mai bine de optsprezece ani. Doi afro-americani din clasa de mijloc, ale căror salarii

combinate reprezentau un venit decent: unde în oraşul acesta se puteau duce, să se simtă la fel de bine cum se simţise în Oak Knoll, în ziua când îl adusese aici pe Tom să arunce o privire

?Nu voia să se mute, dar cum să-l pună pe Chris în casa lui Tom, în patul lui Tom, pentru totdeauna? Acum, să ne înţelegem, toate acestea fuseseră demult, iar ea nu avea de gând să-şi jelească la nesfârşit răposatul soţ. Tom era (şi ura să recunoască asta) mai mult o amintire decât un bărbat. Ceea ce era firesc. Nu-l mai „vedea", nu aşa cum îl văzuse în primii ani de la moartea lui. Nu se mai gândea la el în fiecare zi. Toate dovezile fizice ale existenţei lui dispăruseră, cu excepţia câtorva lucruri din camera lui Xavier, pe care le lăsase acolo, oferindu-i fiului său opţiunea de a le păstra sau de a nu le păstra, după pofta inimii. în mod real, Tom nu mai era deloc acolo.

Se oferise să-l lase să-şi „modernizeze" camera - lampa, de pildă: Xavier la treisprezece ani, mai voia oare o lampă în formă de miel pe noptieră? Da, mai voise. Voise să păstreze şi covorul. Dacă el considerase că peretele avea o culoare numai bună, de ce să o mai schimbe? Lipise postere şi programe pe toţi pereţii şi fusese de acord să o lase să înlocuiască lenjeria de pat şi cuverturile de câteva ori. Altfel, camera era la fel ca în ziua când ea, Xavier şi Tom se întorseseră acasă după acea călătorie de Ziua Recunoştinţei, când Tom plecase de acasă cu ambulanţa şi nu mai revenise.

Valerie zâmbi tristă, dojenindu-se. Tom nu era acolo? Tom era acolo; trebuia doar să deschidă uşa dulce-amăruie din mintea ei şi el o aştepta acolo, copleşit de regrete şi un pic speriat, cu puţin timp înainte să-i lase pe paramedici să-l ia cu ambulanţa. Cât de nedrept era faptul că trecutul nu mai putea fi recuperat, dar totodată, imposibil de uitat. „Tot înainte" îşi zise ea, străduindu-se să conjure chipul lui Chris.

Pâlcul subdivizat de irişi era menit unui transplant într-un loc însorit, din jurul iazului ce urma să fie construit. Totuşi, proiectul cu iazul era lăsat în pauză, până la rezolvarea situaţiei stejarului, când avea să ştie mai bine ce urma să facă din curtea şi din viaţa ei. Poate în primăvara următoare; era evident că n-avea să se întâmple nimic prea curând. îi sună telefonul: Chris. îşi puse căştile în urechi şi răspunse:

- Hei, te-ai trezit devreme.

- încerc să-mi ajustez programul de dormit, ca să ne potrivim.

- Nu e un pic prea devreme? încă n-ai obţinut un post aici.
- Mama spune că am fost mereu prea nerăbdător. N-am dormit niciodată în Ajun.
- Am reţinut.
Vorbiră un minut sau două despre situaţia curentă a procesului, apoi ea zise:
- Atât constructorul, cât şi Brad Whitman au primit citaţii săptămâna trecută şi am primit răspunsul preliminar la care ne aşteptam: telefoane de la avocaţii amândurora, care au insistat că procesul e o înşelătorie şi că aş face bine să mă mai gândesc şi s-o las baltă, dacă sunt raţională. Nişte golani. Acum aşteptăm răspunsul oficial. Au la dispoziţie treizeci de zile.
- Vreo acţiune directă?
- Adică dacă Brad Whitman a venit să mă ia la rost cu părul în vânt? Nu. Nu l- am văzut şi n-am auzit nimic de la el sau de la soţia lui. Dar să lăsăm la o parte toate astea. Hai să vorbim mai mult despre noi. Mă bucur să constat că ştii să pierzi.

- Să pierd? Ce vorbeşti? Am câştigat.

- Linguşitorule.

- Ce ai pe tine acum?

- Sunt în grădină şi sap după irişi, răspunse ea izbucnind în râs.

- Şi eu sap după irişi, răspunse el, pe un ton jos şi insinuant.

- De ce nu te sui în maşină, să vii până aici şi să vezi cu ochii tăi ce am pe mine?

- E o invitaţie pe bune?

Valerie ezită. Oare era? încă nu-i spusese lui Xavier despre mutarea iminentă a lui Chris şi despre planurile lor de viitor.

- Da, răspunse ea hotărât. Prezentul era cel mai bun moment.

- Stai să mă spăl pe dinţi şi imediat plec la drum.

- încerc să fac un duş până vii. Nu vrei o transpirată...

- Val? o întrerupse el.

- Ce-i?

- Te vreau oricum. Tot timpul. în fiecare zi. Aşa stau lucrurile acum.

Obişnuieşte-te cu asta.

- Bine, zise ea cu voce groasă. Ai grijă cum mergi. Te aştept cu prânzul.

închiseră şi ea îşi scoase căştile din urechi şi le îndesă apoi în gulerul tricoului. Soarele spărsese linia orizontului şi străpunsese frunzişul des, lucrând împreună cu vântul la un caleidoscop de lumini şi umbre pe pământ.

Cum stătea aşezată, putu să vadă partea superioară a bătrânului ei stejar, cu întreaga coroană care se subţiase. Un ochi neantrenat n-ar fi putut să-şi dea seama că arborele murea. Poate arborele mai avea de trăit o vară, chiar două, însă frunzele i se răreau cu fiecare anotimp, iar crengile şi trunchiul deveneau tot mai vulnerabile la invaziile parazitare ale vâscului (deja vizibil), nodulilor, eroziunilor şi omizilor. Nu era convinsă că putea să-l vadă cum se stingea, fiindu-i la fel de dureros ca şi atunci când asistase la declinul lent al tatălui său, în decursul rarelor ei vizite în Michigan.

Nu e cazul să spunem că iubea copacul mai mult decât îşi iubise tatăl - erau două feluri diferite de iubire şi, în ceea ce-l privea pe tatăl ei, sentimentele-i erau amestecate, compromise uneori de

furie, altă dată de durere. De ce nu-l văzuse el pe „unchiul" Ray drept perversul care fusese? Comportamentul lui Ray fusese mereu la vedere. Ray, stând împreună cu tatăl ei la masa din bucătărie, făcând schimb de poveşti şi bând Schlitz[23] la cutie: „Hei, Val, vino aici, dulceaţă, în poală la unchiul Ray", cei doi râzând, Ray întinzând mâna de fiecare dată când Val trecea pe lângă el şi încercând - şi uneori reuşind - să-i pipăie rapid orice parte a corpului.
Unii ar putea să întrebe de ce ea nu vorbise niciodată despre asta - dacă nu cu tatăl, măcar cu mama sa, cu vreun profesor sau un prieten. Ei bine, şi asta era o treabă complicată. Dar se întâmplaseră de mult, îşi reaminti sieşi, în vreme ce o pereche de păsări cardinal zburară spre jgheabul de deasupra uşii ei de la intrare şi strigară să-şi marcheze teritoriul. Mai în jos, pe direcţia acestor păsări, lângă colţul casei, o pitulice îşi făcea de lucru săpând în gunoiul adunat în jgheaburi, aruncând pe alături bucăţele. Acum ar fi fost momentul prielnic să-l roage pe Xavier să vină cu scara şi să cureţe jgheaburile. Curăţându-şi mizeria de pe mână, intră pe uşa din faţă:
- Zay, eşti ocupat?
Nici un răspuns. După ce îşi scoase saboţii, merse în josul holului să-l caute.
Baia era goală. La fel şi dormitoarele. Sus pe hol, prin sufragerie şi apoi în bucătărie. Xavier nu era nicăieri de găsit.
- Un' s-a dus băiatul ăsta? zise ea, îndreptându-se spre uşa din spate - şi apoi, privind pe fereastră, îşi primi răspunsul: în fundul curţii, parţial ascunşi după noul gard şi după un vechi rond de rododendroni, erau doi adolescenţi amorezaţi, stând faţă în faţă, cu braţele petrecute în jurul taliei celuilalt. „Of, Zay, pe bune? Acum?" suspină Valerie.
Ce-ai fi făcut dacă erai în locul lui Valerie? Acelaşi lucru ne-am întrebat cu toţii mai târziu. Ai fi ieşit din casă şi i-ai fi despărţit? Ea se gândise la asta. Optsprezece ani sau nu, Xavier era încă băiatul ei, încă responsabilitatea ei, chiar dacă doar pentru puţin timp. în opinia ei, el şi Juniper aveau mai puţine motive să nu dea frâu liber atracţiei decât s-o facă. Şi de obicei, ea era genul de persoană care, atunci când îşi făcea planuri de acţiune, studia cu atenţie datele şi mergea pe firul faptelor, pentru a trage cele mai bune şi mai rezonabile concluzii.

Totuşi, dragostea nu e o ştiinţă exactă. După cum mulţi părinţi ştiu, e greu să fii dur cu un copil care şi-a pus tot sufletul în ceva anume. Nu duci un copil la un adăpost pentru animale, dacă nu intenţionezi să adopţi unul în ziua respectivă. Nu-i laşi să invadeze bucătăria cu un set de vitralii şi apoi insişti că n-ai nici o fereastră disponibilă când proiectul, oricât de urât ar fi, e gata să fie pus în valoare. Nu-ţi spionezi fiul adult sărutându-se cu o tânără care, în mod evident, îl adoră şi-i faci de râs pe amândoi - sau dacă o faci, ai o inimă mai tare decât avea Valerie, mai ales când era vorba de Xavier.

Nu fusese niciodată un copil cu care să te înţelegi uşor, în felurile în care ea-şi dorise să fie. Da, sigur, dormise toate nopţile de la vârsta de patru luni şi fusese la fel de fericit ca şi ea să mănânce legume şi nu încetase niciodată să iubească cărţile în favoarea jocurilor video şi obţinuse note excelente şi studiase muzica şi lucrase pe salariul minim, ca să câştige bani pentru facultate, fără să se plângă, însă, după cum am aflat, îi venea greu să renunţe la ceva, orice.

Valerie îi privi pe copii şi se gândi la cum în câteva ore Chris avea să fie acolo. La cum ea şi Chris aveau să-i spună lui despre planul lor, care se putea solda cu recăsătorirea ei. La cum, după împărtăşirea acestor veşti, cândva mai târziu, la finalul zilei, ea şi Chris aveau să urce în dormitor împreună şi să închidă uşa în urma lor. Dacă ea avea de gând să continue campania de descurajare a relaţiei lui Xavier cu Juniper, doar fiindcă fata ar fi putut (cine ar fi putut garanta asta?) să-i facă în vreun fel necazuri, ar fi fost ca şi cum i-ar spune că dreptul ei la fericire era mai legitim decât al lui şi că n-avea încredere în el că ştia ce face. Xavier era adult acum. Oricât de greu i-ar fi fost ei să nu-l „mămoşească" atunci, trebuia să-l lase să aleagă singur, să greşească, să se încurce, să se aleagă cu inima frântă, să-şi piardă banii şi autobuzul, să-i fie foame, să fie trădat de un prieten şi să experimenteze orice altceva îi arunca viaţa în cale.

Valerie se uită la ei şi văzu cum Juniper îşi lipea faţa de a lui, privindu-l în ochi. Valerie voise ca o fată (sau un băiat,

dacă aşa ar fi hotărât destinul) să se uite aşa la băiatul ei. Nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Legătura cu Juniper putea să fie una trecătoare. Sau putea să fie lucrul care avea să-i schimbe lui viaţa. Oricare din cele două variante (sau nici una) erau la fel de posibile. Cine era ea să spună că ştia cel mai bine cum bătea inima lui? Valerie înţelegea că în vreme ce fiul ei îi ţinea inima în palmă şi avea s-o ţină mereu aşa, faptul că era părinte o ajuta să înţeleagă că inima lui trebuia rezervată altcuiva

.Noua reclamă Whitman CVAC se filma chiar la Brad Whitman acasă. în ziua aceea mulţi dintre noi eram la muncă, însă cei care nu eram ne opriserăm pe trotuar în faţa casei lui, să vedem echipa de filmare cum îşi aranja ceea ce păreau a fi o grămadă de echipamente, contrar a ce credeam şi anume că totul putea fi realizat doar cu un telefon inteligent. Evident, era vorba de un pic mai mult de atât.

Chiar la curba din curtea din faţă a soţilor Whitman, ocupând o mare parte din alee, se înălţase un cort mobil pătrat, pentru ca echipa să se poată adăposti acolo de soare între duble. Era o zi senină şi fierbinte, iar soarele era de un albastru intens, pe care noi, cei din Carolina de Nord, îl numim „albastru de Carolina", însă care e de fapt acelaşi albastru pe care-l remarci la orice alt cer senin. Pe lângă asta, asocierea termenilor „Carolina" şi albastru n-avea nimic de-a face cu cerul.

Echipa de filmare a lui Brad Whitman includea un cameraman, un tehnician responsabil cu echipamentul, un regizor, un producător, un specialist responsabil cu machiajul şi altul cu părul şi alţi trei indivizi despre care nu ştim să spunem exact ce făceau. Erau acolo microfoane, lumini, paravane şi cabluri şi tot soiul de cutii ciudate pentru cine ştie ce.
încă nu ne puteam da seama la ce produs avea de gând Brad Whitman să facă reclamă în acest spot; nu era nici unul la vedere şi nici Brad nu putea fi zărit. Ca să ne distrăm, făcuserăm un pariu: erau şanse mari să fie o apă cu un ingredient modern infuzat sau poate un ceai rece. O altă posibilitate era un accesoriu pentru Grătarul lui Asa, noul „magazin alimentar", deschis la trei străzi distanţă, la un colţ al intersecţiei dintre Oak Knoll şi Hillside; săptămâna trecută îl văzusem pe Asa însuşi făcând două livrări acasă la Brad Whitman. Poate făcuse Lottie comandă sau poate nu.

Decizia lui Brad de a filma reclama aici fusese neîndoielnic una dintre raţiunil

epractice: nu trebuia să plătească bani pentru închirierea unei locaţii. De asemenea, unde ar fi putut găsi un exemplu mai atractiv pentru genul de case pe care Whitman CVAC era dornic şi pregătit să le servească? Cu această reclamă intenţiona să evidenţieze bunele relaţii ale companiei cu cei mai buni constructori din zonă, în încercarea de a-şi extinde acel segment al afacerii sale (noile instalaţii aduceau mai mult profit decât reparaţiile şi serviciile oferite de companie) şi da, era şi un mod de-ai da peste nas lui Valerie Alston-Holt.
în casa eficient răcorită, salonul fusese temporar transformat într-o cabină de probă. Brad şi Juniper stăteau spate în spate pe scaune albe înalte, în vreme ce specialiştii responsabili cu părul şi machiajul le făceau ultimele retuşuri. Aşa cum aveam să aflăm mai târziu, reclama nu avea nimic de-a face cu vreun produs. Acest spot urma să facă reclamă unei persoane: Juniper, cea mai recentă achiziţie din Whitman CVAC şi viitorul proprietar, asta avea de gând Brad Whitman să comunice. Venise timpul s-o prezinte publicului, să-i facă cunoscut chipul şi să o facă să guste din experienţa celebrităţii, pe care era convins că toate tinerele şi-o doreau.
- Eşti gata să te transformi într-o vedetă? o întrebă Brad pe Juniper, în timp ce Julia, Lottie şi Lily îi priveau.

- Eu vreau să fiu vedetă, spuse Lily.

- Scumpa mea, deja eşti.

- Păi şi Juniper e. Când pot să apar la televizor?

- Poate data viitoare, zise Julia.
- Sigur că da, răspunse Brad; era o idee să arate publicului fetiţa lui adorabilă - cu totul altceva decât ce urma să facă el aici, dar indubitabil o idee de luat în considerare.
Marina, make-up artistul folosit în fiecare reclamă pe care o făcuse, îl mai dădu o dată pe faţă cu pudra şi cu pensula, apoi îi scoase capa în care-l învelise ca să-i protejeze hainele.
- Eşti gata, îl anunţă ea.
El se ridică şi merse s-o vadă pe Juniper. Purta un tricou albastru regal, cu logoul

Whitman CVAC, la fel ca el. Culoarea îi venea foarte bine, deşi modelul nu era deosebit. Amândoi purtau pantaloni din bumbac alb - deşi ai ei erau mulaţi, scoţându-i la iveală formele, aşa cum orice bărbat îşi dorea să le vadă într-o reclamă, fiind totodată o apariţie suficient de modestă pentru gusturile audienţei feminine. „Un început promiţător", gândi Brad. Ceea ce o făcea însă să arate cu adevărat remarcabil era felul în care fusese machiată şi coafată. Din nou, scopul fusese să atingă un echilibru între sex-appeal şi modestie, aşa că machiajul era unul subtil, deşi îi evidenţia fiecare trăsătură. Avea ochii mari şi inteligenţi, buzele pline, dar nu de ştoarfă. Nu părea deloc mai matură, ci mai bine conturată.
Părul ei era lung, des şi ondulat - o explozie, aşa cum îşi numise opera Marina. Julia îi spusese că acum existau saloane specializate în acest tip de coafură. Serviciile pentru femei erau un mister pentru el, însă acesta îi plăcea enorm. Efectul său pe Juniper era, cel puţin în opinia lui Brad, că părea pregătită.
- Eşti gata? întrebă el, întinzându-i mâna ca să o ajute să coboare din scaun.
- Mi-e un pic ciudat, cu tot machiajul ăsta, spuse Juniper ridicându-se. Pot să văd şi eu?

- Mai bine nu, îi spuse Lottie din scaunul pliant de alături.

- De ce? se alarmă Juniper.

- Eşti frumoasă, îi zise Marina.
- Eşti. Dar... cred că bunica ta are dreptate cu asta. Nu vrei să te stresezi cu asta. E suficient să fii tu însăţi.

Juniper întoarse privirea către Lily, care se holba vădit la ea.

- Ce-i? Spune pe şleau.

- Vrei să-ţi împrumut diadema mea?
- Poate mai încolo, spuse Juniper, când terminăm cu toate astea. Putem să ne jucăm de-a prinţesele. Vrei?

- Tu o să fii prinţesa şi eu starul, încuviinţă Lily.

- Bine. începe să-ţi alegi hainele şi ne vedem sus în curând. Pe uşa din faţă intră Evan, regizorul şi producătorul clipului.

- Suntem gata şi vă aşteptăm pe verandă.

Urmau să filmeze trei scurte secvenţe ce mai târziu aveau să fie montate ca un spot de şaizeci de secunde. O scenă în faţă, cu Brad şi Juniper; o alta pe laterala casei, doar cu Brad şi compresoarele (temporar închise); şi una în spate, la piscină, unde planul era ca Juniper să fie singură în cadru, la marginea piscinei, cu pantalonii suflecaţi şi picioarele în apă, în vreme ce Brad, ca voce a naratorului, să le spună spectatorilor ce viaţă bună îi aştepta dacă alegeau, fără a sta pe gânduri, noile sisteme CVAC sau pe cele proaspăt reparate.

- Bine atunci, să trecem la treabă, îi zise Brad lui Evan.

Dacă te întrebi, aşa cum am făcut noi mai târziu, dacă Juniper se opusese la toate acestea - la planul de a o pune să joace în reclamă, la poziţionarea ei ca viitor partener în firmă, la transformarea ei „într-o vedetă", la marginea piscinei - răspunsul e nu. Avea planurile ei.

Când se termină filmarea, Julia oferi echipei şi vecinilor care stătuseră pe margine vreo trei ore încheiate în căldură o delicioasă tratație în bucătărie, cu mâncarea întinsă pe blatul din marmură de Cararra: salată de creveţi, mezeluri şi brânzeturi fine, mango, ananas şi kiwi feliat, pâine artizanală, o salată cu pepene, feta şi oţet balsamic, sticle cu apă carbogazoasă simplă sau cu aromă de fructe. Lottie (aşa cum era de aşteptat) sugerase să adauge şi castroane cu chipsuri şi Doritos, fiind susţinută cu un entuziasm neaşteptat din partea lui Lily.

Lui Brad nu-i păsa câtuşi de puţin de toate astea. Nu-i era foame tocmai acum (deşi ţinea în mână o farfurie cu mâncare). Stătea în uşa dinspre veranda din spate, urmărind-o pe Juniper cum o filma pe Lily, îmbrăcată de ocazie şi mărşăluind prin jur, cocoţată pe tocurile înalte ale Juliei. Se gândea la următorul pas pe care trebuia să-l facă pentru a-şi potoli mâncărimea. Trebuia să fie o cale să rezolve asta, fără altcineva prin preajmă. Avea să fie ca orice altă experienţă pe care o trăieşti doar o dată-n viaţă: ceva de care să-şi amintească şi pe care să o savureze - în secret, doar între ei. îi plăcea la nebunie ideea de a fi primul ei bărbat,

personajul principal al poveştii ei speciale, pe care Juniper să o păstreze doar pentru ea.
Şi iată şi dilema noastră: cum de un om ca Brad se transformă într-un bărbat ca Brad - şi anume atât de sigur pe părerile şi autoritatea lui, încât să nu şi le pună vreodată la îndoială? Poate că asta e o întrebare legată de vârstă. Facem tot ce putem să găsim un răspuns şi, pentru asta, trebuie să analizăm cum îşi petrecuse anii tinereţii. Iată ce ştim:
Brad şi fratele său mai tânăr Jeff trăiau de pe o zi pe alta alături de părinţii lor, într-un orăşel din munţii Apalaşi de care nici unul dintre noi n-a auzit, un mic sălaş pe partea statului Tennessee, de la graniţa dintre Carolina de Nord şi Tennessee, la câţiva kilometri de Pigeon Forge. Recent s-au spus multe despre traiul oropsit al „ţăranilor" din Apalaşi, dar există, de asemenea, şi destule exemple care să afirme contrariul, aşa că bine ai face să nu crezi tot ce citeşti, într-adevăr, familia Whitman era săracă. Totuşi, membrii săi nu erau needucaţi sau fără dinţi în gură. Nici unul nu cânta la banjo - sau la vreun instrument cu coarde - sau la vreun instrument muzical. Nu erau nici habotnici cu Biblia-n mână, dar nici nu consumau droguri.
Tatăl lui Brad era şi este mecanic. Când Brad era un băieţel, Rick Whitman lucra în ceea ce se numea pe atunci Goldrush Junction, un mic parc tematic care se transformase în Silver Dollar City pe vremea când Brad era la liceu. Oamenii locului au o părere foarte bună despre Dolly Parton, pentru că a ridicat nivelul parcului şi a îmbunătăţit multe altele pe parcurs.
Când se deschisese segmentul de parc acvatic din Dollywood, Rick Whitman se văzuse desemnat să se ocupe exclusiv de tobogane. Parcurile tematice din zonă sunt doar atracţii sezoniere. Prin urmare, toamna şi iarna, Rick avea mult timp liber la dispoziţie. Adesea mecanicii cu mult timp liber desfac lucrurile, le repară şi le construiesc. Lui Rick Whitman îi plăcea în mod deosebit să construiască. Avea doi băieţi pe care trebuia să-i ţină departe de belele în lunile acelea, în timp ce mama lor, Katie, era toată ziua la muncă, vânzând cauciucuri. Aşa că el construia proiecte mari şi complexe, din multe piese, pentru care solicita ajutorul băieţilor: o moară de vânt care măcina cereale, dar, de asemenea, genera şi curent electric; colectoare solare portabile, legate în reţea, pe care să le ia cu el atunci când se muta împreună cu familia lui (ceea ce

se întâmpla adesea, fiind la mâna unui proprietar sau a altuia); o camionetă Chevrolet G506 din 1942, din piese pe care el şi băieţii le adunaseră în decursul unui an întreg.
Aşa învăţă Brad să planifice. Cuiva îi venea o idee - orice idee - şi apoi începea să făurească un plan. Care era primul pas? Ce urma? Şi apoi? Pentru Brad, schema logică de la idee la scop se manifestase în primul rând prin note suficient de bune să fie admis într-un program de inginerie electrică la facultate. Apoi, în primul semestru, că, deşi se plictisise, hotărâse că merge mai departe, să-şi obţină diploma şi apoi să înfiinţeze o companie alături de tatăl său. Aveau să facă lucrări la comandă în toate sferele mecánico-electrice la care puteau visa: la corporaţii, sisteme audio pentru acasă, sisteme video şi sisteme de securitate; maşini speciale precum moara construită de tatăl său; sisteme de transport, de depozitare... Erau suficiente oportunităţi pentru oamenii muncitori şi plini de resurse. Dacă fratele lui prefera o viaţă de beţie, alergat după femei şi preparat milkshake la Dollywood, ei bine, asta era treaba lui.
îi admirăm pe cei care muncesc din greu. Admirăm determinarea să începi de la zero şi să ajungi departe. Tatăl lui Brad avea ceva din asta, însă nu era la fel de ambiţios ca fiul lui cel mare. Când Brad se întoarse acasă de la facultate în primul (şi singurul) an pentru care se înrolase, avusese o mulţime de planuri pentru compania pe care urma să o înceapă alături de tatăl său, în schimb acesta îi spuse: „Ştii, dacă eram cu treizeci de ani mai tânăr şi trebuia să mă agit atât de tare, cât o să fie nevoie pentru ce vrei tu să faci, clar aş fi zis da. Mersi, fiule. Dar asta nu-i viteza mea. îmi place ce am şi ce fac deja".
Brad era dezamăgit şi furios. îşi pusese mari speranţe în planul lui. Se întoarse la şcoală după vacanţă, dar inima lui nu mai era acolo. Nu mai putea să îndure acele cursuri stupide de compunere. Atunci, aia era. Avea să meargă mai departe, cu un nou plan.
Nu ştiam şi nu aveam de unde să ştim de câte era Brad capabil. Trebuie să mărturisim, fără rezerve şi la unison, că indiferent de care parte a taberei ne-am aflat atunci când totul a ieşit la iveală, dacă vreunul dintre noi ar fi putut intui ce era în mintea lui Brad, am fi intervenit şi măcar am fi avertizat-o pe Julia. Am fi privit cu totul altfel situaţia.

- Acum, nu putem decât să oftăm şi să spunem: „Când te uiţi în urmă, totul pare perfect" şi „Ce a fost făcut, e bun făcut" şi să ne continuăm povestea, fiindcă doar povestind o tragedie putem planta seminţele prevenţiei pentru alte viitoare nenorociri. Să

Capitolul 1

sperăm.Mă duc în parc să alerg, strigă Juniper din spatele scării către mama ei.
Era echipată corespunzător pentru activitate şi pentru căldură: bustieră, maiou şi pantaloni care absorbeau transpiraţia şi adidaşi de alergat. Nu aşa s-ar fi îmbrăcat, în mod normal, pentru ce avea de gând mai târziu. E ciudat cum îţi formezi un gând şi apoi, când se întâmplă cu adevărat, e cu totul altfel decât ţi-ai fi închipuit. însă îi lipsea şi celălalt lucru esenţial, nelipsit la alergare: telefonul.
- Cred că azi-dimineaţă mi-am uitat telefonul la muncă, poţi să-l suni pe Brad şi să verifici dacă e acolo? Pun pariu că mi-a căzut din geantă, sub birou.
- Nu-mi place să te ştiu acolo fără telefon, îi răspunse Julia din spălătorie sau poate din camera lui Lily. Ia-l pe al bunicii.
- O să fiu bine. Sunt mereu oameni prin jur.
Asta nu era adevărat. Azi însă avea să fie. Urma să se vadă cu cineva anume şi nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui.
- Ia-l, că nu-mi trebuie, zise Lottie din camera de oaspeţi, aflată în josul holului mic, unde stătea Juniper.

- Bine, mulţumesc, zise ea şi apoi strigă către Julia: îl iau pe al

bunicii.

- Ne vedem la cină atunci.

Juniper intră în camera lui Lottie şi luă telefonul, apoi strigă din

nou spre Julia:
- Nu, trebuie să lucrez diseară până la închidere. Ţi-am zis că merg acolo direct din parc.

Ce-ai zice de un duş? După alergare.Juniper, din nou în faţa uşii din spate, încercă să nu pară nerăbdătoare.
- N-o să am timp. Nu-ţi face griji, că mă şterg cu prosopul, oricum transpir la muncă.
- Bine atunci, zise Julia şi apoi Juniper ieşi pe uşă, înspre garaj şi acolo intră în maşină, nerăbdătoare să iasă de acolo înainte ca mama ei să mai găsească vreun motiv să o reţină.
îi tremură un pic mâna atunci când porni motorul şi băgă maşina în viteză. Nu mergea să alerge, iar la magazinul alimentar intra în tură de abia la şapte. Urma să se întâlnească cu Xavier într-o baracă din parc ştiută de ea, una dintre multele disponibile, dar atât de rar folosite, după cum constatase în urma numeroaselor ei episoade de alergat. Era rândul lui să aducă de mâncare şi spusese că o să aibă, de asemenea, şi celelalte provizii necesare. Ea trebuia doar să-şi facă apariţia. Şi să încerce să se relaxeze.
Voia asta din tot sufletul, în ciuda vocii din cap care tot insista că era pe cale să- şi încalce jurământul în faţa lui Dumnezeu şi a părinţilor săi, iar asta avea să-i distrugă capacitatea de a-şi iubi viitorul soţ cu sufletul şi mintea curate, fiindcă orice apropiere intimă cu alţi bărbaţi putea să-i bulverseze şi să-i întineze felul în care trebuia să privească sexul cu bărbatul cu care avea se căsătorească. Vocea era doar o relicvă, un pasager clandestin din altă eră, venită dintr-o altă ea. Dar totuşi, încă se certa cu ea, gândindu-se dacă nu cumva Zay era acel bărbat. Atunci n-ar mai fost o problemă, corect? Credea cu adevărat că avea să se căsătorească cu el?
Poate, eventual. N-avea de ce să se grăbească.
Dar dacă aveau să se despartă? Atunci nu cumva ea, dacă făcea sex (şi fireşte că urma să facă, doar nu dădea înapoi acum) avea să se dezamăgească pe sine, pe Dumnezeu şi pe toţi ceilalţi? Chiar avea să fie distrusă pentru orice viitoare relaţie? Acum totul părea propagandă - o propagandă puternică, din moment ce continua să-i răsune în creier, chiar imediat după ce respingea gândul.
Se gândi: „Hei, mama mea nu a fost distrusă. A avut un copil cu un alt bărbat şi asta nu a încurcat-o cu nimic să îl găsească pe Domnul Perfect." Dacă Brad era sau nu „perfect" pentru Julia, era o chestiune pe care Juniper, aşa sceptică cum devenise, nu avea autoritatea să o judece.
Iată însă o chestiune pe care o rumega de ceva timp: la Noua Speranţă fusese învăţată că sexul premarital era mai mult decât o

idee proastă, era un păcat. Şi totuşi, în ochii Domnului, care era diferenţa dintre a face sex cu cineva pe care îl iubeşti, înainte de căsătorie, şi a face sex cu cineva pe care îl iubeşti, după căsătorie? Dacă fapta era comisă cu sinceritate, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, era un act de iubire şi atunci, prin urmare, nu era oare un act pur? Dumnezeu ştia ce era în inima ei.
Şi de aici o altă dilemă: de ce biserica privea sexul ca pe o marfă de dat la schimb - de fapt, ca pe singurul lucru de valoare pe care tinerele îl puteau oferi viitorilor parteneri? La toate întrunirile tinerilor la care fusese, niciodată careva nu spusese că băieţii care făceau sex premarital se degradau. Copiilor li se spunea că băieţii şi bărbaţi erau uneori „tulburaţi" de patimă şi de satisfacerea acesteia. Şi că aceştia aveau să facă alegeri îndoielnice, în confuzia lor. Şi totuşi, nu riscau niciodată să-şi piardă din valoare, în faţa viitoarelor soţii.
Aşa cum spusese şi Pepper într-una dintre numeroasele lor discuţii: „E doar un discurs pur patriarhal şi n-am să te las să mai faci parte din asta". Juniper înţelesese şi atunci, iar acum chiar înţelegea cu adevărat, din moment ce Brad se comporta de parcă ea era mai mult sau mai puţin proprietatea lui, sau dacă nu asta, atunci sigur obiectul dorinţei lui.
Când Xavier îi sugerase că poate venise timpul ca ei să treacă la următorul nivel (dincolo de sărutări, atingeri şi apropieri), că poate ar trebui să meargă în direcţia în care trupurile lor erau nerăbdătoare să se îndrepte, ea fusese de acord. Prin urmare, asta urmau să facă. Sau aşa cum spusese Pepper: „Fă-o odată şi ai să vezi că totul va fi bine". De asemenea, îi mai spusese şi „Serios, fă-o odată! Prima dată e nasol, însă nu poţi trece la partea a doua, până nu treci de asta". Atât de pragmatică era Pepper.
Când Juniper parcă lângă centrul de vizitare, văzu că Xavier o aştepta lângă maşină. Ea-şi lăsă geamul în jos.

- Scuze că te-am făcut să aştepţi. Din nou.

- Nu, zise el, am venit eu mai devreme.

- Vrei să mergi cu mine în maşină sau vii după mine?

- Vin după tine, că am toate lucrurile în maşină.

El se apropie de fereastră, se aplecă şi o sărută. Apoi, privind-o intens, cu ochii lui magnetici, îi zise: Nici o presiune.

- Da, ştiu, răspunse ea şi simţi că i se strânge stomacul.

- Bine.

- Nici pentru tine, spuse ea.

- Mulţumesc.

Xavier se întoarse la maşină şi Juniper conduse mult în adâncul parcului, dincolo de parcarea unde obişnuia să-şi lase maşina şi o luă pe un drum de serviciu care se termina chiar lângă baraca pe care o sugerase ea pentru această întâlnire. Avea de gând să meargă până la capăt azi, acum cât aveau ocazia.
îndemnul de „Fă-o odată" al lui Pepper rezultase dintr-o conversaţie pe care am menţionat-o mai devreme în poveste, în acea dimineaţă la Blakely, când Pepper îi spusese lui Juniper că avea veşti mari. Ea şi iubitul ei Michael „o făcuseră" şi fusese jenant şi nu se simţise cine ştie ce, însă lucrurile decurseseră normal. Şi de atunci, o mai făcuseră de vreo trei ori, cu rezultate mai bune. Spusese: „Prezervativele nu sunt groaznice, deşi miros ciudat şi Michael zice că se simte ca şi cum ai purta mănuşi la ora de fizică - te bucuri în mare parte de atingere, dar nu complet. Totuşi, nu-ţi face griji", îi spusese ea lui Juniper, „e complet de acord cu ele, ceea ce înseamnă că o putem face în continuare. Şi Zay o să fie la fel".
Pepper îl iubea pe Michael. Pepper făcuse dragoste cu el. Pepper nu simţea că era compromisă sau că îl dezamăgise pe Domnul. Nu era gravidă. Nu luase vreo boală. Se bucura că o făcuse (iar şi iar). Putea fi la fel de simplu şi pentru Juniper. Voia să fie şi avea să fie. Iar dacă experienţa de-a face dragoste întâia dată nu era nici pe aproape ca în filmul Cincizeci de umbre ale lui Grey (pe care-l văzuse acasă la Pepper) şi era în schimb ceva jenant şi un pic dureros şi nasol în general, cel puţin avea să o facă acolo, în acea pădure frumoasă, în acea zi minunată, cu Xavier Alston-Holt şi prin urmare tot avea să fie un câştig.
Când ajunseră la baracă, Xavier îşi deschise portbagajul şi scoase de acolo o pătură strânsă şi o chitară într-o husă subţire şi un rucsac în care îndesase

mâncarea ce avea să le servească drept cină.
- E destul de frugal, zise el. Caşcaval, salam, pâine, roşii şi asta. Ţinea în mână o pungă din hârtie în care era o sticlă. Vin alb. Nu trebuie să-l bem. M-am gândit că poate o să ne...
- Relaxeze. Sau pe mine, zise ea, ştiind că el îşi pierduse deja virginitatea.
îi spusese de cele două fete şi de cum se simţise uşurat să o facă şi să înceteze cu misterul şi despre cum după aceea se simţise stingher şi gol pe dinăuntru. Azi avea să fie altfel.

- Nu doar pe tine, spuse Xavier.

- Da? Ei bine, frumos că te-ai gândit.

- Şi ilegal.

- Sunt convinsă că aici nu vine poliţia să-ţi verifice buletinul.
- Nu, dar s-ar putea să apară pădurarul. Chiar şi aşa, cred că şi pe aici e ilegal să vii cu alcool.
- Va trebui doar să nu ţinem sticla la vedere.
Intrară în baracă. Era o construcţie mică, pe butuci vopsiţi maroniu, răcoroasă şi întunecată pe dinăuntru. într-un colţ cânta un greier. Juniper, care ducea chitara, o aşeză cu grijă. Xavier aşeză pătura şi rucsacul pe podea.
- E frumos aici.
- Cred că oamenii vin pe aici cu paturi pliante şi saci de dormit şi aragazuri de tabără şi toate cele. Mi-ar plăcea să mergem undeva cu cortul. Să facem o parte din traseul Apalaşilor. Să mergem în Vest, adică în adevăratul Vest. în Munţii Stâncoşi, la Marele Canion, în Zion. Oriunde. Pretutindeni. în Alpi...

- Va trebui să mergi muult înspre vest ca să ajungi în Alpi.

- Cred că pot trece Oceanul Pacific cu maşina mea. Tu ce zici?

- Sincer, cred că e posibil.
Xavier desfăcu capacul sticlei de vin şi bău puţin, apoi râse.
- Elegant, nu-i aşa?
- Uite aici, zise Juniper, întinzând mâna după sticlă. Uite aşa iei o gură de vin, adăugă ea în timp ce sorbi delicat, continuând să-l privească în ochi.

- S-a notat, spuse el.

- Are un gust groaznic, spuse ea în timp ce se ştergea la gură.

- Ştiu, nu-i aşa?

- îmi cânţi ceva? întrebă ea şi el se conformă.
Cântecul ales de el era delicat şi sensibil, ceva spaniol, presupuse ea. Suna spaniol. Exotic, cald. El ţinea chitara ca pe o iubită. „Asta era", îşi zise ea. De asta-l iubea. Pentru asta, pentru calmul şi inteligenţa lui. Pentru inima lui mare. Nu puteai să cânţi aşa decât dacă aveai o inimă de două ori mai mare.
- Uau, zise ea când el încheie cântarea.
- Da? îi oferi el faimosul său zâmbet.
- O să fii un superstar, decretă ea. Hei, uite, e o cărare chiar dincolo de parcare care duce spre un râu. Are poate vreun kilometru şi jumătate. M-am gândit să facem o plimbare, înainte de masă.

- Da, hai.

- Şi luăm şi asta, zise ea ridicând sticla.

- Sigur, stai să strâng chitara.

- Bănuiesc că a fost scumpă.

- Am strâns un an s-o cumpăr, zise el.
- N-am strâns bani niciodată - am fost unul dintre copiii care primeau masa gratuit la şcoală. Şi apoi, după ce mama s-a măritat cu Brad, mi-a dat cam tot ce voiam. Nu că-i ceream multe, fiindcă mă obişnuisem fără bani. Când i-am rugat
să mă ajute să-mi iau maşină, mă gândeam să-mi iau una ca a ta şi să le dau banii înapoi. Aşteptă ca el să-şi aşeze chitara în portbagaj. Cred că spun toate astea fiindcă te admir pentru autodisciplină. Sper să o am şi eu atunci când va fi nevoie.
Odată ce porniră pe poteca şerpuită şi stâncoasă, Juniper zise:
- Fii atent după căprioare. Am văzut şi vulpi. Ah, şi ştii de ciocănitoarele alea mari?
- Cu creastă?

- Aşa, zise ea, încântată că el ştia. Sunt pe aici.
- Obişnuiau să fie, am avut o pereche în curtea noastră, înainte să înceapă să se construiască atât de mult în zonă. Acum nu le mai vezi. Asta în parte fiindcă şi- au pierdut habitatul, dar şi fiindcă sunt nişte păsări timide. Nu le place deloc agitaţia provocată de fierăstraie, pistoale cu cuie şi camioane.
- Când eram mică, îmi petreceam mult timp pe afară, la ţară. Nu ştiam cum se chemau majoritatea păsărilor, broaştelor şi insectelor, aşa că le-am dat eu nume.
- De exemplu?
- Nimic original. Cardinalii erau „stacojiii" şi gaiţele albastre erau „ţipătoarele". Ah, stai că asta nu-i rea deloc: marelui bâtlan albastru îi spuneam „pasărea lungă-n craci".
- îmi place.
Când ajunseră pe malul râului, coborâră pe un conglomerat de lespezi şi se aşezară pe una dintre ele, să privească la apa care curgea. O vreme nici unul nu scoase nici un cuvânt şi doar stătură lipiţi alături, cu braţele atingându-li-se. Vinul alunecă mai uşor. Juniper simţi cum începea să se relaxeze.

Xavier se întinse pe spate şi-şi puse braţele sub cap. închise ochii.

- Ar trebui să fac asta mai des. E frumos, nu-i aşa? Să scapi de

toate? Juniper se uită la el. La cât de frumos era. Cât de bine

definit. Se gândise la asta
de prima dată cum îl zărise, însă acum o simţea şi mai acut. Noutatea că el era un mix din două rase dispăruse de mult. Acum ea nici nu mai observa asta şi oricum nu ca pe ceva exotic, ci doar ca pe una dintre multele trăsături care-l făceau cine era.
- La ce te gândeşti? îl întrebă ea.
- De fapt, îmi aminteam de momentul când mama m-a dus în Lansing să-mi văd bunicii, zise el cu ochii încă închişi. Prima călătorie cu avionul de când murise tata - de asta nu-mi mai amintesc. Oricum, eram afară cu bunica Ginny - mama mamei - într-o grădină publică. Trăiau într-un cartier numit Fabulous Acres (Acrii Fantastici). Fabulous Acres, sună ca şi cum ar fi o zonă plină cu conace din lemn sau ceva de genul, când în realitate sunt doar case dărăpănate şi duplexuri. Grădina era acest locuşor îngrădit unde unii oameni plantau roşii şi dovlecei şi alte nimicuri. Era ziua

de plivit, aşa că eu, mama şi bunica Ginny am ieşit cu găleţile. Am muncit o vreme, fără să le dau atenţie. Au vorbit, au vorbit şi iar au vorbit, dar eu aveam şase ani şi nu-mi păsa ce spuneau. În schimb îmi plăcea să le ascult vocile. Bunica Ginny avea un ton înalt şi dulce, iar mama unul mai jos şi mai puternic. Apoi am ajuns la momentul când m-am plictisit de plivit, aşa că am mers să stau într-o parcelă cu sângele-voinicului, să mă uit după fluturii, albinele, vrăbiile şi cintezele care săltau prin jur. Era însorit. Nu prea cald. Am văzut o mierlă cu aripi roşii. O omidă mi s-a strecurat în pantof şi am urmărit-o cum încerca să iasă din nebunia care i se ivise în cale spre următorul lujer sau ceva de genul. De abia începusem cursurile de chitară, înainte de călătorie, aşa că m-am gândit să-i compunem omizii un cântec şi să i-l cânt la chitară.

- La un moment dat, doamnele au venit să mă culeagă dintre flori. Mama tot zicea „îmi pare rău, puiule, probabil că te-ai plictisit de moarte" şi ne-am întors acasă, ne-am spălat şi toate cele. Dar nu eram deloc plictisit. A fost cea mai frumoasă zi, ştii? încă mai cred asta.

„îl iubesc", se gândi Juniper. Dar nu o zise. Era prea devreme? Prea mult? Cum îţi dădeai seama când ceva era în regulă? Simţea că fiecare mişcare era un risc, un pas pe o cărare îngustă pe stânci, mergând cu spatele lipit de pereţii acestora, ca măsură de siguranţă. Rămaseră un timp la râu, vorbind, atingându-se, sărutându-se, până ce Juniper spuse:

- Mi-e foame.
- Şi mie.

înaintară spre potecă şi Xavier o anunţă:

- Pregăteşte-te să fii impresionată de ofrandele mele excepţionale, apoi începu să râdă. Tocmai ce mi-am dat seama cum a sunat asta, cu planul nostru şi restul...
- Ah, râse ea şi roşi. încrezător.

Ajunseră la baracă şi intrară, întinseră pătura şi se aşezară pe ea. Xavier întinse o rolă de plastic transparent.

- Tocător portabil de la magazinul cu produse de un dolar.
- Mama a cumpărat un tocător din lemn cu marmură. Are vreo zece kile. E superb. Nu tocmai portabil.

- Şi probabil a şi costat mai mult de un dolar.

- Probabil doi.

El întinse pâinea şi roşiile, scoase ambalajul caşcavalului şi pe al salamului.

- Pe astea le-am luat cu reducerea pentru angajaţi. Se presupune că sunt unele dintre cele mai bune produse vândute de noi. Din pachet scoase un cuţit de vânătoare, îl scoase din teacă şi i-l arătă. Unchiul Kyle mi l-a trimis drept cadou de absolvire. Nu ştiu ce crede el despre San Francisco, însă mă îndoiesc că-l voi folosi prea mult, dacă nu voi mânca mult salam cu caşcaval.

Se pregăti să felieze.

- Aşadar... am vorbit cu îndrumătorul meu de la Blakely, zise Juniper. Pot să termin mai devreme.

- Pe bune? spuse Xavier şi se opri din feliat.

- Pot să-mi condensez toate cursurile necesare rămase în primul semestru. O să termin în decembrie. E atât de tare - încă şase luni şi apoi scap de acolo, de acasă şi de toate. încă nu am rezolvat problema banilor. Sper să-mi dea mama ceva.

- Pot să te ajut.

- Şi aşa o să ai o grămadă de plătit.

- Deşi, dacă mama câştigă procesul...

- Să sperăm.

Curând terminară tot caşcavalul şi roşiile şi o mare parte din pâine şi cârnaţi. Juniper stropi mâncarea cu vinul rămas. Se simţea relaxată, aproape ameţită - nu era de mirare că alcoolul mai era denumit şi curaj lichid.

Simţindu-se suficient de curajoasă, puse resturile de mâncare în rucsacul lui Xavier şi dădu la o parte din calea ei nimicurile, apoi se întinse pe pătură şi-l trase alături de ea.

- Nu mai sunt aşa agitată. Tu?

- Eu încă mai sunt.

Juniper îl sărută, apoi se uită în ochii lui.

- Mă bucur din suflet că facem asta.

Şi eu.Am demonstrat deja că Brad era un oportunist - trăsătură care până acum îl ajutase. Era convins că n-ar fi ajuns niciodată atât de departe în viaţă dacă ar fi ezitat atunci când i se arătase o şansă sau un posibil câştig. De ce ar fi fost în vreun fel diferită această zi şi oportunitatea care i se prezenta? Oportunitatea i se arătă cam tot pe atunci când tinerii erau jos la râu.

- Scuze că te deranjez la muncă, spuse Julia când Brad îi răspunse

la telefon.

- Nici o problemă, tocmai am terminat de muncă. Ce s-a întâmplat?

- Juniper crede că şi-a uitat mobilul acolo azi-dimineaţă. Te uiţi tu?

- Sigur, stai un pic.
Brad părăsi sala de conferinţe şi merse în biroul de expediţii, acum ocupat de cealaltă angajată cu jumătate de normă, Gail.
- Bună, doar mă uit dacă telefonul lui Juniper e pe undeva pe aici. Crede că i-a căzut din geantă şi că e pe undeva pe sub birou.
Gail scană suprafaţa pupitrului, apoi îşi dădu scaunul în spate şi se aplecă să arunce o privire pe podea.

- Uite-l aici, zise ea şi-l trase de sub birou, pentru ca apoi să i-l

înmâneze.

- Super, mersi.

Gata, l-am găsit, îi zise Brad Juliei

- .Ah, bun aşa. A mers să alerge în parc şi i-am zis să ia telefonul

mamei, pentru orice eventualitate. Copiii cred că-s invulnerabili.
- Nu pot s-o învinovăţesc. Şi noi eram la fel. Hei, zise Brad, strălfulgerat de o idee. Ce plan avem diseară pentru cină?
- Lily are o petrecere cu pizza, aşa că vom fi doar noi doi şi mama. Mă gândesc să mâncăm ce avem prin frigider, dacă eşti în regulă cu asta.
- Atunci mă scutesc şi eu, dacă eşti în regulă cu asta, şi merg cu Jimmy să mâncăm nişte aripioare, dacă e liber.

- Normal. Distraţi-vă cu toţii, zise Julia pe un ton plat. „Probabil te-

ai enervat că rămâi singură cu Lottie", îşi zise el.

- Păi bun, mersi. Ne vedem mai târziu.

închise şi apoi deschise aplicaţia de urmărire care îi arăta exact unde anume era Land Roverul lui Juniper, în orice moment

.Fiecare poveste care contează trebuie să aibă o criză şi iată-ne acum pe marginea prăpastiei acesteia. Nici unul dintre noi nu era pregătit pentru ce avea să urmeze. Eram distraşi de procesul lui Valerie şi de însemnătatea lui. Dezbăteam ce să facem în privinţa asta - dacă ceva putea fi făcut. Aveam păreri împărţite (însă nu la această diviziune ne-am referit la începutul poveştii. Aceasta urmează să apară.)
Era oare reală iubirea pe care Xavier şi Juniper o simţeau unul pentru celălalt? Cei mai sceptici dintre noi o iau în derâdere. Romanticii spun că da, absolut, cine ar putea-o pune la îndoială? Uitaţi-vă la ei, atât de calculaţi şi de asumaţi cu planurile lor, atât de responsabili, de dedicaţi binelui celuilalt. în fine, cum putem fi oare absolut siguri că iubirea e adevărată, dacă n-o supunem unui test al timpului?
Ce contează e că Brad credea că iubirea lui pentru Juniper, nepotrivită şi complicată pe cât se putea, era autentică şi că Juniper, încurajată de el, ar fi putut să mărturisească degrabă că şi ea simţea la fel, vizavi de el.
Preparat specific din Quebec, din cartofi prăjiţi, cu brânză topită deasupra şi sos brun
Citat din Visul unei nopţi de vară de William Shakespeare
Luptătoare pentru drepturile civile ale afro-americanilor, prima femeie de culoare care a urcat într-un autobuz în secţiunea rezervată albilor (Alabama, 1955)

Să fii tânăr, talentat şi negru

Chitarist clasic bosniac, stabilit în Germania

Pep (EN) - energie

Gheare de urs - produse dulci de patiserie apărute în Statele Unite ale Americii la începutul anilor 1920

Cheetos - brand de snacks-uri foarte ieftine şi populare în SUA

Pop-Tart - biscuit umplut cu gem

Expoziţii sau evenimente temporare, cu durata între o zi/seară şi o

săptămână

Labradoodle - rasă de câine apăruta prin încrucişarea dintre Labrador Retriever şi Poodle

Marcă ieftină de bere americană foarte proastă şi dăunătoare sănătăţi

iPartea a Ill-a

Brad părăsi Centrul şi porni către parcul central. Avea să facă o faptă bună restituindu-i telefonul lui Juniper. Nu, ea nu avea nevoie de el, la drept vorbind. Telefonul cu clapetă al lui Lottie era suficient de bun, în caz de urgenţă. Totuşi, l- ar fi vrut. S-ar fi bucurat să-l aibă. Avea să fie recunoscătoare şi să-şi zică „Uite, ce tip grijuliu!" Da, într-adevăr. Tipul care avea mereu grijă de ea deviase acum de la traseu doar să-i facă un favor pe care ea nu l-ar fi cerut vreodată, cum era o fată cu bun-simţ.

Avea să fie transpirată şi alunecoasă de la alergat, obosită şi radioasă.

Voia doar s-o privească. Să vorbească cu ea, neîntrerupt de Lily sau de comentariile nesfârşite ale lui Lottie, fără gelozia grijulie a Juliei pentru felul în care Juniper îl favoriza, aşa cum o făcea. Azi n-avea să se atingă de ea nici măcar cu un deget.

Mergând pe drumurile şerpuite care traversau parcul, se bucura de lumina verde- închis a pădurii. îi plăcea să vadă copaci în toate direcţiile, aceştia amintindu-i de vremurile tinereţii, când trăia în păduri stufoase. îi plăcea senzaţia de anticipare, gândul cât de surprinsă şi chiar bucuroasă avea să fie văzându-l cum o aştepta la final de alergare. Posibil să fi terminat deja. Se putea chiar s-o găsească lângă Land Roverul ei drăguţ, transpirată şi udă, întinzându-şi frumoasele-i picioare...

Nu recunoscu maşina parcată lângă a ei. Şi nici nu-şi puse problema a cui putea fi. Mulţi veneau aici pentru drumeţii, alergări şi ture cu bicicleta. Veneau să pescuiască. Să mediteze. Cu toate astea, nici urmă de Juniper. Avea să o aştepte acolo.

La început, nu observă baraca din apropiere, ascunsă cum era după copacii stufoşi. Se aşează pe grilajul din faţă al maşinii ei, aruncă un ochi prin Twitter, îşi verifică e-mailul şi rezultatele la meciurile de baseball - şi apoi un sunet îi atrase atenţia. Ridică privirea, observă baraca şi coborî pe potecă să arunce o privire

.Uşa nu era tocmai închisă. O împinse şi auzi un oftat.
Juniper pe podea, cu faţa întoarsă către el, exprimând groaza.
Băiatul din vecini deasupra ei, gol puşcă.
Totul se petrecu într-o clipită: Brad porni către ei, aceştia se depărtară, Brad îl apucă pe Xavier de păr, cu toţii ţipară, Juniper se ghemui şi izbucni în plâns, Brad mârâi „Ieşi naibii de aici, nemernic mic şi pervers ce eşti, sau jur că te omor, să nu crezi că o să ezit!" şi-l împinse apoi pe Xavier într-o parte, Xavier se întoarse şi-l lovi, Brad se clătină şi apoi reveni şi-şi încolăci braţul în jurul gâtului lui Xavier: „Chiar aşa vrei să mori?", apoi îl strânse mai tare şi-l aruncă cât colo, pentru ca Xavier să-şi culeagă apoi hainele, rucsacul şi să iasă în grabă.
Juniper plângea, plângea şi acum suspină, trăgând pătura peste ea.
Un cuţit căzu pe podea. Brad auzi motorul Hondei pornind, auzi cum pietrişul scrâşni sub cauciucuri când Xavier demară.
- E în regulă acum, zise Brad, lăsându-se pe vine lângă Juniper.
- N-o să fie niciodată în regulă, zise ea.
Juniper nu ştia, dar totuşi ştia.
Singură cu Brad şi încă înfăşurată-n pătură, Juniper tremura vizibil. Voia să o ia în braţe şi să desfacă ceea ce făcuse.

Inocentă. Rănită.

- Spune-mi ce s-a întâmplat? Te-a urmărit până aici? o întrebă.

- Poftim? Nu, n-a fost aşa.

- De ce nu m-ai sunat? Sau de ce n-ai sunat la poliţie? -La poliţie?

Suntem prieteni.

Brad coborî privirea către ea, încercând să-şi păstreze tonul calm.

- Sunteţi prieteni. OK.

- Cred că mai mult de atât.

- Ieşi cu el?

Ridică tonul, împotriva voinţei lui. -Eu...

Brad se ridică, îşi rearanjă şapca de baseball - şi-şi aminti de cuţitul rămas pe podea, chiar în spatele lui Juniper.

- Juni, spune-mi adevărul. A fost consimţit? Ea încuviinţă.

- Pe bune? Ştia de jurământul tău de puritate? Ea aprobă din nou

cu o mişcare a capului.

- Azi s-a întâmplat prima dată? -Da.

Brad cercetă cu privirea baraca.

- A folosit protecţie? Juniper înclină capul din nou. El rămase o

clipă pe gânduri.

- După cum văd eu lucrurile, el ţi-a trădat încrederea şi te-a luat cu forţa, deşi ştia că ai făcut un jurământ. A făcut în aşa fel încât să-ţi fie greu să-l refuzi.
- Nu, asta e răspunderea mea. Puteam să spun că nu vreau, dar am vrut.
- Ţi-a fost frică de el.
-Nu.
- Fără îndoială, e un tip care intimidează. înalt, negru, bine făcut. Oricărei fete i- ar fi frică.
- Nu. Nu e mare lucru, OK? Vreau doar să merg acasă.
Brad îşi scoase telefonul şi făcu câteva poze la locul faptei: Juniper înlăcrimată şi ghemuită, demnă de milă. Cuţitul de vânătoare. Ea îşi feri chipul.

- Ce faci?

- Strâng dovezi, în cazul că nemernicul ăla mic te mai deranjează.

- Să nu cumva să le arăţi vreodată cuiva.
- Nu-ţi face griji, o să am grijă să nu ţi se întâmple nimic rău. Uite, ies acum şi te las să te îmbraci, în regulă?
în timp ce aşteptă, mintea lui întoarse incidentul pe toate părţile, analizând şi reanalizând. Aşadar, în regulă, îşi pierduse virginitatea, poate voit, poate nu. Orice se întâmplase acolo, un lucru era sigur: mica lui fantezie, să fie primul ei iubit, era

distrusă. Păcat de ea şi de el. Un lucru frumos, cu atât mai preţios cu cât putea fi unic şi secret.
în vreme ce băiatul acela era un nimeni. Uşor de uitat. Ceea ce nu însemna că Brad avea să-l lase în pace. Nu, nenică. îşi făcuse o idee despre cum putea folosi această criză mică în avantajul său, dacă îşi juca bine cărţile. Totul se rezuma la a-şi folosi autoritatea. Autoritatea şi influenţa. Când cunoşteai oameni în poziţii înalte, te puteai folosi de relaţii, puteai cere favoruri şi puteai rezolva diverse.
Băiatul acela îi răpise ceva ce trebuia să fie al lui, iar mama băiatului încerca să-l jefuiască, iar el avea să-i facă pe amândoi să plătească.
Xavier îşi trăsese boxerii afară din baracă şi apoi plecase aproape dezbrăcat, conducând în jur de vreun kilometru de la locul faptei, înainte de a se opri să se îmbrace, într-un loc ascuns, pentru picnicuri. Expresia „îi fierbea sângele" descria foarte bine felul în care acesta se simţea, în timp ce-şi împinse braţele în tricou şi picioarele în pantaloni. Spumega de furie. Era pe cale să explodeze. Cu telefonul în mână şi respirând greu, încercă să ia o decizie: să sune sau nu la poliţie? Să sune şi să le spună mai exact ce anume? „Făceam dragoste cu iubita mea, când peste noi a intrat tatăl ei vitreg şi ne-am luat la bătaie. Cred că poate fi periculos. Ea poate fi în pericol."
Chiar credea că Juniper era în pericol? Nu. Doar voia ca poliţiştii să creadă că Brad era periculos şi să-l jumulească aşa cum şi Brad îl jumulise pe el.
Dacă suna la poliţie şi poliţia apărea, ce avea să găsească oare? Aveau să-l găsească pe Brad Whitman de la Whitman CVAC, o vedetă locală, un bogătan alb şi un protector furios al virginalei lui fete vitrege. L-ar întreba: „Ce s-a întâmplat, domnule, aici? îţi protejai fiica vitregă, virgina care a depus jurământ de castitate? Ce, tipul care era cu ea era negru? Şi nu l-ai omorât? Admirabilă stăpânire de sine! Vă felicit, domnule! Şi o să vă propunem pentru o medalie".
Şi apoi, desigur, urmau să discute şi cu Xavier, să-i ia şi lui declaraţia. „Te-a jumulit? Ei bine, ce te aşteptai că o să întâmple? Omul îşi proteja fata albă şi minoră. Eşti norocos că n-ai păţit mai rău. Ce s-ar fi ales de tine dacă avea o armă? Sau o funie?"

Xavier puse telefonul pe scaunul de alături şi-şi propti capul în volan. Îşi întinse braţele şi apucă de bord cu mâinile. Şi acum ce era de făcut? Ce urma? Voia să o aştepte pe Juniper. Voia să o poată suna, să-i poată auzi vocea, să o liniştească şi să se liniştească şi el. De acum, până să poată fugi de Brad Whitman, nemernicul care o ţinea sub cheie, prizonieră. Xavier putea să prevadă viitorul: avea să o forţeze să renunţe la slujbă, să nu o mai lase să iasă singură din casă şi să nu-i mai permită să conducă vreodată de una singură.
Peste şase săptămâni, el va fi deja plecat la San Francisco, fără să o poată vedea înainte. Şase luni de acum înainte, ea va fi terminat şcoala - presupunând că ar fi avut voie să facă aşa cum plănuise. Foarte posibil ca părinţii ei să se coordoneze cu cei de la Blakely, să oprească şi asta. Nu-i puteau da voie fetei să gândească pentru ea. Doamne fereşte s-o lase să hotărască ea ceva!
Ochii lui Xavier se umplură de lacrimi şi plânse cum nu o mai făcuse de când era un băieţel. Plânse cu suspine care-l sufocau, care-l făcură să se simtă aiurea, dar totodată un pic mai bine, măcar că se elibera.
Du-te acasă, îşi zise, simţind nevoia să ţină o chitară-n mână, care să-i fie
supapă de anxietate, tovarăş şi îndrumător, aşa cum îi fusese de atâtea ori înainte. Avea oare să fie la fel şi azi? Se îndoia amarnic. Dar ce altceva putea face?
- Porni maşina şi ieşi din parc, ratând la doar patruzeci de secunde maşina poliţiei care era pe drum.în regulă, domnişoară Whitman, ce-ar fi să vă aşezaţi acolo, iar noi o să încercăm să terminăm rapid cu asta. Avem doar câteva întrebări - vrem doar să ne confirmaţi ce ne-a spus domnul Whitman despre cele întâmplate.
Juniper, care stătuse la masa de picnic din faţa barăcii cât Brad dăduse o declaraţie poliţiei în parcare, simţi cum lacrimile îi apăsau tare şi fierbinte în spatele ochilor. Voia să fugă de acolo. Voia să-l găsească pe Xavier. Pesemne că o ura acum, pentru că-l băgase în asta. Nu voise să se implice într-o relaţie cu ea sau cu altcineva, aceasta fiind probabil o alegere înţeleaptă, aşa că de ce fusese ea atât de hotărâtă să-i schimbe gândul? Fiindcă era îndrăgostită de el, de aia, iar acum, mulţumită lui Brad, el avea să-şi dorească să n-o fi întâlnit niciodată. Poate chiar s-o urască.

Pentru ea, umilinţa era aproape de nesuportat şi probabil că şi pentru el, la fel.
- în regulă, îi zise poliţistei. Vă rog.
- Domnul Whitman a spus că atunci când a ajuns aici, cu gândul să vă returneze telefonul pierdut, eraţi în baracă pe podea, iar bărbatul era deasupra dumneavoastră şi că amândoi eraţi dezbrăcaţi. E corect până aici?
Umilită până-n străfunduri, îşi privi picioarele. Pantofii de alergare. îi veni să fugă, ca o gazelă, spre pădure, în josul traseului. Aveau oare s-o găsească? Desigur.
- Da, spuse ea.
- Când bărbatul l-a văzut pe domnul Whitman, acesta s-a ridicat şi a sărit asupra domnului Whitman şi a avut loc o altercaţie.
Xavier, spuse ea. Numele lui e Xavier
- .înţelegem. S-a ridicat şi a sărit la domnul Whitman şi cei doi s-au luat la bătaie. E corect?
- Nu a... adică, cred că Brad l-a atacat primul. Totul s-a întâmplat atât de repede...
- Sunt convins că eraţi foarte supărată.
- Eram.
- L-a împins pe domnul Whitman şi acesta a încercat atât să se apere pe sine, cât şi pe dumneavoastră...
- Nu şi pe mine. Eu stăteam pe podea. Nu eram implicată în altercaţie.
- V-aţi simţit în pericol?
- Ei bine, Brad era destul de furios, însă nu m-am temut că mi-ar putea face vreun rău.

- Aţi spune că şi celălalt bărbat era, de asemenea, furios?

- De ce-i tot spuneţi „celălalt bărbat"? îl cheamă Xavier.

- Păstrăm lucrurile simple, atâta tot.

- A fost foarte neplăcut, în regulă? Vocea îi era piţigăiată.

- Putem lua o pauză, dacă aveţi nevoie de un minut să vă adunaţi.

- Poftim? Nu, haideţi să terminăm cu asta.

- în regulă. Era o sticlă de vin în baracă. Aţi băut?

- Da, am băut un pic.

- Aţi mai băut în decursul zilei de azi? -Nu.

- Şi bărbatul a băut şi el?

- Un pic.

- Cine a adus vinul? Juniper ezită.

- El l-a adus.

- A fost ideea lui să aducă vinul? Ea încuviinţă. Poliţista îşi notă

ceva.

- E adevărat că a avut loc o penetrare vaginală? Juniper se înroşi

toată deodată. Urechile îi ardeau. -Da.

- Cu prezervativ? Ea dădu din cap.

- Bărbatul v-a cerut consimţământul?

- Cum adică? -V-a...
- Aş fi putut spune nu, dar nu am zis asta. Voia cu tot dinadinsul să pună accent pe asta. Nu a fost viol.

- Cât băuseraţi până în momentul acela?

- Nu ştiu. Aveam emoţii, aşa că...

- Eraţi speriată?

- Ei bine, eram virgină. Aşa că eram un pic.
- Domnul Whitman spune că bărbatul voia să iasă cu dumneavoastră, e corect?
- Da, ieşeam împreună. Uitaţi, sunt bine. Serios. A fost o situaţie neplăcută, dar acum sunt bine.

Ofiţerul de poliţie îşi mai notă nişte lucruri.

- Mai e ceva ce aţi dori să ne spuneţi?

- Nu, vreau doar să ajung acasă.
- înţeleg. Dar în contextul a ceea ce s-a întâmplat aici - şi ofiţerul îi făcu lui Brad un semn să se apropie - ei bine, trebuie să vină un doctor şi să arunce o scurtă privire, să se asigure că nu sunteţi rănită.
- *Nu sunt, zise Juniper*.
- Scumpo, trebuie să cooperăm. Ei ştiu ce fac, spuse Brad şi îi puse o mână pe umăr.
- N-o să dureze mult. O să stea de vorbă şi cu tatăl dumneavoastră.
- Nu e tatăl meu, spuse ea şi merse în maşină fără tragere de inimă, ca să îi urmeze şi să fie urmată spre spital, unde avea să poată să le demonstreze o dată pentru totdeauna, gândi ea, că ceea ce se întâmplase acolo fusese doar o mare neînţelegere, o surpriză, o exagerare.
Avea să clarifice situaţia şi apoi să încerce să atenueze prejudiciul adus lui Xavier. O presupunere greşită, după cum avea să reiasă.
La spital, un îngrijitor o conduse pe Juniper în camera de examinare şi-i spuse să aştepte acolo. Curând avea să vină o asistentă să vorbească cu ea.

- Pot să merg la toaletă?

- încă nu, spuse îngrijitorul. Va trebui să vă ia probe. -Dar...
- Nu durează mult.
- Pot să o sun pe mama?
- Imediat cum terminăm cu asta.
Rămasă singură, Juniper luă loc pe un scaun la perete şi se uită la o diagramă a sistemului circulator uman, apoi la cutia din plastic în care se aruncau acele folosite, apoi la chiuveta mică şi la tăviţele metalice în care erau tuburi şi lame.
N-ar fi trebuit să fie acolo. Ziua n-ar fi trebuit să decurgă aşa. Poate că fusese naivă să creadă că n-ar fi existat consecinţe să se lase mânată de sentimente, de patimă, în loc să procedeze cum fusese învăţată, aşa cum odinioară crezuse că era corect. Părintele Matthews le avertizase pe ea şi pe alte fete. Le spusese cât de seducătoare puteau fi acele sentimente. Respinsese toate astea,

făcuse de capul ei şi iată unde ajunsese. Sau poate era doar vina lui Brad.
Juniper îşi puse mâinile peste braţe. Era rece în camera de examinare. Unde era asistenta?
îi venea uşor să dea vina pe Brad, că exagerase... însă, ţinând cont de ce ştia despre el, cum altfel să fi reacţionat? Ar fi trebuit să-i spună mamei despre sărut. Ar fi trebuit să procedeze cu totul altfel. Totul se întâmplase din vina ei. Secundarul ceasului ticăia zgomotos. Din ventilator venea un aer rece. Inima îi bătea să-i spargă timpanele. Unde era Xavier acum?
într-un final, o femeie bonomă, la vârsta a doua, cu o atitudine de parcă ar fi fost gata să liniştească un cal speriat, se prezentă şi luă loc în scaunul de alături.
- Se pare că ai avut o zi proastă, scumpete. Juniper izbucni în plâns. Hai, linişteşte-te, spuse doamna Sheridan. îi puse o mână pe spate lui Juniper. Eşti în siguranţă acum. O să avem grijă de tine.

- E vina mea.

- Nu, categoric nu e vina ta.

- N-ar fi trebuit să fiu de acord cu asta.

- Dar chiar ai fost?
Juniper ridică ochii spre ea.
- Ce vreţi să spuneţi?
- Conform raportului, întreaga situaţie a fost pusă la cale de către suspect, ca să te convingă să faceţi sex, în condiţiile în care tu chiar nu voiai - că ai depus un jurământ, sau ceva de genul ăsta.

- Poftim? N-am spus asta niciodată. Nu m-a forţat cu absolut nimic.

- Zici tu, dar citeşte printre rânduri. „întâlnirea" asta a fost ideea

lui, nu-i aşa? -Eu...
Juniper încercă să-şi amintească; fusese oare ideea lui? Şi ce dacă fusese? Doamna Sheridan continuă:

- A adus el totul, a făcut să pară că o să aveţi o mică întâlnire

romantică.

- Da, dar eu am fost de acord.

- A adus alcool şi te-a încurajat să bei.

- *Voiam să beau un pic. Aveam emoţii mari.*
- Aşa cum ştia că vei avea. Alcoolul şi drogurile sunt uneltele obişnuite ale acestui gen de infractor. Uită-te la Bill Cosby şi la toate femeile care aveau impresia că au vrut să fie cu el, dar nu aşa. Genul ăsta de bărbaţi te seduc pas cu pas şi apoi, fără să-ţi dai seama, te trezeşti cu ei deasupra şi iau ce voiau de la bun început.
- Eu nu cred că Xavier e aşa, zise Juniper încruntată.
- Tocmai de aceea şi funcţionează: fiindcă nu vezi adevărul. Pun pariu că e un tip cu adevărat inteligent, nu-i aşa?
- Da, spuse Juniper ezitând.
Femeia era foarte sigură pe ea, aşa cum fuseseră şi poliţiştii. O făcea pe Juniper să se îndoiască de ea, de percepţia ei asupra evenimentelor, de cum privea relaţia lor.
- A absolvit primul din clasa lui, zise Juniper.
- Iată. Băieţii deştepţi ca el se uită după fete inocente ca tine, care pot fi manipulate uşor şi apoi te violează.
- Violează? Juniper scutură din cap. Vă tot spun că aşa ceva nu s-a întâmplat. Puteam să spun nu.

- Eşti sigură că s-ar fi oprit?

- Eu... Juniper făcu o pauză. Da. Adică cred că s-ar fi oprit.

- Spune-mi mai multe despre cuţit.

- Avea nevoie de el pentru mâncare.
- Mâncare pe care a ales-o el, ca să aibă motiv să scoată cuţitul. E un tip subtil, dar crede-mă că le-am văzut pe toate. Astea nu-s şmecherii noi.
Şmecherii. Pesemne că doamna Sheridan îi surprinsese reacţia. îndoială. Lipsă de încredere, confuzie...
- Uite ce e, scumpo, nimănui nu-i place să creadă că poate fi păcălit. E firesc să refuzi să crezi aşa ceva. E un fapt dovedit că două treimi din victime nu cred iniţial că au fost violate. însă noi, cei care ştim cum gândesc aceşti bărbaţi, îi putem citi ca pe nişte cărţi deschise. Comportamentul lui e viclean şi calculat şi asta nu e

vina ta. Eşti o victimă. Sunt convinsă că această după-amiază a fost neplăcută din multe motive, însă partea bună e că nu va mai putea profita de tine. Acum, hai să completăm câteva formulare, apoi să-ţi facem o examinare şi poţi pleca liniştită.
Examenul fizic fu altă umilinţă. După ce Juniper merse să dea probe de urină şi mostre de sânge, se întoarse în cabinet, în care mai intră o asistentă pe post de martor, în vreme ce Juniper, acum dezbrăcată şi acoperită de nişte învelitori subţiri din hârtie, se supuse unei examinări de-a fir a păr, în care fură incluse recoltări orale, vaginale şi anale şi fotografii ale trupului ei dezgolit, din faţă şi din spate. Când Juniper îşi aminti mai târziu de asta, realiză că acesta fusese adevăratul viol.

Pe tot parcursul investigaţiei, Juniper cântări spusele doamnei Sheridan

,comparându-le cu amintirile tuturor întâlnirilor cu Xavier, de la început până azi, în mod special. Era oare posibil s-o fi prostit în tot timpul acesta? Era ea chiar atât de naivă, atât de ignorantă? O privise oare aşa cum o priviseră Meghan şi Kathi - ca pe prinţesa Juni-pură? Ciudata creştină, atât de uşor de amăgit? Uite- o, fusese păcălită de primul băiat care se străduise cu adevărat.
Ăsta să fie adevărul? Adulţii aşa spuneau şi ce ştia ea? îl ştia pe Xavier. Nu-i aşa?Valerie era în sufragerie, cu o carte în mână. Xavier, supărat şi refractar să spună de ce, era în camera lui şi cânta la chitară. Orice s-ar fi întâmplat, avea de-a face cu Juniper Whitman, se gândi Valerie. Chiar şi aşa, îşi ţinu gura, amintindu-şi încă o dată că trebuia să-l lase să facă, să simtă şi să-şi vadă de treburi, fără ca ea să-şi dea cu părerea sau să se implice în vreun fel. Să-l trateze cu acelaşi respect cu care-i trata pe studenţii ei - chiar şi pe bobocii care uneori arătau de parcă aveau nevoie de intervenţii vizavi de igienă. Alegerea unora de a înceta să se spele zilnic era aparent o formă de a-şi sărbători independenţa.
Bătaia în uşa de la intrare veni ca o surpriză, însă nu la fel de mare ca priveliştea ce o întâmpină când deschise: doi poliţişti în uniformă stăteau acolo, tensionaţi şi serioşi, fiecare cu mâna pe tocul revolverului de serviciu. O a doua maşină intra pe alee. O mare surpriză, care nu era deloc o surpriză.
Dacă eşti negru în Statele Unite, trăieşti zilnic cu certitudinea că pe viitor ai putea avea parte de aceasta scenă, sau de una foarte similară. Nu trebuie să faci ceva ilegal sau să încâlci vreo regulă. Poţi doar să te uiţi printre rochii, într-un magazin luxos. Poţi doar să te bucuri de o zi însorită la piscina din cartier sau să faci hotdogi la grătar, pe marginea unui lac. Sau poţi fi pompier negru, efectuând inspecţii ale unor clădiri. Unul din doi negri care-şi aşteaptă un prieten într-o cafenea. Sau poţi face parte dintr-un grup de negrese care joacă lent golf. Un bărbat negru care se mută într-un apartament proaspăt închiriat, sau care se mută dintr-unul unde a locuit ani de-a rândul. Pentru numele lui Dumnezeu, poţi fi chiar un student de nota zece, proaspăt admis la Yale, care a adormit pe canapeaua din propriul dormitor din cămin. Sau poţi fi un băieţel negru care se joacă cu un pistol de Airsoft sau BB, aşa cum o fac mulţi alţi copii. Şi în secunda doi, înainte să te dumireşti ce se întâmplă, apar maşini de poliţie, cu luminile aprinse. N-ai făcut nimic rău şi cu toate astea, în faţa ta se

Capitolul 2

află unu, doi, cinci sau o duzină de bărbaţi, precum cei care stau acum în faţa uşii lui Valerie Alston- Holt, şi inima e pe cale să-ţi spargă pieptul, încercând să se elibereze, să fugă de acolo înainte ca vreun ins uşor iritabil să răbufnească şi să scoată pistolul. Uneori te împuşcă. Alteori te lasă acolo să mori, într-o baltă de sânge. Valerie apucă mânerul uşii, deschise şi spuse:

- Cu ce vă pot ajuta, domnilor ofiţeri?

- îl căutăm pe Xavier Alston-Holt.

- Pentru?

- Se află Xavier Alston-Holt în această reşedinţă? Nu. Nu, nu, nu,

nu, nu, nu, nu.

- Pot să întreb care e problema? Poliţistul îi arătă un mandat de

arestare.

- Avem motive să credem că a fost implicat în săvârşirea unei infracţiuni. Este sau nu aici?

- Da, se forţă Valerie să spună. Probabil voiau doar să-i pună întrebări. Da, sigur. Doriţi să intraţi? adăugă ea.

Ofiţerul căruia i se adresase îi făcu semn celuilalt, un semnal prin care-l îndemnă să meargă în spatele casei şi să monitorizeze alte ieşiri. încă doi ofiţeri ieşeau din maşina de patrulă.

- Nu, trimiteţi-l afară. Aştept aici.

Valerie transpiră pe măsură ce înaintă spre camera lui Xavier şi bătu la uşă. Simţi umezeala la subsuori, pe spinare, pe frunte şi în palme.

Ce făcuse? Făcuse oare ceva? Unde era trapa spre tunelul de evadare?

Acum, pentru Valerie nu conta despre ce era vorba. Trăia de patruzeci şi opt de ani, dintre care jumătate-i petrecuse ca negresă în Sud. Orice ar fi fost, avea să fie mai greu pentru el decât ar fi fost dacă avea o mamă albă.

Tunelul de evadare. De ce nu săpase unul? Fiindcă asta ar fi însemnat să

ştie că această zi avea să vină şi, ca o naivă, a crezut că acest lucru nu era posibil, pentru el sau pentru ea

.Muzica se opri. Xavier spuse:
- Da, ce e?
Imaginează-ţi-l acum pe Xavier în mintea lui Valerie: are unsprezece ani, e la sfârşitul clasei a cincea, iar profesorul lui de muzică i-a aranjat un recital. E în plină creştere, aşa că pare că tot ce face e să mănânce şi tot subţirel e, ca un greieraş din bronz, cu bucle peste frunte, înclinându-se peste Epiphone-ul lui (e atât de mândru de chitara aia, pe care o cumpărase din banii câştigaţi tunzând peluza vecinilor) şi începe să cânte. Vocea îi tremura.

- Te caută poliţia. Despre ce e vorba?

însă nu era timp pentru explicaţii. Xavier ieşi din cameră spunând:

- Are de-a face cu o tâmpenie de-a lui Brad Whitman.

- Sun un avocat, nu spune nimic, nu te enerva, nu te enerva.

înţelegi, mă auzi?
Apoi îl încătuşară şi-l conduseră spre maşina de poliţie. îl încuiară înăuntru şi dispărură.Cam cu o oră mai devreme, Juniper ajunsese acasă şi mersese direct la etaj, înainte să poată da ochii cu Julia, încuindu-se în dormitor şi spunându-i acesteia când bătuse:
- Nu vorbesc cu nimeni. Lăsaţi-mă-n pace!
Apoi sosise şi Brad. Vorbea la telefon şi mersese direct spre vizuina lui, spunând „vorbim mai târziu" şi încuind uşa în urmă-i. Julia nu-l putuse auzi suficient de bine să-şi dea seama cu cine vorbea.
Acum, Julia se întoarse în camera de oaspeţi, unde ea şi Lottie se uitaseră la televizor, înainte să înceapă toată agitaţia. Magnum P.I. cu Tom Selleck, bărbatul visurilor lui Lottie în locul visurilor ei. Atât Julia, cât şi Lottie mâncau pufuleţi la pungă.
- Ce naiba se întâmplă? o întrebă Lottie pe Julia.
- N-am nici cea mai vagă idee, doar că am impresia că Juniper a intrat în bucluc. Nu vorbeşte nimeni cu mine. Brad e pe telefon.
- N-a zis Juniper că lucra în seara asta?
- Aşa a zis. Şi Brad a zis că mergea să mănânce aripioare cu Jimmy. Poate că a prins-o Brad cu minciuna? Adică, ce alt motiv ar avea să fie aşa ostilă?
- Fata aia, o mincinoasă? Mă îndoiesc.

Capitolul 2

- Pe bune, mamă? o fixă Julia cu privirea. De unde eşti tu aşa sigură?

De ce? Că-s aici doar de două săptămâni? Nu contează. Ştiu să citesc oamenii. Nu trebuie să trăiesc ani întregi cu ei ca să mă prind. Cred că aici e la mijloc un băiat. I-a rupt inima sau ceva de genul

.- Nu iese cu băieţi.
- Ei uite, aici te înşeli.
- Tocmai ai zis că nu minte. Ei bine, dacă are vreun iubit, asta înseamnă că a minţit.

- Să nu spui adevărul nu-i totuna cu minciuna.

- Cred că vorbeşti prostii, dar fie cum zici tu.

- Ai vreo teorie mai bună?
- Ţi-am zis, cred că a minţit - dar nu despre un băiat. Mi-aş fi dat seama dacă propria fiică făcea prostii. Bănuiesc că a ieşit să se dea tare cu tâmpenia aia nouă de maşină.
- O suspectezi fiindcă atunci când erai de vârsta ei de abia scoteai o vorbă fără să fie o minciună. Ea nu e ca tine. N-are nimic de-a face cu tine.
- Nu, ai dreptate. E prea politicoasă să-i spună aşa ceva maică-sii: Taci din gură, da? Nu ajuţi cu nimic!
Şi aşteptară astfel cu feţele îndreptate către televizor. Dar Julia nu se uita la program. O vedea pe Juniper într-o zi când ea, Julia, întârziase s-o ia de la programul after-school, fiindcă ieşise la o scurtă băută cu un bărbat care mai devreme-i fusese client la chioşcul Hot Nuts, unde lucra ea la mall. „Băuta rapidă" fusese mai înceată decât se aşteptase şi apoi brusc se făcuse ora şapte şi ea se zorise să traverseze oraşul, simţindu-se cât se poate de vinovată. Juniper rămăsese ultimul copil din clasă, doar ea şi adolescenta vădit ostilă, însărcinată să aibă grijă de ea. Juniper, în vârstă de opt ani, rănită, supărată şi tăcută.

- îmi pare atât de rău, scumpa mea, mami a avut probleme cu

maşina. ... de *abia scoteai o vorbă fără să fie o minciună.*

Julia îl auzi pe Brad tropăind pe scările din spate.
- OK, doamnelor, zise el o clipă mai târziu, alăturându-li-se. închise uşa în urma lui. Bănuiesc că vă întrebaţi ce s-a întâmplat. Vă mulţumesc pentru răbdarea cu
care aţi aşteptat.
- Aveam de ales? întrebă Lottie.

- Nu, cred că n-aveaţi. Zâmbi scurt şi se aşează la marginea patului lui Lottie. A trebuit să pun la cale câteva chestii, să aranjez nişte lucruri, ca să o putem ajuta pe fata noastră. Acum, ştiu că ceea ce urmează să vă spun poate părea şocant şi tulburător, aşa că lăsaţi-mă să vă liniştesc înainte şi să vă spun că Juniper va fi bine. Aşa cum aţi văzut, a venit acasă fără probleme şi n-a păţit ceva ce nu se poate rezolva în timp.
Mintea Juliei începu să lucreze, încercând să cântărească această informaţie în raport cu propria supoziţie.

- A fost implicată într-un accident?

- Nu, nimic de genul ăsta, zise Brad.

- Cineva i-a făcut ceva rău.

- Ei bine, Lottie, eşti foarte perspicace.

- Ce ţi-am zis? spuse, şi Lottie se întoarse către Julia.

- E implicat un băiat?
- Este. Trebuie să vă explic un pic contextul - aşa că vă rog să aveţi un pic răbdare. Se pare că băiatul de alături, Xavier, a urmărit-o mai mult sau mai puţin pe Juni, ca s-o convingă să iasă cu el. Ea n-a spus nimic despre asta, dar eu am pus piesele cap la cap.
- De unde ai dedus tu asta? întrebă Julia.
- Am zis să aveţi un pic de răbdare, ridică Brad o mână. Oricum, e un copil atât de drăguţ - aşa cum toţi ştim; a încercat să-l respingă, dar nu a încercat prea tare. N-a vrut să pară „rea" sau „dificilă", ştiţi cum sunt fetele. Aşa că a zis că o să iasă cu el. Nu ieşeau de prea multă vreme.
Făcu pauză, inspiră adânc şi îşi împreună palmele, apoi continuă:
- OK, aşa că azi de abia ce ajunsese în parc să alerge şi el a apărut comportându- se de parcă urmau să iasă la un mic picnic şi să petreacă ceva timp împreună. I-a zis că ar fi de acord. El a venit cu vin şi ea nu a vrut să-l refuze, ca să nu-l supere. Erau într-o baracă. El aranjase totul cât mai seducător - vin, pătură, mâncare. Şi - acum vă rog nu exageraţi - avea un briceag măricel şi l-a ţinut la

vedere şi ea şi-a dat seama că dacă nu făcea tot ce voia el, putea s-o taie sau să o înjunghie. Putea s-o omoare.
- Doamne Iisuse Hristoase! zise Lottie, dând glas reacţiei tăcute a Juliei.
- Treaba e că ea e încă speriată de el. Noi - poliţia a chestionat-o deja - noi nu am reuşit s-o facem să recunoască, dar lucrurile sunt clare.
- Cum de ai ajuns tu să te implici în toate astea?
- Ajung şi acolo. Aşadar, îţi aminteşti că m-ai sunat şi că m-ai pus să-i caut telefonul. Ei bine, m-am gândit să merg şi să i-l las înainte să mă văd cu Jimmy. Mă gândeam că ar fi vrut să-l aibă. Ştii cum sunt adolescenţii cu telefoanele lor. Am intrat peste ei. Dacă totuşi aş fi ajuns cu cinci minute mai devreme...

- A reuşit s-o... ? întrebă Julia. Brad încuviinţă.

- I-a făcut pe plac, firavă ca un miel, ştii cum e, cuţitul ăla era la îndemâna lui, în caz că ea ar fi opus rezistenţă. Ea spune „Aş fi putut spune nu, dar n-am făcut- o". Ei bine, Doamne, normal că n-a făcut-o! Trebuie să ne asigurăm că înţelege că nu o învinuim câtuşi de puţin.
Julia era în picioare, îndreptându-se spre uşă.
- Las-o în pace, zise Brad, apucând-o de braţ. Mai dă-i un pic de timp. A trecut prin multe şi are nevoie să-şi lingă rănile.
- Are nevoie de mama ei, spuse Julia, amintindu-şi cum ea nu căutase nici alinare şi nici îndrumare de la Lottie, după propriul ei viol. însă alta era situaţia. Voise s-o protejeze pe Lottie, nu-i aşa? Sau îi fusese prea ruşine să spună?
- Mie mi se pare că ea nu vede lucrurile aşa.
- Nu ştii nimic în legătură cu copilul ăsta.
- Nu e un copil, asta ştiu sigur.
- Terminaţi-vă, zise Lottie. încerc să înţeleg mai bine ce s-a întâmplat. I-ai prins... în fapt?
- Da. Şi asta nu e toată povestea - Julia, dacă iei loc, o să înţelegi de ce îţi cer să mai aştepţi.
- Ea se aşează.
- Am deschis uşa, i-am văzut acolo, iar băiatul cum m-a văzut, cum m-a atacat. Din fericire, nu s-a gândit să pună mai întâi mâna pe cuţit - l-am surprins prea tare, sunt sigur de asta. A dat câteva lovituri, dar am reuşit să-l pun pe fugă. I-am zis că-l omor şi cred că aş fi făcut-o, dacă ar mai fi stat pe acolo. Dar apoi mi-am revenit

în simţiri şi am sunat la Urgenţe. Am mers s-o examineze. E... şi vreau să fiu delicat aici... n-a fost rănită în vreun fel de actul în sine şi nu e nici un risc de sarcină. I-au spus că ar fi înţelept să coopereze, în circumstanţele date. Mai bine să fie în viaţă şi să i se facă dreptate.
- De ce nu m-ai sunat? întrebă Julia îngrozită şi livid㠖
- N-aveai ce să faci, aşa că de ce să fi complicat lucrurile? Ştiam că urma să vă vedeţi repede.
- Trebuie să vorbesc cu ea.
-O să vorbeşti, dar mai stai un minut. Acum, un alt aspect pe care mi l-au spus poliţista şi asistenta e că multora din victimele violurilor Ie vine greu să recunoască că au fost violate. Unora le e frică de repercusiuni. Altele simt vinovăţie pentru cele întâmplate. Altele neagă infracţiunea, fiindcă resping ideea de a fi victime. Altele nu consideră violul din timpul unei întâlniri, un viol propriu-zis. Ne putem aştepta ca unele dintre variante sau toate să fie cazul lui Juni. Spunea întruna: „Nu a fost viol. Am plănuit asta", ceea ce mă face să cred că înglobează toate motivele. însă, crede-mă: am văzut-o. Era îngrozită. Tremura şi plângea aşa cum nu am mai văzut-o niciodată. Asta e o fată care a trecut printr-o traumă, au fost de acord şi autorităţile, după ce au verificat-o. Uite ce trebuie să faci: după ce vorbeşti cu ea, faceţi-vă bagajele cu strictul necesar şi, când totul e gata, mergeţi acasă la mama şi la tata - sunt bucuroşi să
le ţină acolo pe fete trei sau patru săptămâni, fără probleme. Şi tocmai ce am discutat şi cu Tony...
- Ăla cine e? întrebă Lottie.
- Procurorul districtual. Un prieten de-al meu. L-am rugat să facă din asta o prioritate. Băiatul va fi reţinut peste noapte.
- Bun, zise Lottie. Mă bucur să văd că justiţia îşi face treaba, măcar o dată.
- Da, într-adevăr. în fine, aşa cum spuneam. Lucrurile o să devină un pic... zgomotoase pe aici, pentru o vreme, odată ce se află şi vreau să vă ştiu departe de toată agitaţia.
Julia, cu mintea plină de furie şi indignare şi îngrijorată pentru binele lui Juniper, fu gata să pună planul în aplicare.

- O iei tu pe Lily de la petrecerea cu pizza?

- Da, şi să facem în aşa fel să pleci înainte de răsărit.

- Aşa devreme?

- Da. Nu ştiu sigur, dar presupun că o să fie plin de maşini ale televiziunii pe aici înainte de ora nouă. înainte să întrebi, adăugă el, nu, nu au numele lui Juniper şi nu o să-l primească, din moment ce e minoră. Şi pentru moment, o să ţinem departe de presă şi faptul că el m-a atacat. Nimeni n-o să afle detalii despre asta, decât mult mai târziu. Va fi doar vina băiatului.

- Oricum, slavă Domnului pentru asta, zise Julia. Adică pentru anonimatul lui Juniper. Şi aşa a trecut prin destule. Se opri un moment, apoi continuă: Ar fi trebuit să-mi dau seama că băiatul ăla o să-i aducă necazuri. De când l-am cunoscut, m-am gândit eu că e prea subtil, prea sigur pe el. Naiba să-l ia!

Nu se gândea la cât de uşor îi fusese lui Brad să încropească întreaga situaţie; îi era mult mai simplu să-l demonizeze pe băiatul negru.

Juliei îi era greaţă de toate astea. în definitiv, fiica ei făcuse un jurământ, şi din
ce văzuse până atunci, fata îl luase foarte în serios - şi iată acum ce făcuse din ea băiatul ăla stricat şi egoist. Şi Lottie crezuse în întregime interpretarea lui Brad.

Iar când detaliile începură să iasă la suprafaţă treptat, povestea trecu din casă în casă şi din om în om, ca o găleată de curăţenie, doar puţini dintre noi au mai crezut că putea fi adevărată.

între timp, Juniper nu era convinsă. Fără să ştie de planul de a-l aresta imediat pe Xavier şi sperând că atunci când urmau să-l chestioneze avea să le dovedească autorităţilor că era exact omul pe care ea-l credea şi lipsită de telefon sau computer, Juniper era disperată să comunice cu el, aşa că făcu ce făcea ea de obicei: îi scrise. Când Lily ajunse acasă puţin mai târziu, Juniper o trimise degrabă în curtea din spate, prin poartă, sub copacul muribund şi apoi afară la maşina lui Xavier, cu un bilet într-o pungă din plastic, pe care să o pună sub ştergător sau oriunde altundeva putea să ajungă.

- Jură-te că nu spui, îi zise lui Lily.

- Mă jur.

Juniper nu putea suferi gândul că Xavier era pe undeva pe acasă, urând-o că nu-l înfruntase pe Brad, că-l lăsase să-l alunge, că nu-l căutase cum se ivise posibilitatea, de când se întorsese. Avea să vadă biletul ei dimineaţa, sau dacă nu chiar atât de devreme, în curând. Cu prima ocazie când avea să urce din nou în maşină.
în ziua următoare, la 8.15, trei care de televiziune apărură pe strada lui Valerie Alston-Holt. Ştiriştii se proptiră în curbă, pregătiţi să ofere rapoarte care să taie suflarea despre presupusa situaţie, în vreme ce o aşteptau pe Valerie să răspundă la telefon (de parcă) sau să iasă afară să dea o declaraţie (sub nici o formă), între timp întrebându-se de ce Xavier Alston-Holt, negrul a cărui mamă dădea în judecată Primăria şi pe patronul companiei lor preferate de CVAC şi pe un proeminent dezvoltator imobiliar ar fi - presupus - violat o minoră albă, când tot ce reuşiseră să sape despre el până acum îl descria ca pe un elev excepţional, un muzician talentat cu un viitor promiţător. Existau oare alte lucruri teribile pe care el să le fi ascuns în tot acest timp?
Indiferent de situaţie, publicul avea să fie uşurat să afle că băiatul nu mai umbla
liber pe străzi în acest moment. S-ar fi bucurat să afle că părinţii tinerelor (albe) n-aveau motive de îngrijorare, cel puţin deocamdată.
Valerie deschise uşa şi ieşi. Merse la maşină, urcă, apoi demară.
Doamna Alston-Holt a refuzat să discute cu presa, fu prima ştire, tăcerea rigidă a lui Valerie creând un gol care se umplu rapid cu termeni precum ostilă şi arogantă şi necooperantă, deoarece, aşa cum bine ştim, presa de ştiri e un monstru veşnic flămând după carne roşie.
Iar asta duse către ştirea zilei, pe cel mai urmărit post:
Ultima oră: Un negru din partea locului, acuzat că a asaltat şi a violat o minoră.
Serios, doar de atât era nevoie.Apropo de instituţii flămânde: Sistemul judiciar penal e făcut să fie (într-un fel) eficient, nu confortabil. Odată arestat, beneficiezi oficial de prezumpţia de nevinovăţie, dar în acelaşi timp eşti tratat ca un criminal în serie pe care poliţiştii îl urmăreau de luni bune. Nu se uită nimeni la tine. Nu îţi vorbeşte nimeni. Camerele de procesare sunt goale şi sterile şi reci, precum angajaţii sau gardienii care te procesează.

Iar atunci când spunem că te procesează, ne referim la faptul că te simţi la fel de neputincios ca vacile care ies din abator.
Urmează toată procedura: poză la panou, amprente, mostră ADN, predarea tuturor hainelor şi accesoriilor, inspecţie corporală completă, inclusiv toate cavităţile, salopeta portocalie, pe mărimea ta, dacă au. Apoi un interviu. Multe întrebări. Dacă eşti cooperant, vrei din tot sufletul să răspunzi, să relatezi faptele din perspectiva ta, să scoţi în evidentă greşelile făcute sau cele în curs de facere. Dacă eşti cooperant, când auzi „în regulă, băiete. De ce nu ne povesteşti ce s-a întâmplat?" vei fi disperat să clarifici totul.
Xavier, tremurând de furie, se forţă să răspundă politicos la minimum de întrebări posibile. îşi dădu numele, informaţii legate de sănătatea lui şi spuse că preferă să nu spună nimic, decât după ce avea să se vadă cu un avocat. în schimb, primi doar zâmbete afectate şi remarci ironice, că ar fi fost mai drăguţ pentru amândoi dacă el s-ar fi arătat mai disponibil. „De ce aşa ostil, măi băiete, dacă tot n-ai nimic pe conştiinţă?"

Şi apoi, dacă eşti arestat pentru o infracţiune, precum în cazul lui Xavier, eşti adunat într-o celulă comună goală, rece şi nu atât de sterilă pe cât ai dori - o cameră mult prea mică pentru atâtea paturi suspendate - plină de alţi bărbaţi speriaţi sau ostili - care miros a teamă şi a furie şi de gazele rezultate din consumul mâncării de la închisoare, când stomacul tău deja se revoltă

.Aici aştepţi să fii trimis la judecată - de obicei două zile, deşi Xavier avea să aştepte trei. Trei zile fierbând în tăcere, încercând să-şi dea seama de ce întâmplarea din baracă dusese către asta.
Nu dormi deloc. Un scurt şi cumplit telefon către mama lui, care-i promisese că o să găsească pe cineva să-l ajute. Vocea ei gâtuită şi angoasată. Amintirea avertizărilor ei. Ascultase de toate, până vara aceasta. Până să apară Juniper.
Of, Doamne, cum să mai fi ascultat de asta? Nu putuse.
Cu toţii am văzut suficiente seriale cu poliţişti ca să ne facem o idee despre cum e viaţa într-o închisoare districtuală. Iar dacă ai citit vreun roman de John Grisham sau Jodi Picoult, ai fost şi pe la tribunal. Povestea de faţă nu e o descriere e procedurilor poliţieneşti. Nu e un thriller cu avocaţi. E oare o poveste-avertisment? Noi credem că da - însă ne-am fi dorit să nu fie.
Xavier era de nouă ore la închisoare, când un neonazist ras pe cap, cu tenul făinos, se apropie de patul lui cu puţin înainte de apelul pentru micul dejun şi spuse:
- Ce negrotei mititel şi drăguţ eşti tu! Oho, măi băiatule! Dacă ajungi la bulău, ce bine o să se mai distreze cu tine!
Negru. Drăguţ. Distreze.
Xavier reuşi să aştepte până când celula se eliberă, înainte de a vomita în toaleta de oţel inoxidabil, al cărei aspect şi miros îl făcură să mai vomite o dată.
Stătuse în închisoare şaizeci şi trei de ore, până să fie scos din celula comună şi dus într-o cameră cu două scaune şi o masă, spunându-i-se să aştepte.
- Acesta e avocatul meu? îl întrebă el pe gardian.
Nici un răspuns. De ce? Era oare atât de dificil sau într-un fel greşit să-i arate un pic de omenie? Sau după o vreme ajungeai să te dezumanizezi, după ce munceai o zi întreagă în compania unor bărbaţi fără nume şi fără chipuri, în salopete portocalii, o paradă nesfârşită de bărbaţi furioşi sau temători sau temători şi furioşi? Sau poate că închisoarea districtuală alegea în mod expres asemenea roboţi, ca atunci când vreun prizonier îşi pierdea controlul, ei să răspundă prompt cu forţa brută, fără a irosi o secundă gândindu-se de ce bietul om cedase?
Xavier tocmai petrecuse în jur de şaizeci şi una de ore de la arestare printre aceşti bărbaţi furioşi şi speriaţi; era unul dintre ei;

acum, tocmai realiză că nici un om sensibil nu putea rezista mult aici, fie gardian sau puşcăriaş.
Totuşi, un gardian îşi putea da demisia. Uşa se deschise şi înăuntru intră un tânăr afro-american spilcuit, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Aşeză o servietă pe masă şi luă loc în faţa lui Xavier.
- Cari Harrington, se prezentă el, întinzând mâna. Mama ta m-a contractat să te reprezint.
Xavier dădu mâna cu aceasta. Un avocat negru, pentru un acuzat negru. Trebuia să fie o alegere asumată. Trebuie că ea ştie ce face, se gândi el. Sau poate Harrington era singurul pe care şi-l puteau permite. Singurul care ar fi acceptat slujba.
Câţi ani avea individul ăsta? Treizeci şi un pic? Pesemne nu profesa de mult. Conta? Xavier spera că nu. Acesta trebuia să fie un caz simplu. Nu trebuia decât să clarifice neînţelegerea şi să-l scoată de acolo. Sfârşitul poveştii.
în schimb, Harrington îi zise:
- M-am uitat puţin peste raportul poliţiei şi n-am să te menajez: ne aşteaptă o mare încercare.

La naiba!

- Pot să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat, îi zise Xavier. Nu am

violat-o.

- Chiar şi aşa, relatarea martorului va fi un obstacol greu. *Chiar şi*

aşa?

Xavier ridică tonul:

- Nu mă crezi? Atunci ieşi afară şi zi-i mamei să găsească...
- Hei, frate! Ia-o uşor. Hai să ne păstrăm mintea limpede. Tot ce spun e că Brad Whitman pe post de martor şi victimă a unui atac cântăreşte greu. Oamenii îl iubesc. Au încredere în el. Chestia aia pe care o face el când se uită la cameră şi spune „Eşti clientul meu preferat şi ăsta e adevărul"? E un truc ieftin, dar funcţionează.

- Orice ar fi zis că s-a întâmplat, a minţit. E - nu ştiu, cred că e de părere că din moment ce Juniper a depus jurământul ăla să rămână virgină, clar a fost forţată. Dar n-a fost! Ea... noi...
Xavier îşi îngropă faţa în mâini pentru un moment şi inspiră adânc, apoi spuse:
- Am tot ieşit împreună. Ştii, am plănuit să facem sex.
Să facem sex. Suna atât de steril şi de rece în camera aceea. Nu plănuiseră să facă sex, plănuiseră să facă dragoste împreună - deşi nici unul nu folosise acele cuvinte sau alte cuvinte. Nu fusese nevoie. Amândoi ştiuseră că era următorul pas, o culminare a faptului că se doreau unul pe celălalt. Spusese „Poate că ar fi o idee să facem... ceva mai mult de atât. Mai mult. Ştii tu", iar ea zisese „Da. Mă gândesc că poate... putem să mergem în parc?", iar el răspunsese „Aduc toate proviziile. Şi protecţie, că aşa se face". Cu obrajii aprinşi, ea concluzionase „ OK. E bine aşa ".

Acum Harrington îl anunţă:

- Au şi declaraţia fetei. Să-şi fi schimbat ea părerea?

- Şi a zis că n-am violat-o, corect?
- Stai să văd exprimarea exactă, uite... a zis în felul următor: „N-a fost viol. Aş fi putut să-l opresc, dar nu am făcut-o".
- *Exact. Aşa că de ce mă aflu eu aici?*
- Probe fizice. Relatarea martorului. Acuzaţie de ultraj. Whitman ne-a oferit câteva fotografii care arată o tânără foarte supărată, alături de poze ale unui cuţit mare lăsat la locul faptei...
- Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Era foarte supărată fiindcă Whitman venise peste noi! Noi - am tăiat salamul şi caşcavalul! Ce trebuia să folosesc, un cuţit pentru unt?
- îţi înţeleg frustrarea, dar va trebui să fiu franc cu tine. Procurorul districtual are un caz construit deja. Cea mai simplă şi mai curată cale de ieşire pentru tine - şi cea mai ieftină în ceea ce priveşte onorariul meu, însă nu de asta o spun - e să mă laşi să-ţi negociez o pedeapsă mai mică. Cred că putem pleda pentru un viol de gradul doi şi să-i convingem să renunţe la acuzaţia de ultraj. O să ne încadrăm la categoria C, în loc de Bl. E o mare diferenţă, când vine vorba de pedeapsă.

- Stai un pic, zise Xavier. „O cale de scăpare?" Asta nu e nici o scăpare, asta e drumul meu spre puşcărie! Nu sunt vinovat, în regulă? Nu intru în nici o categorie. De ce să susţin că sunt?
Harrington se aplecă mai în faţă, cu vârfurile degetelor apăsate unele într-altele.
- Eşti un bărbat negru, acuzat că ai violat o minoră albă. Dacă ajungi în faţa juriului, vei avea de-a face cu doisprezece străini, care sunt puşi să te judece, în vreme ce procurorul se va speti să le demonstreze cum că pentru fata aceea albă un cuţit a însemnat o ameninţare cu moartea în cazul în care n-ar fi cooperat. Unii dintre juraţi vor fi femei. Unele vor fi albe. Taţi albi ai unor adolescente, dacă procuratura va face rost de ei. Se lăsă pe spate. Vrei să-ţi pui viaţa în mâinile lor?
- Juniper nu va spune că s-a simţit ameninţată. Iisuse Hristoase! Nu-mi vine să cred că stau aici şi avem discuţia asta.
- OK, să spunem că toată asta e o mare neînţelegere, aşa cum a descris-o şi mama ta când am vorbit. Sexul a fost consimţit. Ai o explicaţie pentru cuţit.
- E adevărul.
- Lasă-mă să fiu avocatul diavolului aici: Domnişoara Whitman nu trebuie să depună mărturie. De fapt, dacă aş fi în locul procurorului, nici n-aş chema-o în sala de judecată.
- Presupusa victimă nu trebuie să depună mărturie? Asta e greşit. Nu poţi să-i soliciţi asta? Ar spune adevărul.
- Procuratura va sublinia că ei îi este frică de tine sau că e într-o stare mentală nesigură, din pricina traumei. Au îngeri, crede-mă.
Xavier încerca să-şi adune minţile, să proceseze această situaţie dementă.
- Apoi..., îngăimă el. Apoi dacă ei cred că ea nu-şi va susţine propriul caz - care în primul rând nici măcar nu e cazul ei...
- Atunci ce crezi tu că s-a întâmplat? Cum de s-a transformat interludiul vostru romantic într-o acuzaţie de viol? Vreau teoria ta.
- Tatăl ei vitreg e furios, asta e tot. E supărat că mama mea l-a dat în judecată şi crede că i-am distrus fetiţa lui perfectă.
- Şi crede-mă, aşa va spune şi în sala de judecată.
- Iar eu am să-mi spun partea de adevăr. Tu convinge-o pe Juniper să-mi susţină cauza. Şi pe mama, de asemenea. Ştie că ne vedem. Nu văd cum Whitman ar putea scăpa basma curată din asta, odată ce oamenii o să-şi dea seama ce încearcă să facă.

- Treaba cu întâlnirea romantică nu ajută - cu toţii cred că scopul acesteia a fost violul. Lasă-mă să-ţi explic în detaliu cum vine treaba asta: dacă ajungem la proces şi juriului îi place mai mult povestea cetăţeanului model Whitman decât povestea ta de negru mare şi rău - fiindcă la asta o să se reducă totul - te aşteaptă o sentinţă de minimum douăzeci şi cinci de ani. Douăzeci şi cinci de ani, prietene. Ar putea fi dublu. Ar putea fi pe viaţă, dacă Tony Evans îl convinge pe judecător că eşti un criminal aspirant care doar a fost întrerupt. Aş vrea să cred că n-o să se întâmple asta. Totuşi, e un risc real. Pedeapsa e foarte mult la latitudinea judecătorului. Dacă pledezi vinovat, am putea să-ţi obţinem nouă ani, plus eliberare condiţionată. Şi înscrierea în evidenţa agresorilor sexuali. Partea asta e inevitabilă, îmi pare rău.

Xavier îşi simţi capul pe cale să explodeze.

- Da, e inevitabil, futu-i! Sunt nevinovat şi pot s-o demonstrez!

- Cum? întrebă Harrington calm de parcă era Ghandi. Cum poţi

demonstra asta?

- în asta ar trebui să fii tu expert. Eu îţi povestesc faptele şi tu le

demonstrezi la proces. De asta te plătim.

- Şi am să lupt pentru tine cu fiecare unealtă pe care o am la dispoziţie, dacă vrei s-o iei pe drumul ăsta, îi spuse Harrington. Uite ce e, nu pot să te condamn pentru furia sau naivitatea ta. în locul tău şi eu aş zice la fel. însă, din păcate, avocaţii apărării nu sunt magicienii pe care-i vezi la televizor.
- Nu-mi trebuie magie. Doar să fiu reprezentat cum trebuie. O şansă să demonstrez că lucrurile nu stau aşa cum le-a vopsit Brad Whitman.
- O bună reprezentare e să te ajut să navighezi prin toate acestea în mod realist şi să-ţi ofer cel mai bun deznodământ posibil. Nu vreau să te văd în puşcărie până la cincizeci de ani sau mai mult.
Xavier se aplecă şi-şi lipi fruntea de masă. De la distanţă, suprafaţa acesteia era gri, însă de aproape, părea pistruiată. Fire de nisip. Inspiră... expiră... şi apoi, cu capul încă jos, zise:

- Trebuie să mă hotărăsc acum cum să facem?
- Nu, o să te acuze în curând şi sperăm să te scoatem pe cauţiune şi după aia mai vorbim.
-OK.
Harrington îi puse o mână pe spate lui Xavier.
- Ştiu că e greu, dar încearcă să laşi la o parte simţul dreptăţii şi gândeşte pragmatic. Mai mulţi fraţi de-ai noştri negri sunt morţi fiindcă au încercat să fie drepţi, atunci când trebuiau să fie deştepţi.
- Bine, zise Xavier din capul mesei. Cât e cauţiunea?
- Hai să vedem ce spune judecătorul.
Multe hârtii administrative se amestecară cât timp Xavier aşteptă, cu mâinile şi picioarele încătuşate, în sala de judecată. în jurul lui se întindea o mare de chipuri indiferente, mai puţin unul - al mamei sale. Xavier o zări cu coada ochiului, însă nu putu să-i susţină privirea, sau risca să-şi piardă pe loc stăpânirea de sine. Mai avea totuşi o urmă de mândrie.
Judecătoarea era o femeie albă, de vârsta a doua şi purta cercei albaştri în formă de peşti. Avocaţii se prezentară pe rând, pentru consemnare. Se citiră acuzaţiile: viol de gradul întâi, răpire, atac. Răpire? Xavier fu alarmat. Privi către Harrington: Pe bune? Apoi urmă o conversaţie din care nu reuşi să descifreze mare lucru. Apoi judecătoarea întrebă:

- Domnule Harrington, cum doreşte clientul dumneavoastră să

pledeze?

- Acuzatul pledează nevinovat.

- Admis. Trecem acum la cererea acuzatului de a fi eliberat pe

cauţiune...
Urmă o dezbatere între judecător şi funcţionari. Cu toţii se comportau de parcă nimic din toate acestea n-ar fi însemnat mai mult decât o comandă de hamburger la fast-food. Ketchup? Da, dar fără castraveţi muraţi. Cu ceapă. Muştar. Se poate şi nişte caşcaval? într-un final, judecătoarea spuse:

- Foarte bine. Cauţiunea va fi de o sută cincizeci de mii de dolari pentru acuzaţia de viol, şaptezeci şi cinci pentru cea de răpire şi douăzeci şi cinci pentru cea de ultraj.
Xavier se uită din nou la Harrington. Acesta nu privi către el. Gardienii îl conduseră afară din sala de judecată. Harrington i se alătură pe hol şi le spuse gardienilor:
- Putem avea un minut?
Suma de un sfert de milion de dolari era strigătoare la cer, însă prima remarcă a lui Xavier fu:
- Ce-i prostia asta cu răpirea?
Aparent, procurorul s-a uitat mai atent şi crede că are destule dovezi să-şi susţină cauza, aşa că a înaintat şi asta. E o strategie de a mări miza, pentru a propulsa cazul la maximum în atenţia presei. Te face să pari un criminal periculos. Scutură din cap dezgustat. Chiar vrea să profite de caz. Lui Xavier îi ţiuiră urechile din pricina sângelui care i se ridică la cap şi în obraji. Vrea să profite de caz.
- Şi cele două sute cincizeci de mii de dolari? De unde să scot atâta bănet?
N-avea de unde. Avea să putrezească aici cât timp era necesar până la începerea procesului. Sau poate mai mult. Poate pentru totdeauna.
- Nu trebuie să faci rost de toţi, zise Harrington, o să găsim un garant[24] pentru tine. Tu plăteşte doar zece la sută.

Valerie li se alătură pe coridor.

- Douăzeci şi cinci de mii de dolari, spuse Valerie.

- Corect, răspunse Harrington.

- Dar îi primim înapoi imediat după proces, nu-i aşa? Avocatul

scutură din cap dezaprobator.
- Nu. Asta s-ar întâmpla dacă ai plăti doar tu cauţiunea. Sau mare parte din ea. Va trebui să apelezi la un garant, căruia să-i dai zece la sută comision ca să-ţi dea restul de bani.
- Deci dacă din întâmplare am la mine un sfert de milion de dolari, nu pierd nimic. însă dacă fac parte din cei nouăzeci la sută din

oameni care nu-l au, atunci pierd douăzeci şi cinci de mii. Ăsta da, sistem just!
- Mi-aş fi dorit să fie. Se întoarse către Xavier. Acum dai un pic cu capul de realitate, ceea ce mă face să trec la următoarea întrebare: te-ai mai gândit să ajungi la o înţelegere? Pot să-l întreb informai pe procuror, să văd în ce ape se scaldă.
- Nu. Xavier se întoarse către mama lui. Am probabil cinci mii economii. Dacă poţi face rost de restul, ţi-i dau înapoi.
- Mă ocup.

Capitolul 1

îmi pare sincer rău pentru asta, mamă. Vocea i se sparse. De abia

aşteptsă iesde aici.

- Ştiu, iubitule. Şi eu.

Gardienii îl săltară deja, ducându-l spre uşile care duceau spre

puşcărie.
Vorbim curând, strigă după el Harrington.în mod previzibil Esther, care stârnise atâta mânie la întâlnirea clubului de lectură când se discutase despre Loliţa, spuse despre Juniper la următoarea întâlnire din casa lui Ellen, fără ca Valerie să fie de faţă, că:
- N-ar fi trebuit să meargă în pădure cu el. Nu mergi în pădure decât dacă intenţionezi să se întâmple ceva.

în mod previzibil, Belinda îi răspunse:

- Xavier e cel care ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

- Doar nu spui că a violat-o.

- Ba da, absolut asta a făcut, îi întrerupse Kelli.

- Fără supărare, zise Ellen, dar poate că tu zici asta fiindcă eşti

albă şi el nu e?
- Şi tu-l aperi fiindcă Valerie ţi-e prietenă apropiată? Eu zic că a violat-o fiindcă fata a făcut un jurământ de puritate şi l-a luat în serios. îmi amintesc că l-am văzut pe Xavier cum se uita la ea: fix cum se uită şoimul la iepure.
- Scuteşte-mă, spuse Ellen. îl ştiu pe Xavier de când s-a născut. Este evident că Juniper l-a atras în cursa asta, ca să se răzbune pe Valerie că l-a dat în judecată pe Brad.
- Şi tocmai de aceea spun: ar fi trebuit să avem mai multă minte şi să nu ne încurcăm cu ea, zise Belinda.
- Hank a avut o viziune despre asta, completă Esther.
- Poftim? O viziune? întrebă Belinda.

- Muribunzii pot vedea lucruri care nouă ne scapă. A zis că a văzut un mormânt proaspăt.
- Al cui?
- L-am întrebat: al tău? Şi el a zis că nu.
- Asta nu ajută cu nimic, Esther. Probabil că nu are nimic de-a face cu asta, spuse Ellen.
- A zis că da.
- Ce a spus, mai exact?
- A zis că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Tom n-ar fi murit în felul acela. A mai spus că: „Atunci Xavier nu i-ar mai fi urât pe albi".
- Xavier nu-i urăşte pe albi, pentru numele lui Dumnezeu!
- Poate că mormântul e al lui Tom şi acesta încearcă să vorbească cu noi prin Hank.
Esther, care mereu avea ultimul cuvânt, fie că eram de acord cu ea sau nu, spuse:

Poate ar fi mai bine să vorbim de carte şi să nu ne mai certăm pe subiectul ăsta

- .în regulă, zise Cari Harrington, înainte să i se aprobe eliberarea pe cauţiune lui Xavier. Uite cum funcţionează: nu poţi călători în afara graniţelor statului. Să nu cumva să nu te prezinţi la următoarea înfăţişare, sau te vor închide din nou, fără posibilitatea de eliberare pe cauţiune. Să nu încâlci vreo lege - nici măcar o amendă pentru parcare, sau te înhaţă din nou. Să nu cumva, sub nici o formă, să încerci să-l contactezi pe Brad Whitman sau pe fiica lui vitregă. Şi păstrează mereu o distanţă de minim cincisprezece metri de proprietatea lor.
- Asta e imposibil. Curţile noastre sunt legate.
- Indiferent de asta, mă înţelegi. Nu face vreo prostie. Merg să discut cu procurorul, să văd cum stă treaba. După aia mai stăm de vorbă.
„Vorbă, vorbă, ce atâta vorbă, când nimeni nu face nimic şi nimeni nu rezolvă problema", se gândi Xavier îmbrăcându-se cu hainele de stradă. Ce însemna asta pentru oricare dintre ei? O slujbă şi nimic mai mult. Un serviciu. Viaţa lui reprezenta munca lor de la nouă la cinci.

Capitolul 3

îmbrăcat acum cu aceleaşi haine pe care le purtase în acea zi cumplită, Xavier părăsi închisoarea şi urcă în maşina lui Valerie. în timp ce mergeau, o întrebă:
- De unde ai făcut rost de bani?
- Nu-ţi face griji pentru asta. Important e că ai ieşit.
Afară. Aer curat. Soare. Umiditate. Frunze. Maşini. McDonald's. Spălătorie auto. Magazin de biciclete. Krispy Kreme[25]. Loc de joacă. Parc. Cafenea. Librărie.
- Totuşi, ai luat din economiile mele, nu-i aşa?

N-am vrut, dar..

- .Aşadar, şi tu eşti falită.

- Nu-mi pasă de asta. Eşti mult mai important pentru mine decât banii.

- Cât cere Harrington?

- A trebuit să-i plătesc onorariul iniţial de zece mii de dolari.
- Deci... deja ne-a costat treizeci şi cinci de mii de dolari. Iisuse! O să ajungă cei zece mii pentru proces?
Ea nu răspunse.
- Mama?
- Probabil că nu. însă, aşa cum ţi-am spus, nu-mi pasă de bani. Am ipotecat casa, aşa că suntem bine.

- Sigur. Bine.

- Harrington e un avocat bun.

- Cum aşa? Vrea să cad la învoială. Asta pot s-o fac şi gratis.

- Analizează problema din toate unghiurile, nimic mai mult. Xavier simţi cum ochii i se umplură din nou de lacrimi.

- Mamă, nu pot să merg la închisoare.

- Şi nici n-o să mergi, zise ea, însă el ştiu că ea se îndoia de asta, la fel ca şi el.

O vreme merseră în tăcere. Apoi Xavier zise:

- Sun la muncă să întreb dacă pot să muncesc mai multe ore.

- *Te rog nu-ţi face griji pentru bani. Sunt la fel de vinovată ca şi tine.*

- *Ca şi mine? Crezi că-s violator?*

- Nu, nu! Doar voiam să spun că este evident că Brad Whitman încearcă să se răzbune pe mine că am încercat să-l dau în judecată.
- Aşa că încearcă să mă bage la închisoare?
- Nu l-am crezut atât de deştept. Cel mai sigur mod să mă răneasscă e să te rănească pe tine.
Ea începu să plângă. Xavier plânse şi el în tăcere, cu lacrimi de furie, frustrare şi amărăciune. Din asta îi izvorî însă o şi mai mare dorinţă de a i se face dreptate. Şi cumva, avea să i se facă.
Mai târziu, în seara aceea, managerul lui Xavier îi zise la telefon:
- Uite, ştiu că e o situaţie dificilă, dar nu putem avea pe aici reporteri care să ne ocupe parcarea şi să ne sperie clienţii. Apoi, sincer, mai trebuie să avem grijă şi de aspectul care priveşte siguranţa şi bunăstarea angajatelor noastre. Nu că am crede ceva din toate astea, dar... înţelegi tu. Sperăm ca totul să se rezolve în favoarea ta. Baftă!
Apoi, două zile mai târziu, sosi o scrisoare care spunea astfel:
Stimată doamnă Alston-Holt,
în lumina evenimentelor recente care ne-au fost aduse la cunoştinţă, vă anunţăm cu regret că ne retragem oferta de admitere şi de sprijin financiar pentru anul academic în curs.
Vă dorim toate cele bune.
Carelor de reportaj şi reporterilor de la posturile locale de ştiri li se alăturară altele, venite de departe.Cu Julia, Lottie şi fetele plecate, în fiecare noapte după muncă, odată ce apunea soarele, Brad Whitman şedea afară sub veranda acoperită, privind dincolo de piscină, de gard, de stejarul muribund şi zâmbea mulţumit. Putea să pună pariu că acolo, Valerie Alston-Holt era măcinată de soarta fiului ei şi regreta că se încurcase cu bătrânul Brad Whitman. Acolo, Xavier Alston-Holt clocotea şi învăţa o lecţie despre cine era şi ce nu avea dreptul să facă. Undeva în vest, în casa părinţilor lui Brad, Juniper mulţumea Cerului că Brad venise la timp şi o scăpase la timp din mâinile nenorocitului de fiu al unei femei care era doar o oportunistă ce nu putuse să dea de un bărbat cinstit.
în regulă, nu, îşi recunoscu el, Juniper nu-i mulţumea Cerului. Ştia el mai bine. Asta era doar ce-şi dorea el ca ea să vadă. Era încă supărată şi contrariată de cum putuse să fie păcălită în asemenea hal. Ceea ce era încă poziţia oficială a lui Brad asupra situaţiei, deşi era destul de convins că băiatul n-o violase. Şi probabil nici n-

o forţase - oricum nu mai mult decât ar fi constrâns orice băiat vreodată o fată. Fetele, femeile, aveau uneori nevoie de un mic imbold, de un pic de convingere. De permisiunea să facă ceea ce tu îţi dădeai seama că vor să facă, aşa cum realizase că Juniper dorea să facă cu el. Se prea poate să fi crezut că el era imposibil de avut, aşa că-şi îndreptase atenţia frustrată asupra unui băiat negru. Sau încerca să-l facă pe Brad să-i dea mai multă atenţie. Era greu de zis.

Se învinovăţea un pic. Nu o supraveghease suficient de atent, presupunând - aşa naiv cum era uneori - că atitudinea ei visătoare i se datora doar lui. Cinstit vorbind, îşi zise, i se datorase doar lui până se mutaseră şi ea se lăsase vrăjită de alunecosul de alături. Cum de ştiuse că Xavier era alunecos? Ei bine, toată lumea ştia că muzicienii de culoare aveau mereu câteva fete pe fir, la fel ca şi atleţii de culoare. îi invidiase atât de tare pe aceşti băieţi, pe vremea când nu reuşea să convingă o fată să se uite la el de două ori. îl invidia acum pe Xavier - pentru tinereţea lui, pentru că fusese cel care o dusese pe Juniper în baracă.

Ce-i drept, Xavier îi făcuse un favor că-i zădărnicise planul cu Juniper. îi creas

elui Brad oportunitatea de a o constrânge pe Valerie şi a o determina să renunţe la proces, iar Brad Whitman rareori lăsa o ocazie bună să-i scape. Acum toate piesele erau la locul lor pe tablă pentru un deznodământ fericit sau aproape fericit. După toate considerentele, Juniper nu-i mai era la îndemână. Dar măcar el ieşise din toate astea ca un erou. Trebuia doar să mai apese pe trăgaci.
însă, doar de dragul distracţiei, avea să-i lase pe băiat şi pe mama lui să se perpelească încă vreo două zile şi apoi să încheie toată povestea o dată pentru totdeauna.Fiindcă Xavier era acasă, dar nu scotea nici un cuvânt, Valerie era de asemenea tăcută şi vecinii din Oak Knoll care şovăiau să facă declaraţii publice, pentru sau împotriva vreunei părţi implicate, ştiriştii plecară pentru o vreme. Poate că avea să urmeze totuşi un proces, moment când aveau să se întoarcă sub crengile copacilor, asemenea unor vulturi ce erau, sperând să găsească un leş.
Pentru moment însă era linişte. Oamenii cinstiţi n-aveau habar de toată agitaţia de pe canalele de televiziune, aceste spaţii întunecate, atât de comode pentru oameni cu prejudecăţi adânci, temperamente irascibile şi mentalităţi de justiţiari. Se ticluiau planuri. Nu departe de Oak Knoll, într-un garaj, se mobilizau forţe care doreau să se asigure că violatorul avea să primească ce merita, din moment ce nu se puteau baza pe lege să facă ordine.
Sechestrat în casă din proprie voinţă, de o săptămână, Xavier se aventură să iasă într-un final, fără vreo destinaţie anume în gând. Ar fi putut să meargă până acasă la Dashawn şi să petreacă ceva timp împreună, pretinzând că încă avea o viaţă; Dashawn şi Joseph îl tot bătuseră la cap să „iasă din peşteră". Nu primise nici o veste de la Harrington cu privire la disponibilitatea procurorului districtual de a cădea la o înţelegere. Nu că Xavier ar fi vrut să încheie o asemenea învoială; voia doar să afle cum stătea. Tăcerea îl măcina; oare procurorul voia atât de tare să-l pedepsească, încât să nu ia în calcul o soluţie de compromis? Valerie era de părere că tăcerea nu era nimic mai mult decât mişcarea lentă a rotiţelor legii; în definitiv, soarta lui nu era prioritatea altcuiva decât a lui însuşi. Procurorul districtual şi Harrington aveau să ajungă şi la el, la un moment dat...

Capitolul 2

La un moment dat avea să ajungă un ratat demn de milă, ai cărui prieteni urmau să plece toţi la studii, în vreme ce el avea să aştepte procesul - fiindcă trebuia să aibă loc un proces, ori n-avea să-şi mai spele niciodată reputaţia.
La un moment dat putea să însemne luni sau poate un an sau doi. Citise despre cazuri care ţinuseră o veşnicie până să se rezolve. Cazuri în care tineri de culoare fuseseră distruşi de înţelegeri proaste. Ei bine, n-avea să fie cazul lui.
Totuşi, poate că Harrington avea să revină cu ceva să-i mulţumească pe el şi pe procuror, deopotrivă. Poate o pedeapsă pentru o infracţiune minoră, fiindcă se luase la bătaie cu Brad Whitman. Poate nişte ore în folosul comunităţii şi promisiunea de a sta departe de Juniper (pe care avea s-o păstreze, din moment ce din tăcerea ei şi a lui Pepper îi devenise evident că renunţase la el). Dacă primea o propunere rezonabilă, avea s-o ia în considerare. Nu era prost.
Dacă nu, atunci un proces. Să-l aducă în faţa unui juriu şi să-l lase să-şi spună bucata lui de poveste. Nu era vreun făptaş de culoare oarecare, vreun şmecheraş de cartier. Era pe jumătate alb (nu că ar fi contat). Făcea parte din Societatea Naţională de Onoare. Titrat în orchestră şi formaţie de concert. Primise o bursă la o facultate particulară de prestigiu. Nu avea dosar penal. Avea un chip de om onest. Toate asta trebuiau să conteze, nu-i aşa?
Era îndoielnic, dar nu imposibil.
Dar nu tocmai probabil. Citise statisticile. Bărbaţii de culoare (iar tu, flăcău din două rase, dacă nu eşti complet alb, atunci eşti complet negru, din toate punctele de vedere) aveau mai multe şanse să primească condamnări nedrepte şi să ispăşească sentinţe mai lungi decât albii. De comparai aceste statistici din Nord cu cele din Sud, aveai să descoperi cifre şi mai descurajante. Oamenii puteau dezbate cauzele şi concluziile cât era ziua de lungă; totuşi, cifrele nu minţeau. Şi nici Harrington nu minţea: dacă Xavier ajungea la proces, pierdea din start.
Toate acestea se învârteau în capul lui în timp ce cobora pe alee, unde-l aştepta maşina sa parcată-n curbă. Nu dădu atenţie sunetului unui motor mare ambalat sau scârţâitului scurt al roţilor pe beton. Dar când camioneta ce scotea aceste zgomote apăru din spatele lui, îşi întoarse capul să se uite, deloc alarmat, ci mai

degrabă să se asigure că avea suficient loc să-şi deschidă portiera, în vreme ce camionul trecea.
în bezna camionetei era un bărbat alb care se aplecă pe-o parte. Ţinea în mână un obiect - un steag? Xavier nu avu suficient timp să-l identifice şi nici suficient să-l evite.

- Ia de aici, cioroi violator ce eşti! strigă omul şi îl agită pe măsură ce camionu

lse apropia de Xavier, lovindu-l nu în cap („Slavă Domnului", zise Valerie mai târziu), ci în mâna pe care o ridicase ca să se ferească. Se lovi tare de maşină. Când şoferul se îndepărtă degrabă, lui Xavier, într-o explozie de durere, i se păru că aude chiote şi râsete. Asta le povesti un pic mai târziu poliţiştilor, înainte de a-i permite lui Valerie să-l ducă la Urgenţe. Poliţiştii îi ascultară declaraţia fără compasiune, spunând că aveau să caute după un camion gri, dar că erau multe din acestea şi poate că ar fi fost mai bine să reţină numărul maşinii şi că ar face mai bine să stea în casă, pentru a evita viitoare posibile neplăceri. Apoi Valerie spuse că acesta era un lucru înfiorător, că ei nu înţelegeau că pe aici nu se întâmplau asemenea lucruri. Xavier de abia îi mai auzea; deşi îşi ţinea mâna stângă într-un castron cu gheaţă, aceasta era atât de umflată, încât îşi pierduse trăsăturile. Era o mână ca un balon, o mână de desen animat, o mână cu degete care nu-l mai ascultau. Pe moment, Xavier era prea şocat ca să poată plânge.
Mâna omului are nouăsprezece oase. Şapte din cea a lui Xavier erau sfărâmate. Tendoanele erau subluxate şi dislocate şi împrăştiate în trei locuri. Doctorul de la Urgenţe, un bărbat de culoare, care spre deosebire de Xavier reuşise să nu supere niciodată un sociopat care să-i deraieze cursul vieţii, raportă daunele şi-i zise:
- Eşti norocos, prietene. Ai fi putut s-o păţeşti mult mai rău.
Chirurgul ortoped, al cărui mod de exprimare putea fi clar îmbunătăţit, zise:
- Chitarist de profesie? îhâm. Poţi să alegi pe cine vrei tu să te opereze, că nici unul dintre noi nu facem minuni.

însă, în fine, poate, poate că norocul lui Xavier era pe cale să se

schimbe. Două zile mai târziu, Wilson Everly îi comunică lui Valerie

la telefon:

- Poate că aţi vrea mai bine să vă aşezaţi pentru cele ce urmează

să vă spun. Ea stătea în bucătărie, privind pe geam către copacul

ei:

Capitolul 2

- Ce mai e acum?
- Tocmai am terminat de vorbit cu avocatul lui Brad Whitman. Ar dori să vă ofere oportunitatea de a renunţa la acuzaţiile împotriva fiului dumneavoastră cu condiţia să renunţaţi şi dumneavoastră la procesul nostru.
- Poftim, cum aşa? spuse Valerie zdruncinată. Renunţ la cazul meu şi Zay scapă basma curată?
- Aşa pun ei problema. în mod limpede e o încercare de şantaj...
- Acceptaţi.
- Vă înţeleg nerăbdarea. Dar nu au tocmai autoritatea s-o facă. Procurorul districtual e singurul care poate renunţa la acuzaţii.
- Prin urmare, ce-mi spuneţi dumneavoastră aici? Că e o şmecherie la mijloc? Renunţ la proces şi rămân de proastă?

- Nu... Nu, bănuiala mea e că Whitman deja a vorbit cu procurorul, dată fiind încrederea pe care o are, că poate întoarce lucrurile în favoarea lui. Poate că ăsta a fost şi planul lui de la bun început. Iar dacă aşa stau lucrurile, am putea raporta asta...Şi apoi să încercăm să dovedim că toată mizeria asta e adevărată, în timp ce procesul lui Zay merge înainte? Strângea de receptor atât de tare, încât se gândi că avea să-l rupă în două. Nu, nu-mi pasă dacă-i şantaj. Faceţi-l posibil.
- Doamnă Alston-Holt, treaba asta îmi jigneşte principiile de avocat care respectă legea...
- La naiba, nu-mi pasă! Vedeţi cum faceţi după ce Xavier scapă.
- în regulă, înţeleg şi nu vreau să zădărnicesc un deznodământ fericit pentru el. Putem să le spunem un „da" condiţionat şi apoi să renunţăm la cazul nostru, după ce primim confirmarea că se rezolvă cazul lui Xavier. Nu-mi place treaba asta, reiteră el. E ca un fel de înţelegere între spioni.
Totuşi, Valerie era deja copleşită, cu ochii în lacrimi.
- Cui îi pasă? Faceţi-o. încheiaţi acest coşmar.
- Da, doamnă. Şi vă rog să-i transmiteţi toate cele bune fiului dumneavoastră. Pot doar să-mi imaginez prin ce-a trecut.
- Mulţumesc, zise Valerie pe un ton răguşit, vocea fiindu-i furată de răspunsul trupului ei la vorbele lui.
După telefon, reuşi să se adune şi merse în camera lui Xavier. Chitarele lui zăceau înşirate, în vreme ce el stătea întins în pat, cu mâna stângă complet imobilizată cu o atelă, în timp ce aştepta operaţia ce poate avea să-i redea funcţionalitatea în procent de patruzeci la sută. îşi pusese la bătaie toate abilităţile să-l calmeze pe Xavier, să-l convingă că doctorii nu ştiau mereu cum stau lucrurile şi că, prin terapie fizică şi în timp, avea să se recupereze total.
Pe pat, ţinea căştile alături. Telefonul era pe jos - oare-l trântise din greşeală sau intenţionat? Nu-l întrebă. Nu-l întrebase mai nimic de la accident, sperând că timpul, medicamentele pentru durere şi bunătatea aveau să-i fie îndeajuns să depăşească ce era mai rău. Ideea că acum putea să-i aducă vestea eliberării o făcea să se simtă aproape eliberată.
- Am primit un telefon ciudat, zise ea, apoi începu să-i explice pe cât de calm posibil ce-i povestise Everly. E o desfăşurare cu

adevărat promiţătoare şi, de asemenea, o dovadă a faptului că Brad Whitman e un om de doi bani. Te înşfacă,
îţi face nenumărate probleme şi acum vrea să te salveze.
- Dă-l dracului! Răul e deja făcut.
Se referea la bursa, la slujba, la reputaţia, la mâna şi la cariera lui. Şi probabil şi la Juniper. Juniper, care nu făcuse nici un efort să-l vadă, să ia legătura cu el sau să îndrepte lucrurile.
- Nu e adevărat. Nu eşti la închisoare. Şi nici n-ai să mergi acolo.
- Dar nici la facultate n-am să merg. N-am să mai am o meserie. Şi probabil nici n-am să pot avea un nou loc de muncă.

- Iubire, o să renunţe la acuzaţii.

- Dar arestarea o să rămână la dosar.

- Putem lucra la eliminarea acesteia.
- Putem să uităm şi de ultimele evenimente? Sau de vecinii care mă evită, sau se uită la mine ca la un gunoi, sau care se tem de mine? Putem să oprim mârlanii care vor să mă omoare?
Cuvintele lui o făceau să-i dea lacrimile. Totuşi, trebuia să păstreze o atitudine pozitivă, să-i dea un exemplu pe care nu doar să-l vadă, ci pe care să-l simtă şi să-l urmeze.

- După un timp, toate acestea vor fi uitate. El întoarse capul să

privească înspre perete.

- Cât? Şi până atunci ce fac?

- Haide, Zay. O să fie mai bine de acum încolo.
- O să salveze copacul? Nu? O să mai pot cânta vreodată la chitară? Nu. O s-o aducă pe Juniper înapoi la mine? Gata, o spusese. Nu, n-o s-o aducă.
- De ce ai mai vrea s-o... şi apoi se opri. îmi pare rău. Toate astea au fost prosteşti şi greşite şi ştiu că suferi în toate felurile posibile. Apropo de asta: ţi-ai luat pastila de la ora patru?

El scutură din cap.

- Ţi-o aduc eu şi îţi aduc şi nişte suc de mere. E un început. El îşi întoarse chipul spre ea.

- Da, în regulă, mersi. Trebuie să-mi revin. Oricum, e o veste bună pentru mine.

- Tot ce e bine pentru tine e bine şi pentru mine. Alt copac pot să mai plantez, corect? Dar tu eşti unicul meu fiu.

- Hei, zise Xavier, când ea porni spre uşă. El se ridică în şezut. Poţi să-mi dai telefonul? îl sun pe Harrington să-i zic noutăţile.

Valerie nu-şi putu ascunde un zâmbet uşurat când puse mâna pe telefon şi i-l întinse.

- Mă aştept să-l sune şi Everly, dar se va bucura să afle şi de la tine.

Brad era în Maserati, conducând de la muncă înspre casă, cu ploaia biciuind în parbriz, când reuşi să dea de prietenul lui la telefon.

- Hei, Tony, ştii cât de mult apreciez că te ţii aşa de tare pe poziţie în treaba aia cu violul pentru mine. Eu n-am putut să gândesc limpede, atât de tulburat eram.

- Mă bucur mereu să-mi ajut un prieten când pot, spuse Tony.

- Bun, bine. Uite ce am nevoie acum să faci. încerc să ajung la o înţelegere care să mă scoată complet din mizeria aia cu copacul muribund al maică-sii. Acum trebuie să renunţăm complet la acuzaţii împotriva lui. Cred că şi-a învăţat lecţia, nu-i aşa?

- Zici să renunţăm la acuzaţii?

- Da, nu cred că are sens să mergem mai departe. întâlnire de viol? Asta chiar o fi pe bune? Da, sigur, la început m-am inflamat. Dar Juniper e bine acum. A plecat să stea cu mama ei şi cu bunicii. Toate-s bune. Băiatul s-a speriat şi vor urma, de asemenea, şi consecinţe - s-a ars, asta e sigur.

Ploaia se scurgea pe capota maşinii şi apoi pe lângă ferestre. Ştergătoarele patinau curat înainte şi înapoi, peste parbrizul neted. Era un bărbat dintr-o reclamă la Maserati, un căpitan al industriei, un căpitan al universului. Nu un căpitan; un rege.

- Băiatul ăla te-a atacat, zise Tony. A ameninţat-o pe Juniper cu un cuţit, a îmbătat-o, a târât-o într-o baracă întunecată - are nevoie ori să pledeze pentru ceva rezonabil, ori va fi pus în faţa unui juriu.

- Acum, spuse Brad, încă sigur pe planul său, lasă un pic meseria de procuror la o parte şi gândeşte-te la asta: dacă-l cruţi, ne scuteşti pe mine, pe Kevin şi Primăria de vreo jumătate de milion de dolari, asta fără cheltuielile de judecată.
Urmă o tăcere de un minut, timp în care Brad privi la ecranul maşinii, gândindu- se că se întrerupsese convorbirea. Dimpotrivă.

- Cum am ajuns eu procuror districtual? Brad reduse viteza să ia

un viraj şi răspunse:
- Păi cum adică? Ai fost un procuror al naibii de bun şi ai avut un discurs pe măsură. Votanţii te adoră.
- Asta cam aşa e. Acum ia în calcul asta: am un bărbat negru acuzat de răpire şi viol a unei minore albe, creştină excepţională şi virgină pe deasupra. Publicul îl vede ca pe o ameninţare pentru orice altă albă de aici. Dacă-l las să scape, se dezlănţuie iadul peste mine.
- Nu, nu e cazul, trebuie doar să spui că au apărut noi dovezi şi că nu era de fapt el şi că nu vrei să reţii un om nevinovat nici un minut în plus. Negrii te vor iubi pentru asta. Am să spun eu că m-am înşelat atunci când l-am identificat.
- Dar nu te-ai înşelat, nu-i aşa? Doar nu-mi spui că ai inventat toate astea. Fiindcă dacă ai impresia că poţi...
- Nu, la naiba, nu te-aş folosi în felul ăsta - dar nici nu vreau să-l pedepsesc mai departe, tu...
- Brad, îmi place de tine, zise Tony. Nu trişezi la golf şi ai contribuit la campania mea. Ne-am distrat bine împreună. Eşti un cetăţean de bază. Dar nu te poţi folosi
de poziţia mea ca să joci şah cu femeia aia care te dă în judecată, pe tine sau pe oricine altcineva. Clar? Nu-s pionul tău.
- Doamne, sigur că nu eşti. Doar că m-am gândit că din moment ce suntem amici...
- Poliţia mi-a înaintat plângerea ta, am evaluat-o - rapid, aşa cum m-ai rugat - şi bazat pe informaţiile primite, am depus acuzaţiile. încă sunt de părere că acestea stau în picioare şi am să primesc multe aprecieri de la oamenii potriviţi dacă îmi trec cazul ăsta pe lista de „victorii". Va trebui să-ţi rezolvi altfel procesul.
- Da, sigur, nici o problemă. Mulţumesc.

Când încheie convorbirea, viră în altă direcţie şi urcă din nou pe autostradă să-i dea viteză maşinii, să-şi descarce frustrarea şi să caute o altă cale de a îngropa pisica asta nenorocită. Nenorocitul de Tony! Să mai vadă el vreo contribuţie la următoarea campanie. Bătrânului Brad Whitman nu-i plăcea să se facă de baftă.Cari Harrington îi dădu lui Xavier veşti proaste. Xavier stătea la masa din bucătărie, uitându-se după posibile facultăţi la care ar mai fi putut să intre şi dându-i lui Valerie mesaje cu privire la planurile ei de peste weekend. în ziua următoare, ea şi Chris trebuiau să meargă în Chicago, la nunta fiicei lui, şi să facă din asta o mică vacanţă, însă acum, în timp ce ea era în mall să-şi caute rochie, începu să oscileze.
E aiurea din partea mea, ar trebui să anulez.
Aiurea ar fi să anulezi. Tastă încet, folosindu-şi doar arătătorul. O să mă descurc.

Urăsc rochiile astea. Alege odată una. Sigur te descurci cu atela?

Sar peste duş până te întorci.
Ultimul mesaj fu o glumă. Se putea descurca cu atela. Acum se putea descurca cu orice, deoarece (îşi zise el), sfârşitul coşmarului era iminent. Nu putea spune că avea în faţă un viitor luminos; deja pierduse prea multe. Totuşi, se întrevedea o rază de lumină acolo unde fusese doar beznă. Aşa gândi el până să-i sune telefonul.
Am vrea să oprim povestea aici. Am vrea să strigăm: „Xavier, nu răspunde la telefon", aşa cum faci atunci când te uiţi la un film horror. „Nu te duce să vezi ce zgomot vine din pivniţă; asta nu aduce nimic bun. Fugi."
Dar personajele se duc mereu să vadă. Mereu răspund la telefoane. Aşa le e scris. Oamenii nu pot acţiona împotriva firilor lor; dacă ar putea, n-ar mai intr

aîn asemenea necazuri, nu-i aşa?
(Greşit.)
- Hei, Cari, răspunse Xavier, ce s-a întâmplat?
- N-am loc în agendă să te văd până mâine, aşa că iartă-mă că fac asta prin telefon, însă nu mai pot aştepta: Am vorbit cu procurorul şi Whitman nu s-a ţinut de cuvânt. Nu ştiu dacă a minţit sau nu de la bun început cu promisiunea asta, sau dacă a vorbit prea devreme, sau dacă procurorul s-a răzgândit, sau ce altceva a mai fost. N-am reuşit să obţin un răspuns clar. Nu contează. Ne-am întors de unde am plecat.
Inima lui Xavier se opri, se împietri şi-i căzu direct în stomac.
- Cum ar fi putut să facă oferta asta dacă nu...
- Nu-ţi mai bate capul cu asta. Fă ce trebuie să faci şi hotărăşte-te dacă vrei să cădem la o înţelegere, asta dacă se poate, sau să mergem la proces, fiindcă dacă se ajunge la proces, trebuie să încep să mă pregătesc.
Nu.
Xavier era într-un puţ. Negru. întunecat. Adânc. Rece. Pereţii se strângeau în jurul lui, strivindu-l şi lăsându-l fără suflare.
- M-ai auzit? întrebă Harrington.
Pledoarie? Nu. Nu. Dacă pledezi vinovat atunci când nu eşti, renunţi la orice contează pentru tine. La mândrie. Integritate. Renunţi la libertatea ta. O întinzi pe tavă ca şi cum n-ar însemna ceva pentru tine, ca şi cum ei ar merita-o, ca şi cum eşti împăcat să mergi în lanţuri, ca un animal periculos. Ce viaţă bună să duci între gratii, împărţind celula de trei pe trei cu un ins pe care nu-l cunoşti şi pe care nici nu vrei să-l cunoşti? Cum să te împaci cu un dosar penal, care să te urmărească până la sfârşitul vieţii, chiar dacă te eliberează din puşcărie? Să pledezi vinovat când nu eşti e ca şi cum ai spune: „Uite, ia de aici stima mea de sine, că tot n-o s-o mai pot folosi vreodată". Dacă pledezi vinovat când nu eşti, laşi răul să învingă binele. Nu.
Proces? Bărbaţii de culoare n-au niciodată sorţi de izbândă. Un proces ar fi o
acţiune futilă, transformată-n circ. Ar însemna săptămâni întregi de nesomn, probleme cu nervii în fiecare zi, de speranţe şi frici în stomac (al lui şi al mamei sale) în vreme ce procurorul districtual ar ţine zilnic conferinţe cu presa, pline de apropouri despre cum trebuia dat un exemplu pentru „băieţii ca Xavier" fiindcă „violurile" erau o „criză naţională". Ar însemna mii şi mii de dolari cheltuiţi

pentru el, ca el să stea într-o sală de judecată, să fie analizat la sânge şi demonizat, să se spună minciuni şi să se ignore adevăruri, să fie disecat de viu pentru plăcerea albilor bogaţi care în urmă cu câteva decenii s-ar fi bucurat să-l vadă atârnând în şireang. Nu.
- Xavier? zise Harrington.
- Da, te-am auzit.
- Audierea preliminară e marţi. Am nevoie de un răspuns până luni dimineaţă, cel târziu.

Xavier se forţă din nou să vorbească.

- Am înţeles.

- Sunt pe fugă acum. Poţi să-l suni pe Everly? îmi pare rău pentru

asta, prietene.

- O s-o rezolvăm noi cumva. Xavier apăsă pe „închide".
„Ne declarăm dreptul nostru pe acest pământ de a fi oameni, fiinţe umane, de a fi respectaţi ca fiinţe umane, de a primi drepturi de fiinţe umane în această societate, pe acest pământ, în această zi, drepturi pe care dorim să le punem în aplicare prin orice mijloace vor fi necesare", spunea Malcolm X.
Xavier închise cartea şi o puse la loc pe raftul din biblioteca lui. Merse la computer şi deschise o pagină salvată de YouTube.
„Indiferent de culoarea pielii, pe toţi ne leagă o datorie morală să cerem ca toţi bărbaţii şi toate femeile care sunt supuşi legii să fie trataţi în mod egal şi just. Când structurile legii ne dezamăgesc, avem datoria morală să folosim fiecare
unealtă care ne stă la dispoziţie, să ne asigurăm că nedreptatea n-o să dăinuie", spunea Tom Holt-Alston.
Când Valerie ajunse acasă, Xavier era iarăşi aşezat la masa din bucătărie. Nu-l sunase pe Everly şi se prefăcu că Harrington nu-l sunase. Nu avusese timp să se gândească la lucruri. N-avea să mai aibă nevoie de Harrington, aşa că o întrebă pe mama lui:

- Şi, ai găsit rochie?

Ea puse o sacoşă de cumpărături pe masă.

- Da, dar tot cred că e mai bine să...
- Plănuieşti călătoria asta de luni întregi. Du-te. N-am nevoie de tine să stai pe acasă şi să mă dădăceşti.
- Şi ce-o să faci tot weekendul?
- O să citesc. O să mă uit la chestii. Ce fac de obicei când eşti acasă. Aşa că du- te, în regulă? Mă oboseşte să tot stai după mine.
- Zay...
- Dacă vrei adevărul, e jignitor. Nu mai am patru ani.
- Ai dreptate. îmi pare rău. Optsprezece ani am tot fost mama ta şi, vezi tu, nu-i aşa uşor să apăs butonul de oprire. Dar ai dreptate. O să merg cu Chris. O să mă distrez. O să fii în regulă aici. Şi eu o să mă întorc acasă luni seară. Totul va fi bine.

Capitolul 1

Xavier încuviinţă ca şi cum era mulţumit. Nu era, dar putea fi, dacă şi-ar fi păstrat convingerile cu aceeaşi tărie pe care o dovediseră atâţia bărbaţi şi femei înaintea lui, printre care şi părinţii săi. Acum putea vedea un singur drum spre genul de satisfacţie pe care şi-o dorea.Prinsă sub lupa familiei, aşa cum fusese în ultimele două săptămâni, Juniper se simţea complet epuizată. Mânca puţin şi dormea şi mai puţin. Ce se întâmpla cu Xavier? Cum decurseseră lucrurile când poliţia îl chestionase? îi primise oare biletul? încercase să dea de ea - sau era hotărât să n-o mai caute niciodată? Şi-l imagină spunându-şi: „Uită de ea, îţi aduce doar necazuri". îşi imagină că se bucura să scape de ea.
Adulţii (printre care Julia şi Lottie, care stătuseră cu ea două săptămâni, însă care acum trebuiau să se întoarcă pentru programările lui Lottie la doctor) fuseseră stricţi cu ea, refuzându-i accesul la orice telefon şi supraveghindu-i toate activităţile. De ce se temeau atât de tare? Oare se gândeau că plănuia să fugă în secret cu Zay, să se furişeze amândoi şi să plece în Montana sau pe undeva în inima ţării, ca să li se piardă urma pentru totdeauna? De parcă. Măcar de s-ar fi putut.
Nimeni nu-i spunea nimic în afară de ce bine îi făcea să fie acolo în natură, departe de tot stresul de acasă. Plimbări pe munte. Aer curat. Cascade. Păsări. Urşi.

- Ai trecut prin multe. Ai nevoie de o pauză. Doar mama îi zisese la

un moment dat:

- Nu-mi vorbi mie de dragoste. Nu te iubeşte cu adevărat, te-a folosit, Juni. Orice urmează să i se întâmple, o merită din plin.

Aşa că se lăsă pradă dezamăgirii. Internetül fără fir nu era o opţiune pe acolo, casa fiind ascunsă într-o vale, la doisprezece kilometri de orice semăna a civilizaţie. Aveau însă internet cu fir pe vechiul computer într-un ungher al bucătăriei, aşa că în toiul unei nopţi de la sfârşitul primei săptămâni, Juniper se furişă la parter să încerce să se conecteze, dar nu reuşi să spargă parola şi ecranulse blocă. în dimineaţa următoare, când coborî la micul dejun, toată lumea îi ţinu morală despre respectarea proprietăţii celuilalt, despre a minţi şi despre nevoia ei de a accepta adevăruri dificile despre ea şi despre Xavier. Cu toţii voiau ce era mai bine pentru ea, de ce nu putea să înţeleagă asta?

- Ceea ce ar fi mai bine pentru mine e să-mi spuneţi ce se întâmplă

cu Xavier!

- Spune-i, zise Lily de la masa unde mânca Froot Loops[26] din cutie.

- E bine, o informă Julia. E acasă şi-şi vede de treburi. *-Mama.*

Spune-mi sincer, are necazuri?

- Sistemul juridic îşi face treaba.

- Şi asta ce ar trebui să însemne?

- Da, ce înseamnă, întrebă şi Lily.
- Scumpa mea, îi spuse bunicul lui Juniper, e greu să acceptăm că pe lume există ticăloşi care-i maltratează pe alţii, pentru a-şi servi propriile interese. înţelegem cum te simţi. E un adevăr neplăcut. Am fi vrut să te putem feri de asta.
- Dar te putem feri să nu-ţi înrăutăţeşti situaţia, zise Julia. Te protejăm.
- Bun, deci întrunirea asta e un mare festival de iubire pentru mine şi bunăstarea mea. Grozav!

- Te iubesc, zise Lily.

- O să ne mulţumeşti într-o...

- Scuteşte-mă, îi spuse Juniper ieşind din bucătărie pe uşa din spate. Azi însă, avea să ia o pauză.

- Aşadar, eşti sigură că nu vrei să mergi cu noi la Dollywood? întrebă Katie Whitman, bunica lui Juniper, în prima dimineaţă după ce Julia şi Lottie se întoarseră acasă. Mergem în parcul acvatic. Lily s-ar bucura enorm dacă ai veni.

- Nu, mersi, zise Juniper.

Fusese deja o dată în decursul acestei vizite şi voia să petreacă un pic de timp singură. Singura parte bună a acestei şederi era faptul că apuca să petreacă timp în natură, prin păduri şi pe câmpuri.

- Şi ce-o să faci azi? întrebă Katie.

- Presupun că ceea ce fac de obicei. îl ajut pe bunicul, dacă are nevoie. Sau mă duc la plimbare. încă n-am găsit violeta sălbatică pe care am văzut-o în ghid.

- Are programare la dentist în după-amiaza asta - obturaţie de canal, sărmanul. Ştii că va trebui să mergi cu el.

- E în regulă, zise Juniper deşi se gândi că era ridicol. Apoi îi veni un gând. Nu e nici o problemă. Pot să citesc cât stă el acolo.

- în regulă. Ei bine, mai avem ceva salată de macaroane şi nişte suc de struguri, dacă vrei.

- Mulţumesc.

Katie o privi cu compasiune.

- Rezistă, fată dragă. Totul se va întoarce la normal în curând.

- Sigur, zise Juniper.

Normalul era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum.

- Eşti în regulă să aştepţi? o întrebă bunicul când fu chemat în cabinet. Juniper ridică cartea pe care o cumpărase.

- Bun. N-ar trebui să dureze prea mult. Poate o jumătate de oră.

Stătu cu cartea în faţă preţ de cinci minute, apoi se ridică şi-i zise recepţionerei:

- Trebuie să merg la toaletă. îşi apăsă mâna de burtă şi mimă disconfortul.

- Sigur, scumpo. Ieşi pe uşă şi apoi după colţ, în holul din dreapta. Ai nevoie de ceva?

Juniper zâmbi compătimitor.

- Nu, mulţumesc. Probabil e doar ceva ce am mâncat.

Ieşi din birou pe uşa principală, spre stradă. Biblioteca era în susul străzii, aşa că o despărţea doar o scurtă plimbare de locul unde putea afla nişte informaţii.

în bibliotecă găsi un computer disponibil, se aşeză şi tastă „Xavier Alston-Holt" şi apoi păli pe măsură ce începu să citească mai departe. Dădu click după click şi citi, durerea din stomac devenindu-i acum reală...

Arestat pentru atac, răpire şi viol. Iar tribunalul opiniei publice deja îl judecase şi-l condamnase, gata să-l spânzure. El fusese, de fapt, cel asaltat. „O glumă" spuneau ştirile. Criminalii încă umblau liberi, însă publicul nu avea motive să se teamă de alte atacuri.

Tony Evans, procurorul, era citat spunând: „Statul va face tot ce-i stă în putinţă pentru tânăra victimă, pentru a se asigura că i se va face dreptate".

O fotografie a lui Xavier la audierea preliminară: salopeta portocalie mult prea mică. Cătuşele. Expresia lui de teroare epuizată. Risca douăzeci şi cinci de ani de închisoare, poate mai mult. Şi statutul de agresor sexual pe viaţă.

Juniper se holbă la ecran. Nu era de mirare că o ţinuseră încuiată. îl voiau în închisoare. Brad, mama ei, Lottie, bunicii Whitman - cu toţii voiau acelaşi lucru. Credeau că el era un gunoi şi ea ce era? O păpuşă mică şi preţioasă, un înger, Juni-pura. Sub nici o formă ea nu putea, în puritatea ei absolută, să-şi dea seama ce şmecher era Xavier. Mai bine s-o protejeze de propria ei fire delicată, s-o ţină izolată. Probabil că plănuiau să o lase acolo cât timp ar fi fost necesar ca Xavier să fie închis. Erau atât de prinşi în iluziile lor că ar fi fost în stare să-l trimită la puşcărie pentru decade.

- Aşa ceva nu se poate, murmură ea uimită. O femeie de alături

zise:
- Ce? Şi al tău merge încet? Avem nevoie de fibra de la Google. De aia plătesc

taxe.

- Sigur, zise Juniper, gândindu-se la următoarea ei mutare.

După un minut căută un număr de telefon şi-l scrise, apoi merse la

recepţie.

- E pe aici vreun telefon pe care să-l pot folosi? Bibliotecarul îi

aruncă o privire sceptică:

- N-ai telefon?

- S-a stricat. Vă rog, e o urgenţă.

- Vrei să suni la 112? întrebă el, întinzându-se după un telefon de

alături. Juniper clătină din cap.
- Nu genul ăsta de urgenţă. Un prieten are un mare necaz şi trebuie să anunţ pe cineva.
- Ah, uite aici, zise el, conducând-o pe Juniper către un mic birou cu pereţi din sticlă, lăsând-o acolo şi închizând uşa la ieşire. Mâna îi tremură când telefonă la biroul procurorului. După ce-i răspunse un funcţionar, ea zise:
- Pot vorbi cu domnul Evans? Mă numesc Juniper Whitman. Mă ştie. E urgent.
- Domnişoară Whitman, îmi pare rău, domnul Evans nu e disponibil pentru moment şi va fi la tribunal toată după-amiaza. Puteţi să-mi lăsaţi un număr ca să vă sune înapoi mâine?
- Unde e? Pot să-l sun pe mobil?
- Nu, aşa cum am zis, va fi la tribunal...
- Dar unde e acum? Poate pot să-i vorbesc măcar o secundă? Nu pot să aştept să mă sune înapoi, nu voi mai avea acces la telefon

după aceea, am doar trei minute la dispoziţie. Nu glumesc. E o urgenţă.
- Haideţi să vă pun apelul în aşteptare pentru un moment, ce ziceţi?
Momentul se transformă într-un minut, apoi în două. începu să deseneze pe marginile unui calendar de birou, cu reclame locale. De la biroul de informaţii, bibliotecarul aruncă o privire către Juniper cu sprâncenele ridicate. Ea-i zise că e totul în regulă şi-i zâmbi cu jumătate de gură.
- Juniper? se auzi o voce în telefon. Tony Evans aici. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?
într-o rafală de cuvinte îi zise:
- Trebuie să opriţi asta, toată nebunia asta despre Xavier, toate acuzaţiile. Nu sunt adevărate. Nu m-a răpit şi nici nu m-a violat, în regulă? Le-am spus tuturor că nu a fost aşa, însă, evident, nimeni nu mă crede. Adică da, el şi Brad s-au luat la bătaie, dar n-a fost nimic serios, iar Brad nu a fost rănit. Nu am fost violată. N-a fost nici măcar o întâlnire în scop de viol. A fost sută la sută consimţit. Trebuie să-l lăsaţi în pace, în regulă?
- Hei, hei, mai încet, pari foarte supărată.
- Sunt. Totul e atât de greşit! De abia ce am descoperit că lucrurile au scăpat mult de sub control. M-am gândit că atunci când am zis că nu a fost viol, n-avea să se întâmple nimic rău.
- Brad te-a pus să faci asta?
- Nu. Nu l-am văzut de când...
- Brad nu ţi-a oferit nimic în schimb ca tu să dai telefonul ăsta? Un stimulent mic? Poate o vacanţă la Paris? Acum toate fetele vor să meargă acolo. E un preţ mic pentru el dacă economiseşte o sută de mii de dolari.
Juniper se încruntă nedumerită.
- Nu înţeleg despre ce vorbiţi. Un stimulent? Cum...
- Acuzatul, atunci. A ajuns la tine şi te presează sau te ameninţă. Eşti în pericol acum?
- *Nu, sunt bine..*
- Asta îmi sună a şmecherie pusă la cale de Brad, n-am să te mint - şi dacă aşa e, atunci ai face mai bine să-mi spui acum. N-ai să păţeşti nimic, îţi promit. O să am grijă de asta.
- Brad nici nu ştie că vă sun. Vă spun doar că Zay e nevinovat, în regulă? O spun. Eu, presupusa victimă, vă spun asta direct.

- OK, te-am auzit foarte bine. însă încerc să mă lămuresc de ce anume o spui.
- Tocmai v-am zis! E nevinovat.
- în regulă, hai să derulăm cu un minut în urmă. Tocmai ce te-ai hotărât azi, din senin, că trebuie să mă suni şi să declari că băiatul e nevinovat şi vrei ca eu să accept că faci toate astea din proprie voinţă.
-Da.
- Şi că acum nu eşti în nici un pericol.
- Nu, nu sunt în nici unul. V-aş fi sunat mai devreme, dar nu am ştiut - adică nimeni nu mi-a zis nimic. Deci acum puteţi să-l lăsaţi în pace, în regulă?
- Nu ai primit la schimb nici un stimulent, nu ai fost ameninţată de nimeni, nu ţi s-a făcut nici un rău.
- Da, aşa e. Doamne Dumnezeule! Acum renunţaţi la acuzaţii?
- Aşadar, Juniper, sunt sceptic, dar să zicem de dragul discuţiei că eşti sinceră. Uite cum stau lucrurile: eşti o fată de şaptesprezece ani care a trecut printr-o traumă. La eveniment a fost martor tatăl tău vitreg, care a intervenit să-l oprească şi...
- Nu, vedeţi, ceea ce încerc să spun e că...
- Stai puţin, lasă-mă să termin. Orice motivaţie ai avea azi, iar acum am să te cred pe cuvânt că nu ai fost constrânsă - situaţia rămâne aceeaşi ca în ziua când s-a întocmit raportul şi e de datoria statului să se ocupe de asta. Nu vreau să par condescendent când spun asta, dar în ochii legii eşti tot o copilă, o minoră.
Există motive întemeiate pentru care minorii n-au drept de vot; perspectiva ta e acum mioapă - nici nu poate fi altfel şi asta nu e vina ta. Şi spun că în privinţa asta, chiar este. în vreme ce eu am tot avut de-a face cu infractori, de mai multă vreme decât trăieşti tu pe lume. Vezi tu, Brad vrea ca eu să-i fac pe plac şi tu vrei ca toate necazurile astea să dispară - ei bine, înţeleg şi e neplăcut şi tu îţi faci griji pentru Domnul Aparent De Treabă, însă atunci când vei avea o perspectivă mai realistă, îţi vei da seama că nu vrei ca el să le facă asta şi altor fete şi nici tu nu vrei.
Deşi tonul patern impunea distanţă, Juniper realiză că avea totuşi şi ea ceva putere şi zise:
- Cu tot respectul, domnule Evans, aţi înţeles situaţia complet greşit şi n-am să fiu parte din asta şi nimeni nu mă poate forţa - iar fără mine, nu aveţi un caz.

- Vezi tu, nu aşa stau lucrurile. Faptul că te împotriveşti nu face altceva decât să- mi valideze teoria. Cred că am dreptate în toate astea şi voi putea să le demonstrez în faţa unui juriu. Aşa cum i-am zis şi lui Brad: lucrez doar cu dovezile şi am să-mi fac treaba pentru care cetăţenii m-au ales.
Juniper voia să ţipe. Cât de îngâmfat era! Cât de ipocrit!
- Nu sunt un copil idiot care nu ştie ce gândeşte, spuse în lacrimi. Eu sunt cea implicată în relaţie. Pot să-mi dau seama dacă am fost sau nu manipulată. Xavier n-a greşit cu absolut nimic.
- Atunci n-are de ce să se teamă de juriu şi va triumfa. Haide, nu plânge. Aşa se face dreptate în ţara asta. Dacă va alege să meargă la proces, o să aibă parte de o audiere cinstită, bazată pe dovezi şi pe legea districtului. Şi acum, voi fi mai mult decât încântat să te pun în legătură cu un avocat care să te ajute în această situaţie dificilă - pot să-l rog pe asistentul meu să discute cu mama ta. îmi pare rău, dar trebuie să plec. O să fii bine? Ai nevoie de ajutor acum? Pot să rog pe cineva să vorbească cu tine...
- Nu, zise Juniper.
Trânti telefonul şi fu pe cale să plece din birou când îşi aminti de o reclamă de pe calendarul de birou: Taxiul lui Tim. După un minut de gândire, sună.
Când închise şi se ridică să plece, văzu că la recepţie se adunase un mic grup de
oameni care o priveau cu îngrijorare.
- Scuze, sunt bine, le spuse. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.
Ieşi rapid din sală, îndreptându-se nu spre cabinetul dentistului, ci spre colţ, unde avea să ia un taxi spre Knoxville, ce avea s-o ducă până la cea mai apropiată staţie de autocare. Poate că nu avea telefonul, maşina sau ajutorul unei singure persoane, dar avea cartea de credit pe care mama ei i-o dăduse cu mult timp în urmă pentru situaţii de urgenţă şi acela era un început. Era disperată să-l vadă pe Xavier. Se întorcea acasă. Taximetristul îi zise că o putea duce până în Knoxville, dar dacă planul ei era să prindă un autocar, atunci azi avea ghinion.
- Următorul pleacă mâine, pe la şase şi jumătate dimineaţa.
- Serios? Juniper închise ochii un moment, încercând să se adune. Bine, atunci lăsaţi-mă la un hotel lângă staţie.
Când ajunse acolo şi se cază, folosi telefonul din cameră să o sune pe mama ei, care în primul rând o admonestă pentru că-şi

îngrijorase bunicii şi pentru cât de lipsită de consideraţie fusese să plece aşa şi că mai bine ar fi făcut să se întoarcă şi să revină...
- OK, în regulă, o întrerupse Juniper pe Julia şi apoi continuă: Doar ascultă-mă un minut, vrei? îi relată conversaţia avută cu Tony Evans, apoi zise: Orice ai crede despre Xavier, nu mai contează acum. Brad a făcut ceva dubios - nu ştiu ce anume exact, dar poate poţi să afli?
Juniper încă încerca să pună lucrurile cap la cap: Brad venind în parc; reacţia lui când îi prinsese în fapt; insistenţa lui să implice poliţia şi apoi să o scoată din oraş... şi acum Tony Evans credea că Brad voia ca ea să intervină pentru el? Ceea ce trebuia să însemne că Brad sesizase un mare avantaj pentru el în faptul că voia ca Tony să renunţe la acuzaţii. Probabil că se gândise la asta de când îi găsise în baracă.
- Stai, zise Juniper. Cred... Vezi dacă-ţi recunoaşte asta. Cred că voia să cadă cumva la învoială cu mama lui Xavier. Din moment ce ea îl dă în judecată.
- Cum vine asta?
- Nu ştiu. Dar pun pariu că voia ca ea să renunţe la proces în schimbul acestui
mare „favor" pe care i-l făcea ei, din moment ce Tony e prietenul lui şi aşa mai departe.
Brad care încerca să facă pe eroul, el cauza tuturor necazurilor. Ar fi vrut ca el să reuşească.
- Nu-mi pot imagina... începu Julia. O să vorbesc cu el. Dar întoarce-te la bunici până rezolv eu asta.
- Nu, n-am s-o fac.
- Juniper, ştiu că eşti supărată, dar nu vreau să ştiu că eşti singură în autocar...
- Nasol. M-am săturat să mă manipulaţi cu toţii. Cu toţii sunteţi nişte rasişti. Sunteţi gata să lăsaţi un om nevinovat să meargă la închisoare. De ce v-aş asculta?
Julia nu răspunse pe moment. Juniper aşteptă până când mama ei vorbi din nou.
- Nu e vorba de faptul că sunt rasistă. Sunt mamă. Şi până nu vei avea şi tu...
Juniper închise. Cu telefonul în mână, acum putea să o sune pe Pepper. Putea să- 1 sune şi pe Xavier. Doar că nu le ştia numerele de telefon şi chiar dacă l-ar fi ştiut pe al lui Xavier, ar fi sunat doar ca să afle că numărul apelat fusese deconectat.

Mâine. Mâine avea să facă o călătorie îndelungată să-i spună mamei sale totul - cum Brad, cu sărutul şi dorinţa lui, le trădase pe amândouă. Indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis Brad - sau Julia, Tony Evans sau oricine - avea să facă publică partea ei de poveste, aşa că Julia ar fi făcut mai bine să se pregătească.
Juniper avea să-i ceară ajutorul lui Pepper - de fapt, avea să coboare acum în centrul de afaceri al hotelului şi să-i trimită un mail lui Pepper, folosind conturile şcolii, s-o pună la treabă de pe acum. Se puteau folosi de reţelele sociale să treacă complet de controlul adulţilor, să împrăştie adevărul în lume, să pună astfel nişte presiune pe Tony Evans. Avea să meargă? Trebuia să aibă oarece efect, corect?

Mâine avea să-l poată vedea pe Xavier. Mâine era atât de departe.Găsi centrul de afaceri, compuse e-mailul, îi spuse lui Pepper să o sune pe numărul de la hotel, dacă vedea mesajul la timp; îşi cumpără iaurt şi o sticlă de lapte cu ciocolată, plus un mix de cereale pentru călătoria de a doua zi. Apoi, epuizată şi cu inima împovărată, se întoarse în camera ei, făcu un duş şi se îngropă sub cearceafuri să doarmă preţ de zece ore agitate, visele ei fiind un amestec de acţiuni neproductive şi eforturi deşarte şi o reprezentaţie la şcoala de duminică în care se visă pe scenă, gata de cântat şi făcând pe ea în faţa tuturor.
Rosa Morton, octogenara care locuia vizavi de soţii Whitman, ne spuse că ei se certaseră în seara respectivă. Stătuse afară, în curtea din spate, udându-şi roşiile, deoarece furtunile care o zi întreagă ameninţaseră să vină nu reuşiseră să aducă mai mult de câteva picături de ploaie. Soţii Whitman erau în garajul lor, unde Brad era ocupat să-şi dea cu ceară maşina lui ţipătoare.
- Am vorbit cu el acum nici zece minute. Despre cum îi place lui să-şi dea cu ceară maşina când are timp - a zis în glumă că-i place să aibă grijă de maşina lui cu aceeaşi afecţiune pe care o merită orice femeie.
Rosa nu putuse să audă tot ce el şi Julia îşi spuseseră, din pricina muzicii date tare de el, însă ştia că se certau pe ceva.
Ei bine, se întâmpla că Julia Whitman, care încă nu ştia întreaga amploare a înşelăciunilor lui Brad, înţelese suficient cât să-şi dea seama că nu era deloc încântată de faptul că soţul ei se juca cu bunăstarea fiicei lor, încercând să obţină un avantaj asupra lui Valerie Alston-Holt. Nici nu mai ştia ce să creadă despre Xavier; poate că în definitiv nu era chiar „şmecherul" pe care-l crezuseră cu toţii.
Poate că Brad era cel viclean. Poate că ea fusese cea manipulată. De cum se strecură acest gând în mintea ei, Julia îl îndepărtă, respingându-l. Brad nu putea fi atât de rău, fiindcă de-ar fi fost, atunci ea cum era?
Cât timp Juniper stătuse la telefon cu Julia, Xavier se plimba printr-un fost depozit de trabucuri. Acum clădirea găzduia raioane lungi cu tarabe, în faţa cărora erau postate mese pe care erau expuse ca bomboanele toate soiurile de arme de foc şi cuţite pentru proprietarii paranoici, pentru coloniştii protectori, pentru dependenţii de violenţă cărora le plăcea să colecţioneze şi să se

Capitolul 2

prefacă. Şi oamenii rezonabili cumpără arme, de asemenea; înţelegem asta. însă acest gen de spectacole nu atrag vânătorii ocazionali de weekend sau indivizii în căutarea unor arme eficiente de autoapărare, care sunt dispuşi să treacă prin tot dansul şi antrenamentul necesare ca să devină proprietari responsabili de arme. Unii oameni care se duc la show-uri cu arme sunt furioşi. Unii se simt deznădăjduiţi. Se simt lipsiţi de putere, neajutoraţi şi caută să repare orice i-ar fi distrus. Unii au flăcări în stomac, o misiune de îndeplinit.
Xavier, care nu era tocmai speriat să fie acolo, dar nici încrezător, trecu printre raioane, cugetând la planurile sale mai bine de douăzeci de minute. Ştia că trebuia să facă asta, în felul ăsta, acum sau n-avea să mai apuce altă ocazie. Totuşi, acum că era acolo, se simţea agitat şi deplasat. în evidenţă. într-un final, se apropie de o masă şi-l întrebă pe tânărul postat acolo:
- Şi ce ar trebui să fac dacă aş vrea să cumpăr o armă de la tine?
- Pistol sau puşcă? întrebă tânărul, care nu era cu mult mai mare ca Xavier.
- E vreo diferenţă? Evident, nu referitor la arme. Ci la ce trebuie să faci ca să cumperi una.
Băiatul părea că se abţine să nu-i râdă-n faţă.
- Dacă vrei să cumperi un pistol, trebuie să-mi arăţi un permis şi un act de identitate.
- însă nu e valabil şi pentru celălalt tip de armă? întrebă Xavier şi tânărul aprobă.

- Bun, atunci una din alea caut.

- Ei bine, te uiţi la ele.

Cu mâna lui zdravănă, Xavier apucă o puşcă mică.

- Asta ce preţ are?
- Asta de aici? E un Ruger Mini-15, semiautomată. Pentru asta ai nevoie de o rezervă de douăzeci sau de cinci cartuşe, deşi de ce să vrei doar cinci când poţi avea douăzeci e o întrebare fără sens. însă dacă vrei rezerve mai mari de douăzeci, îl am pe vărul lui aici...

- Nu, douăzeci ajung. Cât?

- O sută cincizeci. Omul se chiorî la el. Hei, nu cumva te-am văzut

la ştiri? Lui Xavier îi crescu pulsul.

-La ştiri? întrebă pe cât de firesc posibil. De ce să apar?
- Nu ştiu... că ai salvat un copil de la înec sau ceva. Dar sigur nu te-am văzut că altfel ai fi zis ceva de genul: „Da, m-ai văzut".
- Da, nu. Trebuie că a fost cineva care arată ca mine. Ai zis o sută cincizeci. în asta intră şi muniţia?

- Nu, pe aia o plăteşti separat. Câtă vrei? -O... cutie?

- O cutie de Remington 223. S-a făcut.

- E OK să plătesc cu cartea de credit?

- Banii-s bani.

Capitolul 1

Xavier nu mai ceru şi lămuriri despre cum să încarce sau să tragă cu arma. Pentru asta exista internetül, nu-i aşa?Brad îşi părăsi casa albă şi strălucitoare la ora obişnuită, scoţând cu spatele Maserati-ul din garaj şi intrând pe alee când soarele era încă bine sub linia copacilor.
Motorul toarse politicos în vreme ce el traversă cu uşurinţă cartierul. La ora aceea atât de matinală, nu era trafic pe străzi şi doar puţin pe autostradă. Asta-i oferi şansa că calce pedala. Iubea mârâitul motorului, periculos şi controlat deopotrivă. La fel ca şi el, îi plăcea lui să creadă.
Deşi din când în când se mai împiedica, desigur. Era în natura riscului. De exemplu, Tony îi stricase socotelile şi-l făcuse să pice de prost în faţa propriului avocat şi în ochii lui Valerie Alston-Holt şi ai băiatului ei; acum probabil că toţi îl credeau vreun tâmpit. însă jocul nu se terminase. încă mai căuta o altă abordare. Avea să formuleze o nouă strategie. Mereu făcea asta.
Cât despre Julia, care era furioasă pe el - ei bine, asta era o pagubă colaterală. Sincer vorbind, era surprins că-l crezuse atât de uşor şi pentru atâta vreme. Avea să se liniştească odată ce Juniper se întorcea acasă. Accidentul avea să fie benefic pentru legătura dintre mamă şi fiică şi cu mult înainte ca totul să sară în aer. Julia ştia că nu putea muşca prea tare mâna care o hrănea.
în mod sigur la asta se gândea Brad Whitman când parcă pe locul lui la Whitman CVAC şi ieşi din maşină. Era foarte prins în jocul pe care îl juca. Cum să-i iasă pasienţa şi de data asta. Cum să se facă voia lui, ca de obicei. Nu-l observă pe tânărul care parcă peste stradă.

Imaginează-ţi-l pe Xavier stând acolo, cu puşca peste capota vechii lui Honde, folosindu-se de capotă să-şi proptească arma. Mâna lui stângă prinsă-n atelă ţipă la el. Ţine degetul arătător pe trăgaci. Se uită prin cătare. Se uită cum Braddeschide portiera lucioasă a Maserati-ului şi coboară din maşină.
Nu-i place să fie acolo. Nu simte nici o bucurie. Totuşi, stă la colţ, şi Brad Whitman e individul care l-a pus acolo, care l-a pus să înfrunte nu sistem care deja avea o părere formată şi care doar pretinde să ofere prezumţia de inocenţă.
Tinerii care sunt nevinovaţi de crima pentru care sunt trimişi la închisoare fac parte dintr-o categorie specială. Sunt prea tineri să fie hârşâiţi şi întăriţi de viaţă. N-au nici o abilitate de supravieţuire în puşcărie, unde tovarăşii lor sunt criminali veritabili. îşi pierd încrederea în autorităţi. îşi pierd credinţa. Fuseseră ciomăgiţi de nedreptăţi şi îndoiţi de corecţie. îşi pierd credinţa. N-au parte de respectul bărbaţilor căliţi, care vor ca ei să înceteze să se mai smiorcăie pentru inocenţa lor, care nu-i respectă fiindcă nu au fost suficient de bărbaţi să facă ceea ce n-au făcut. Aşadar, dacă mergi la puşcărie, să fie cu un motiv întemeiat.
Totuşi, Xavier nu va merge la puşcărie. Se gândise la asta - desigur că o făcuse, altfel n-ar fi stat acolo, cu degetul pe trăgaciul rece de oţel, cu încrederea înfricoşată a unui proaspăt soldat. Chiar şi de-ar fi fost vinovat, tot n-ar fi supravieţuit încarcerării. Micuţa celulă la comun, unde nu există intimitate pentru nimic, nici măcar pentru gânduri. Neputinţa de a cânta - asta l-ar omorî mai mult ca orice, de fapt, deja îl omora, în suflet, nu în fapt.
Absenţa adevăratului întuneric, în care să se poată odihni. Absenţa tăcerii. Barajul constant al conversaţiilor grosolane. Mirosurile trupeşti. Mirosurile de curăţenie. Neputinţa de a mânca atunci când poftești, neputinţa de a-ţi prepara propria mâncare, de a servi un snack, de a ieşi să-ţi cumperi tacos. Neputinţa de a ieşi oriunde, de a petrece timp cu prietenii, de a vedea cum soarele răsare sau apune. Faptul că totul e la fel. Munca inutilă de a spăla rufe sau a şterge podele sau de a spăla vase ani şi ani de-a rândul, dar asta fiindcă n-ai nimic de câştigat făcând-o aşa cum o făceai afară, ca atunci când ai fi ajuns acasă la o fată pe care o iubeşti.
Nu mai speră la asta. După cum vede el lucrurile, Juniper şi-a redus pierderile. Situaţia ei nu e una bună, ştie asta. Nu se aşteaptă ca ea să-şi rişte gâtul pentru el, dincolo de ceea ce a făcut

deja. Există consecinţe pe care poate ea nu e în stare să le înfrunte. Deşi şi-ar dori ca ea să o facă, deşi asta nu ar schimba cu nimic lucrurile.
Dar chiar dacă-l mai iubeşte, la ce i-ar mai fi el de folos? Acum nu-i poate fi nimănui de folos, nici măcar lui însuşi.
Xavier ţinteşte. Primul glonţ loveşte Maserati-ul, spărgând parbrizul. Al doilea capota. Al treilea îl loveşte pe Brad Whitman în umăr, şi-l trânteşte cât colo. Al patrulea - o ţintă norocoasă, din moment ce trăgătorul e instruit şi de abia ce poate să se uite prin cătare şi să apese pe trăgaci plin de speranţă - îl nimereşte pe Brad în spate şi-i intră direct în aortă, străpungând-o cu precizie în drumul său prin corp şi apoi ieşind din acesta.
în acest moment al dimineţii, nu mai e nimeni în parcul industrial. Câţiva oameni aflaţi la distanţă aud focul de armă. Nimeni nu e într-atât de aproape cât să se îngrijoreze. Când se face linişte, îşi reiau activităţile lor matinale, încrezători că orice s-ar fi întâmplat - chiar dacă se trăseseră focuri de armă - cineva din apropiere avea să gestioneze problema. Nu e nevoie să se implice.
Xavier îl urmăreşte pe Brad câteva minute, să se asigure că avea să facă ce-şi propusese. Inima îi bate până-n timpane. Dar una e să plănuieşti ceva, alta e s-o faci, iar aceste două noţiuni nu sunt atât de similare pe cât crezuse. Fapta e incredibil de satisfăcătoare. Minunat de oribilă. Zgomotul din urechile lui e ritmul unei orchestre care interpretează acompaniamentul unei arii frumoase şi tragice, o lamentaţie despre cum lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple aşa şi totul trebuiau să se întâmple aşa.
Când succesul îi pare asigurat, Xavier îşi pune puşca-n portbagaj şi intră în maşină. Conduce cu viteza legală în vreme ce Brad zace lângă maşina lui sport de 160 000 de dolari sângerând - dar nu pe atât de copios pe cât ar crede unii, deoarece principala arteră a inimii e perforată, iar sângele pe care inima-l forţează să intre prin respectiva arteră, în ultimele ei contracţii inutile, se revarsă în cavitatea toracică, unde sângele are destul spaţiu să intre.
E oare Brad Whitman mort în punctul ăsta? Cel mai probabil. Şi dacă nu este, cu siguranţă va fi atunci când angajata lui, Brenda, vine la şapte şi-l găseşte.
Poate că mai are un minut, poate mai multe, de durere cumplită, pe lângă teribila revelaţie că a fost cumva depăşit de situaţie şi că acesta e umilitorul lui sfârşit. Aşa speră Xavier.

Dar nu, lucrurile nu se întâmplară aşa. Cât Xavier stătu în maşină, urmărindu-1
pe Brad, se gândi la tot planul în detaliu, de la un capăt la altul şi se văzu aşa cum canalele de ştiri aveau să-l vadă, dacă ar fi comis fapta: încă un golan violator negru făcând ce fac golanii, corect? N-ar fi spus: „Iată un tânăr care a fost pus la zid, un produs al nedreptăţii noastre instituţionalizate şi culturale, care căutase doar să pună în aplicare dreptatea adevărată, căci în locul acesteia, o alta nu va mai exista".
Aceea era fantezia pe care şi-o alimentase şi de l-ar fi executat pe Brad Whitman n-ar fi făcut decât să creeze o versiune a lui însuşi despre care cu toţii îşi doreau cu disperare să creadă că era adevărată. N-ar fi contat ce motive avea. N-ar fi contat că acţiunile lor îl creaseră. Singurul lucru pe care toţi l-ar fi spus şi l-ar fi auzit ar fi fost că era un criminal. Ceea ce nu avea să devină.
Porni maşina şi conduse spre cealaltă destinaţie a sa, în vreme ce, în parcul industrial, Brad îşi continuă drumul spre clădire.
Când Xavier opri la stopul dintr-o intersecţie goală, un obiect prins la baza parbrizului îi atrase atenţia. O pungă din plastic îndesată în vârful capotei maşinii sale, aproape ascunsă sub o crenguţă de pin. Ieşi, recuperă punguţa şi scoase din ea biletul împăturit.
Zay: în sfârşit am ajuns acasă după episodul din parc şi acum părinţii mă forţează să plec la bunici, în Tennessee. N-am telefon, nici computer; aşa că pot doar să-ţi scriu biletul ăsta. încearcă să mă convingă că tu m-ai manipulat şi că tot ce s-a întâmplat azi a fost o întâlnire în scop de viol. Vreau să cred că mă iubeşti, deşi n-ai spus-o niciodată propriu-zis. Dacă aşa e, atunci vreau să ştii că şi eu te iubesc şi cumva toate astea vor fi fost doar un vis urât pe care-l vom lăsa în urmă. Ceva ce ne vom povesti unul altuia în timp ce ne îndreptăm spre San Francisco în camionul nostru cu mâncare, da? îl iubesc pe Zay pe care l-am cunoscut şi bănuiesc că asta-i tot ce pot spune până o să ne întâlnim din nou.
Juniper
Ei bine, da. Asta explica multe.
Cuvintele lui Juniper îi încălziră inima lui Xavier, în timp ce acesta conduse cu viteze legală tot drumul până în parcul public, aşa cum plănuise. Aceste cuvinte îl linişteau şi îi dădeau putere. Chiar şi o umbră de fericire. îl iubea. Nu-i greşise cu nimic.

în dimineaţa aceasta, parcul de stat era plin de căprioare, păsări, ratoni şi vulpi, unele creaturi de abia trezindu-se, iar altele încheindu-şi rondul de noapte, cocoţându-se înapoi în vizuini sau cuiburi sau strecurându-se în crânguri umbroase, afundându-şi ciocurile şi ochii sub aripi. Pe frunze se scurgea umezeala nopţii, picăturile devenind asemenea diamantelor căzătoare, odată prinse în lumina soarelui. Era un loc încărcat de pace şi frumuseţe.
Aşa arăta seninătatea. Xavier conduse şi parcă în acelaşi loc în care lăsase maşina ultima dată când fusese acolo. înghiţi o pastilă de Vicodin, apoi luă puşca, telefonul şi un caiet cu el în baracă şi se aşeză pe podeaua unde el şi Juniper întinseseră pătura în ziua respectivă.
Ce se alesese oare de pătură? Era în Land Roverul lui Juniper? în dulapul cu dovezi al poliţiei, alături de cuţitul lui şi de sticla de vin? Dovezi. Avusese loc o crimă, într-adevăr.
Podeaua din lemn era rece şi netezită de vizitele atâtor amatori de picnic şi drumeţii. Xavier îşi trecu mâinile peste stinghii şi se gândi la cum el şi Juniper stătuseră acolo, mâncaseră şi râseseră, amândoi uşor îmbătaţi de vin şi aşteptare.
Se gândi la cum crezuseră că aveau toate răspunsurile cu privire la viitorul lor şi că trebuiau doar să aştepte ca timpul să treacă pentru a-l prinde. Se gândi la felul cum Juniper îl trăsese aproape de ea. La cât de emoţionat fusese să facă din această experienţă una frumoasă pentru ea. Cât de stânjenitor, dar totodată cât de frumos fusese atunci când îşi potriviseră trupurile împreună. Cum o privise în ochi şi simţise... totul.

Capitolul 1

Acel moment pe care îl păstra în minte.Poliţiştii găsiră biletul lui Xavier în baracă, alături de indicaţiile unde să-i caute trupul. Lângă bilet era telefonul lui. închisese setările de siguranţă ale telefonului pentru a-i fi mai uşor lui Valerie să urmărească mesajul video pe care-l înregistrase, împreună cu un scurt cântec pe care-l compusese şi îl înregistrase special pentru ea în urmă cu aproximativ o lună, intenţionând să facă şi un montaj pe care plănuise să i-l dea înainte de a pleca spre San Francisco.
în mesajul video înregistrat în baracă, cu lumina soarelui care se revărsa asupra lui dintr-o fereastră, pictându-l în toată splendoarea, el se uita spre cameră şi spunea:
- Toţi eroii mei şi ai tăi sunt oameni care într-un fel sau altul s-au sacrificat pentru ceva important - unii şi-au dăruit vieţile şi asta nu fiindcă voiau să moară, nu-i aşa? Ci fiindcă nu mai puteau trăi aşa cum stăteau lucrurile. Ăsta e şi cazul meu. N-am cale de scăpare, mamă. Nici un viitor pentru care merită să mai trăiesc. Nu mai am nimic de oferit cuiva. Mă înţelegi, nu-i aşa? Ştiu că vei fi furioasă şi supărată şi amărâtă şi speriată şi toate astea la un loc. Dar după, fii mândră de mine că n-am cedat. împărtăşeşte asta, ca toată lumea să ştie cât de greşit stau lucrurile şi cum oamenii nepotriviţi au prea multă putere şi tocmai de aia s-a întâmplat asta, iar aşa ceva n-ar trebui să i se mai întâmple nimănui niciodată. Oricum, te iubesc enorm. Ochii lui erau acum înlăcrimaţi şi vocea un pic spartă. Eşti o mamă minunată. Cred - sau oricum, sper - că o să ne întâlnim din nou acolo în Ceruri. Dar până atunci să treacă mult timp, în regulă? De asemenea, nu mi-e frică. O să fie o uşurare.
Pentru o clipă, întoarse privirea în altă parte.
Tata mă aşteaptă şi cred că o să spună ceva de genul „Hei, în sfârşit am şi eu timp să stau cu băiatul meu!"Aici Xavier zâmbi.
Apoi zise: - Ultimul lucru: spune-i lui Juniper că şi eu o iubesc. Ne vedem mai târziu.
Şi încheie înregistrarea. De asemenea, pentru Juniper mai era un haiku într-un plic sigilat, pe care Valerie trebuia să i-l dea direct în mână, oricând ar fi putut.

Puşca rămăsese înţepenită între doi bolovani la marginea râului. Trupul lui era în josul apei, graţie curentului iute.

Capitolul 2

Medicul legist îi spuse lui Valerie că-l identificaseră după amprente şi că îi recomandau insistent să nu se uite la rămăşiţele lui. Ea îi urmă sfatul

.Ziua înmormântării sosi odată cu căldura agresivă a verii. Un cer senin, pentru început (albastru de Carolina). La ora unu, când slujba de îngropare era programată să înceapă, umiditatea atinsese şaptezeci la sută. Norii se adunau după cum le era obiceiul. Tunete mai târziu? Posibil. Când ne-am ridicat cu toţii să ne prezentăm condoleanţele, ştiam că aveam să fim foarte transpiraţi în rochiile, pantalonii şi costumele noastre de doliu. Un sacrificiu mic. Minuscul. Ar trebui să te simţi incomod la o asemenea înmormântare, asta spuneau unii dintre noi.
într-o maşină aflată în drum spre cimitir, se iscă o dezbatere: era oare Valerie aducătoare de ghinion? îşi pierduse soţul, iar acum şi fiul. Chris Johnson ar trebui să-şi facă griji? (Aici ar trebui să adăugăm că în ţara asta doar albii au o şansă reală la vieţi lipsite de griji şi că aceştia ar trebui să facă o asemenea afirmaţie).
în altă maşină, nimeni nu scotea o vorbă. Cimitirul public era vast. Avea dealuri şi stejari enormi. La locul de îngropăciune, un paravan albastru-ceruleum oferea umbră câtorva rânduri de scaune pliante. Am venit cu toţii, conducând încet pe alei, luându-ne unii după alţii sau după indicatoare. Un panou pe care scria ALSTON-HOLT şi o săgeată ne îndrumau spre locul unde se odihnea şi Tom. Am zis cu toţii, exceptându-l pe Brad Whitman. Julia, îndurerată de propriile-i eşecuri şi greşeli şi dezgustată de Brad, stătuse în sufragerie cu fetele alături şi-i spusese lui Brad că nu merita să mai facă parte din vieţile lor şi că ele meritau pe cineva mai bun. îi spusese să îşi împacheteze cele necesare şi să plece. Unii spun că a mers să joace golf, în timp ce se desfăşura înmormântarea; sperăm că nu e adevărat, dar nu negăm posibilitatea.
Văzând înregistrarea lui Pepper, devenită virală, despre ce le făcuseră procurorul districtual şi Brad prietenilor ei (filmat înainte de aflarea cumplitei veşti), la ceremonie veniră şi reporteri şi cameramani, păstrând o distanţă respectuoasă.

Capitolul 3

Valerie şi Chris stătură sub paravan, alături de diverşi membri ai familiilor lor. La înmormântare veni şi mama lui Tom. Faţa ei palidă ieşea în evidenţă, acolo sub paravan, amintindu-le reporterilor şi nouă deopotrivă că sângele lui Xavier nu fusese de o singură culoare.
Murmurul începu, alertându-i pe cei care nu observaseră că Juniper şi Julia Whitman se apropiau acum. Oare ce avea să creadă Valerie despre asta? Acum toată lumea ştia că Juniper fusese cea implicată, presupusa fată violată. încă nu cunoşteam pe atunci toate detaliile cu privire la implicarea ei.
Juniper se apropie de Valerie şi aceasta se ridică în picioare. Oare îşi mai vorbiseră până acum? Juniper ţinea ochii în pământ. Umerii i se zguduiră. Valerie puse o mână pe Juniper şi-şi şterse singură ochii cu cealaltă. Vorbiră puţin şi apoi Juniper merse să ia loc alături de Julia.
Când adunarea se mări destul de mult, aşa cum se adeverise (câteva sute de oameni, albi, negri, străini, prieteni, activişti, tot felul), pastorul, o femeie impunătoare cu codiţe rasta gri şi pielea maroniu-închis ridată, se ridică pe o platformă pictată din lemn şi privi către adunare.
- Bine aţi venit! strigă. De aici o să începem.
De aici o să începem.
Erau doar simple cuvinte, aşa cum şi povestea asta e compusă din simple cuvinte. Totuşi, cuvintele sunt felul în care noi oamenii am comunicat unul cu celălalt, încă din zorii civilizaţiei. Oare ce înseamnă mai mult pentru oameni decât cuvintele? Fără un îndemn de acţiune, rareori au loc schimbări.
De aici să începem, vă *rugăm, în comuniune unii cu ceilalţi, în ciuda diferenţelor dintre noi, recunoscând că fără început, nu poate exista sfârşit.*
Garant (bail bondsman) = agent, agenţie sau corporaţie care funcţionează ca garanţie că va plăti cauţiunea unui acuzat, înainte ca acesta să se prezinte la proces.

Krispy Kreme Doughnuts - Lanţ american de gogoşi şi cafe

aMarcă de cereale colorate şi îndulcite în formă de inele, produse de Kelloggs
Una dintre primele acţiuni ale Juliei Whitman, când a aflat de la Juniper povestea despre sărutul nepotrivit, fu să arunce poza de la balul de puritate drept în coşul de gunoi, cu ramă cu tot. Urmară pozele lor de cununie.
Juliei îi plăcuse dintotdeauna ideea de a trăi în Colorado, undeva în munţi sau cu vedere la munte. Lottie spusese că i-ar fi fost mai uşor să respire fără atâta umezeală, aşa că după ce avocatul încheie cu divorţul şi cu înţelegerea referitoare la custodie, Julia angajă o companie de mutat şi cumpără o casă în Lakewood, o suburbie a Denverului, doar pentru ea, Lottie şi Lily. Acolo, în Lakewood se înscrise la un curs pentru profesori de yoga, sperând că poate aşa avea să înveţe cum să acceseze şi să ghideze conexiunea celorlalţi către pace interioară şi încredere. Forţă. Echilibru. Flexibilitate. Şi izbăvire, care, de asemenea, era ceva la care trebuia să lucreze. Era un întreg proces.
Brad fu nevoit să-i cedeze mai mult de jumătate din valoarea bunurilor sale - şi pentru a face asta, fu forţat să se împrumute punându-şi bunurile drept gaj, o sumă de bani pe care-i fu greu să o restituie după ce lucrurile începură să iasă la suprafaţă. Nu fu deloc o surpriză că din ce în ce mai puţini oameni se arătau dispuşi să facă afaceri cu Whitman CVAC. Avea să fie nevoit să vândă aproape totul. Se gândi că falimentul şi schimbarea reşedinţei aveau să-i şteargă urmele. Ca şi în cazul buruienilor, e greu să ţii la pământ un asemenea om, pentru prea mult timp.

După nişte zile foarte întunecate, când Juniper se gândi să-i urmeze exemplul lui Xavier, îşi dădu seama că ea trebuia să-i urmeze de fapt intenţiile şi alese să termine liceul la Westover în Connecticut, un internat despre care se gândi că avea să-i servească drept

rampă de lansare pentru planurile ei de viitor. în toamnă, avea să înceapă cursurile de sociologie şi ştiinţe politice la Universitatea Columbia

.Cele opt luni în care fusese ruptă de fosta existenţă o făcură să-i pară că aproape nici unul dintre evenimentele de anul trecut nu se întâmplaseră cu adevărat. Ca şi cum Xavier era un rod al imaginaţiei sale. Ca şi cum Brad ar fi fost un personaj dintr-o tragedie a lui Eschil, despre care citise la orele de literatură.
Acum, mai merge uneori la biserică, mai mult din postura unui om aflat în căutări decât a unui drept-credincios. Simt că scepticismul e mai potrivit. Sună acasă - la noua ei casă din Colorado - o dată pe săptămână. Lily a început să facă din nou glume cu cioc-cioc. E un pas înainte.
Xavier e o plăsmuire a viselor ei. îl vede des. Vorbesc. îi cântă. Haiku-ul lui e lipit cu scotch de oglinda din camera ei de cămin.
Azi, Juniper se gândeşte la Valerie. Poate în curând o va suna să-i zică despre program, despre cursurile pe care le va urma, despre scopul ei final de a deveni avocat al apărării şi apoi procuror. Poate o să-i spună şi povestea pe care i-o relatase Xavier, când merseseră în vizită la mama ei, despre cum fusese cea mai bună zi. Poate o să-i spună şi despre vise. Poate că Valerie o să răspundă.
Valerie găsi o casă de închiriat în centrul Virginiei şi se mută acolo în luna august a anului precedent, încredinţându-le lui Ellen şi unui agent imobiliar vânzarea casei. în ziua când în casa ei din Oak Knoll se mută un cuplu, ea stătea pe veranda din lemn, iar când serviciile de mediu veniră să-i taie măreţul şi bătrânul stejar, era afară şi păşea pe un drum şerpuit de ţară, alături de Chris.
în decembrie cumpără casa şi nouăsprezece acri de pământ, cu păşuni. Pe timpul iernii, ea scrise şi puse buşteni pe foc şi bău whisky şi adoptă o căţeluşă, o corcitură cu trăsături puternice de câine leopard de Catahoula. O numi Grace.
într-o zi aspră de februarie, Valerie parcurse drumul lung din pietriş ce ducea spre căsuţa ei poştală. Cerul încărcat scuipa zăpadă şi lapoviţă uşoară. Deschise cutia şi găsi doar un plic, de la avocatul Wilson Everly.
îmi onorez promisiunea de a acţiona în numele dumneavoastră şi de a vă lăsa în pace până îmi daţi veşti - mai puţin biletul acesta, pe care-l scriu să vă informez că am făcut o depunere în contul dumneavoastră, ale cărui date mi le-aţi pus la

dispoziţie când am intentat procesul. Cazul s-a încheiat luna trecută, iar KDC şi Whitman au fost de acord să plătească 335 000 de dolari, plus taxele şi cheltuielile de judecată.
Sper că timpul care a trecut v-a adus consolare. Ne rugăm pentru dumneavoastră.
Cu Grace la picioare, Valerie întinse planşe mari de hârtie albă şi desenă o hartă a păşunilor, peste care trona casa ei, cu câmpurile care treceau de la verde la auriu şi acum la maroniu, dar care aveau să fie din nou verzi. Aici, pe păşunile acestea, avea să planteze câte un stejar pentru fiecare an al vieţii băiatului ei. Veni primăvara şi, odată cu ea, o echipă de studenţi de la Universitatea din Virginia, care se oferiră să sape şi să planteze. Sosesc în dimineaţa aceasta răcoroasă şi senină, împreună cu un camion şi cu copacii, care sunt înalţi, drepţi şi falnici, aşa cum fusese şi Xavier.